

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEARLY
I *in* LOVE

LOLA GLASS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

bearly in love

LOLA GLASS

contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21 Son
Söz
Son
Düşünceler
İletişim
Lola Glass'ın diğer
eserleri Yazar

Telif hakkı © 2025 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal amaçlıdır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak tasarımı: Francesca Michelin

<https://www.merrybookround.com/>

*Sıcak bir kucaklama gibi hissettiren
kitaplara Sıcaklığı vurgulamak
için ;)*

one

MADISON

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandım arabama, sanki bu onu sakinleştirecekmiş gibi direksiyonu okşayarak. Çıkardığı öfkeli sesler, şu anda benim kadar sakinleşmesinin kolay olmayacağını söylüyordu.

Bir saat önce evden sanki peşimde şeytan varmış gibi hızla çıkmıştım. Güneş batarken ben hala yoldaydım ve küçük SUV'umun kaloriferi her geçen dakika daha da zayıflıyordu.

Artık aracın ömrünün sonuna geldiğinden emindim.

Ona çok bağlı değildim, ama eve dönemezsem başım büyük belaya girecekti. Ya da çok uzak bir yere.

Çünkü yarın düğünüm vardı.

Kaçırsam da kalbim kırılmazdı. Aslında arabayla yola çıktığımda nişanlımdan kaçıyordum. Ayaklarımın hissettiği *soğuğu* kelimelerle tarif etmek imkansızdı.

Evlilik ayarlanmıştı. Babam, ben daha doğmadan önce beni sürümüzün alfa erkeğine söz vermişti. Sürümüz, bir grup tilki için çirkin bir kelime, biliyorum. Ultrasonda kız olduğum anlaşılır anlaşılmaz, sürümüzün sahip olduğu küçük mahallenin en büyük pisliğine nişanlıyım.

Babam bu fırsatı, alfa'nın sağ kolu olarak kendine bir yer edinmek için kullanmıştı. Benim dışımda dişi kitsune neredeyse yoktu. Şu anda hayatta olan tek dişi, alfa'nın cadaloz annesiydi.

Arabam gerçekten korkunç bir ses çıkardı ve motordan duman çıkmaya başlayınca inledim.

O kadar da eski değildi. Sadece... on üç yaşında.

Neredeyse yeni sayılırdı.

Bir şey yanmadan önce kenara çekmem gerektiğini biliyordum, ama o anda arabanın patlayarak ölmek, eve geri dönmekten biraz daha iyi geliyordu.

Bu yüzden sürmeye devam ettim.

Arabada bir sürü uyarı ışığı yanıyordu ve bir şey bip bip ses çıkarıyordu ama hepsini görmezden geldim.

Başka ne yapabilirdim ki? Dağlara doğru gitmiştim ve şimdi, skulkların yaşadığı ayı şekline dönüşenlerin sahibi olduğu Cub Lake kasabasının bir saat uzağındaydım. Cub Lake'de güzel bir market vardı ve tilkiler, bizim yaşadığımız yerden daha uzaklarda yaşamak için çiftçilikle ilgilenmiyorlardı.

Bulunduğum yerin yakınında, karla kaplı, cehennem gibi bir yerde evi olan birini tanıyordum, ama Ambrose Stevenson'dan yardım istemek için onu aramamın imkânı yoktu. Ağabeyimin en yakın arkadaşı, nişanlım olan alfa kadar büyük bir pislikti, ama tamamen farklı bir şekilde.

Alfa karizmatik ve manipülatifken, Bo sadece bir pislikti.

Beş yıl sonra onunla tekrar yüz yüze gelmektense, karlı Cub Lake'e geri dönmeyi tercih ederdim.

...ama bu, alfa ile evlenmek anlamına

geliyordu. İki seçeneğim de berbattı.

Motorumdan çıkan duman, ilerledikçe daha da yoğunlaşıyordu.

Nişanlımın bir cadıya para verip arabama büyü yaptırdığını düşünmeye başladım. Çoğu cadı korkunçtu. Sevdiğim tek bir cadı tanıyordum ve o da tropikal bir tatil beldesinde yaşıyordu, yani ona düzenli olarak yardım isteyemezdim. Etrafımı saran karla kaplı orman, sahildeki lüks bir otel sayılmazdı.

Cub Lake'te son birkaç on yılın en soğuk kışını geçiriyorduk. Dağların bu kadar içinde, buzlu bir cehenneme inmiş gibi hissediyordum.

"Bunu yapabilirsin," dedim arabama, moral verici sözlerin işe yarayacağını umarak. Ama muhtemelen yaklaşan felaketi hissediyordu. Lanetli olmasa bile.

Sanki benim yalvarışıma cevap verircesine duman daha da yoğunlaştı. Ve daha da koyulaştı.

Siktir.

Motor teklemeye başladı.

Lanetli olmalıydı, çünkü olanlar normal görünmüyordu. Aracın içi aniden ısındı ve içimden bir ses *hareket etmemi* söyledi.

Hızlı.

Direksiyonu kırdım ve SUV'mi yolun kenarındaki bir metre yüksekliğindeki kar yığımına sürdüm, sonra da vites park pozisyonuna aldım. Arabadan atladığımda buhar ve duman bir arada yükseldi, kapıyı açık bırakarak sendeleyerek uzaklaştım.

Başka bir garip ses duyuldu ve arkama baktığımda donakaldım.

Araba yanıyordu.

Gerçekten yanıyordu.

İçimden bir inilti kaçtı.

Cub Lake dışında en yakın kasaba veya şehir yaklaşık üç saatlik sürüş mesafesindeydi. Kitsuneler uzun mesafeler için yaratılmamıştı, bu yüzden tilki şekline dönüşsem bile

tilki şekline dönüşsem bile oraya çabuk
varamazdım. Soğuk, ıslak bir leke
yanağıma düştü. Kar da yağmaya
başlamıştı.

Evren benim alfa ile evlenmemi istiyordu. Ya
da Bo'dan yardım istemeyi.

İkisi de geçerli bir seçenek gibi görünmüyordu, bu yüzden... belki ağaçların
arasında yürüyerek gitmeyi deneyecektim. Üç saat kaç kilometre ederdi? 180?
150?

Hayatta
kalırdım.

Muhtemele
n.

Karda ölmek, diğer seçeneklerden daha iyi geliyordu. Yani başaramasam bile, o
yolu seçmek daha iyiydi.

Kendime iki dakika daha zaman verip yanan arabaya bakıp sessizce panikledim.
İki dakika geçince harekete geçecektim.

Yaşasın.

Gözlerim biraz yanıyordu ama duygularımı kabul etmedim. Ya da durumu.
Hayatımın bazı kısımları gerçekten berbat olsa bile, hayatım için
ağlamayacaktım.

Kar yanımda çıtırdadı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Nişanlım beni çoktan yakalamışsa, başım büyük beladaydı.

Yakındaki kalın çalılar hışırdadı ve devasa, tüylü kahverengi bir kafa çalılarının
arasından dışarı çıktı.

Gözlerimin yanması hemen geçti. Yerini hayal kırıklığı
aldı.

Çünkü o ayıyı, hiç istemediğim kadar iyi tanıyordum. "Eve git,
Ambrose," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Bana baktı.

Ve yavaşça gözlerini

kırptı. Sonra arabama

baktı.

Hâlâ yanıyordu. Ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yüzüme daha fazla kar yağıyordu. Yukarı baktığımda, karla kaplı karanlık bir gökyüzü gördüm.

Mahvolmuştum.

Çok, çok bittim.

O havada Cub Lake'e geri dönmek bile neredeyse imkansızdı. Ve Cub Lake'e geri dönersem, nişanlım beni kesinlikle bulacaktı.

Ağaçlar yine hışırdadı ve tam zamanında bakınca Bo'nun dev grizzly formunun arabama doğru geldiğini gördüm. Motorun ateşini görmezden geldi ve burnuyla bagaj kapağını açmak için düğmeye vurdu. Kapak yavaşça açıldığında, kafasını vurmamak için eğdi.

Akünün nasıl hala çalıştığını bilmiyordum. Belki de gerçekten

lanetliydi.

Bo, aceleyle hazırladığım spor çantamı dişlerinin arasına aldı ve tek kelime etmeden, kıldığı çalılıkların arasına geri döndü.

Adi herif.

Diğer yöne gitmek mümkün olsaydı, tam da öyle yapardım. Giysilerim canı cehenneme.

Ama kar her dakika daha da yoğunlaşıyordu. Gitmek

bir seçenek değildi.

Böylece, dizlerime kadar kara batmamak için devasa ayak izlerini takip ederek, ormanda sessizce canavarca grizzlyyi takip ettim. Bir kadın için kısa sayılmayacak 173 cm boyunda olmama rağmen, 195 cm boyundaki bir şekil değiştiren karşısında hiçbir şansım yoktu. Grizzly ayısı ise hiç söz konusu bile değildi. Onun bıraktığı izleri kesinlikle kullanacaktım.

Ormanın içinden sadece birkaç dakika yürüdükten sonra kulübesi görüldü. Daha önce bir kez görmüştüm, ama bu sefer yağan kar onun görünüşünü büyük ölçüde gizlemişti. Hatırladığım kadarıyla, daha iyi günler görmüş kalın, pürüzlü kütüklerden yapılmıştı.

Çok daha iyi günler.

Bütün bina, medeniyetten uzak, kim bilir kaç yıllık tek odalı bir kulübe için bile korkunç bir durumdaydı.

Bu beş yıl önceydi, bu yüzden Bo'nun en azından biraz tamir ettirdiğini düşündüm. Planı buydu. Düzenlenmiş bir evliliği reddettikten sonra klanının parasından pay alamamıştı, bu yüzden idare ediyordu.

O zamanlar, o düzenlemeyi reddedebildiği için onu çok kıskanmışım ve onunla büyük bir kavga çıkarmışım.

Ama zaten aramızda kıskançlık olmasa bile kavgalar çıkardı.

Kar o kadar şiddetli yağıyordu ki, bir garaja benzeyen bir açıklığa vardığımızda ayının ayak izlerini zar zor görebiliyordum.

Bu kesinlikle yeniydi.

Bo eklemiş olmalıydı. Gençken inşaat işlerinde çalışmıştı, bu yüzden bunu yapabileceğini düşünmek çok da zor değildi. Muhtemelen çok güzel görünmüyordu, ama ıssız bir yerde yaşıyorsanız, görünüşün pek önemi yoktur.

Garaja adımımı attığımda yüzümden eriyen karları silerek etrafa bakındım ve bir sıcaklık dalgası çarptı.

Belki de güzel görünüyordu.

Garaj üç araba sığacak kadar genişti. Zemin düzgündü ve harika görünüyordu, skulk'un mahallesinde gördüklerimden daha şık bir şekilde yapılmıştı.

Gerçi alfa'nın malikanesinden uzak durduğum biliniyordu. O yüzden daha zarif olmadığını söyleyemezdim.

Bo'nun garajının duvarları da düzgündü ve çizikleri gizlemeye uygun gri-beyaz bir renge boyanmıştı.

Kamyoneti, hatırladığım kadar eski ve berbattı, ama onu aldığı günden beri o eski alete gurur duyuyordu. O ve kardeşim Artie, lisenin son iki yılında, berbat kamyonetlerini tamir etmek için birlikte sayısız saatler geçirmişlerdi.

Tabii ki Artie, mezuniyetinden hemen sonra Scale Ridge'e taşınarak buradan kaçmıştı. Eve sadece iki kez ziyarete gelmişti. Birincisi annemin cenazesi için, ikincisi Ambrose'un taşınmasına yardım etmek için. Bir yıl önce hoş bir insan kadınıyla evlenmişti ama beni davet etmemişti.

Bildiğim kadarıyla, benim düğünüme de gelmeyecekti.

Gelmediği için onu suçlamıyordum. Her şeyi tek başıma yaşamak daha da zor olsa da. Artie, tamir ettikleri eski kamyonetlerden bile daha boktandı. Özellikle bana karşı.

Uzun zaman önce kaçmalıydım.

Ama o serserinin bağlantıları vardı. Kaçarsam, her şeyin benim için şu anda olduğundan çok daha kötü olacağını biliyordum.

Bu yüzden kaldım.

Bo burnuyla garaj kapısının düğmesine vurdu. Kapının açılmasını izlemek için döndüm.

Kapı kapanırken korkunç bir gıcırta ya da cızırtı sesi bile çıkarmadı.

Çok pahalı bir şey olmalıydı, çünkü hiç bu kadar gürültü yapmadan açılan bir kapı görmemiştim.

Ya da belki de benim alıştıklarım berbattı. Her iki seçenek de eşit derecede olası görünüyordu.

Babam ben doğana kadar skulk'un güç hiyerarşisinin en altında yer alıyordu. Şu anda alfa ile bağlantıları olmasının tek nedeni benim cinsiyetimdi. Ve düğünümünden sonraya kadar bu bağlantılarından hiç para kazanamadı, bu yüzden hala oldukça fakirdi.

Liseden mezun olur olmaz, skulk'un mahallesinden taşınmış ve Cub Lake'de kendi boktan daireme taşınmıştım. Alfa'nın bunu neden izin verdiğini bilmiyordum, ama minnettardım. Neredeyse, yetişkin olduğum anda benimle çiftleşmeye çalışmadığı için minnettar olduğum kadar.

23 doğum günümde evlenmemiz konusunda anlaşmıştık.

Her neyse, hayatımda yaptığım tek lüks şey, Supernatural Resort'ta iki haftalık tatil yapmaktı. Alfa, töreni birkaç yıl ertelemeyi düşünmesini istediğimde, bunu bana çiftleşme hediyesi olarak ödemişti.

O iki hafta hayatımın en güzel iki haftasıydı. Hatırladığım kadarıyla sadece birkaç kez ağlamıştım ve eve dönmek zorunda olduğum sabah da onlardan biriydi.

Resortta arkadaşlar edinmiştim. Rahatlamıştım. Hayatımda ilk kez özgür hissetmiştim.

Yarın ise bunun tam tersi olacaktı. Bo'nun garaj kapısı

kapandı ve ben yavaşça nefes verdim.

Kar durana ve alfa beni bulana kadar en azından birkaç saatim vardı. En azından bu süreyi keyifle geçirmeye çalışabilirdim. Bo'nun yanında kalırken bunun imkansız olduğunu bilsem de.

Grizzly, çantamı kulübeye açılan kapının yanına bıraktı, sonra bir adım geri çekilip garajın zeminine çöktü. Orada birkaç battaniye ve yastık yığılmıştı. Bazen burada uyuyor olmalıydı.

Gözlerini kapattı.

Rahatladığım için omuzlarım düştü.

Benimle konuşmaya çalışmayacaktı.

Belki kavga etmeden geceyi atlatabilirdik. Ya da hiç etkileşime girmeden. O uyurken kabinden gizlice çıkabilirdim ve belki alfa beni bulamadan başka bir şehre varabilirdim.

Hala görücü usulü evlilik bağından kurtulabilirdim.

Çantamı alıp, kabine girmeden önce *teşekkür* ettim. Bo, gece onun yatağında uyumamı umursamazdı, ama ben kanepeyi tercih ederdim. Burnu hassastı ve çarşafları yıkasam bile, kokum yatağın üzerinde kalırdı.

Kanepeyi bir battaniyeyle örterdim, o zaman sorun olmazdı.

Ayrıca, kanepede uyumak daha az samimi geliyordu.

Garajdaki ayı düşünülürse, bu kesinlikle iyi bir şeydi. Kapı arkamdan kapandıktan sonra etrafa bakınmak için bir dakika ayırdım.

Bo kesinlikle tamir etmiş.

Her şey eski ve rustik bir çekiciliğe sahipti, ama çoğunun yeni olduğuna emindim. En azından kulübe için yeni.

Ahşap zeminler mükemmel bir şekilde aşınmıştı ve üzerlerine yumuşak, toprak rengi halılar serilmişti. Duvarlar, her şeyi rahat hissettiren açık bej tonundaydı. Duvarlarda tablo yoktu, ancak bazı duvarlar panellerle kaplıydı, bazıları kütükten yapılmıştı ve birkaç stratejik duvar tuğladan yapılmış ya da tuğla ile kaplanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, muhteşemdi.

Ve Supernatural Resort'un bile rekabet edemeyeceği kadar rahattı.

Sanırım tüm mekanın Bo gibi kokması da yardımcı olmuştu.

O piç kurusu, düşmanımdan daha yakın olduğum tek kişi olmasına rağmen, birbirimizin yanında o kadar çok zaman geçirmiştik ki, bana her zaman evim gibi kokardı.

Dolaptan bir battaniye alıp çantamı kanepenin yanına koydum. Kokumu ne kadar iyi gizlersem, Bo'nun beni kalmaya izin verdiği için o kadar az kızardı.

Teknik olarak kalmama izin vermek zorunda *değildi* ama.

Beni kulübesine götüren oydu. Ben kurtarılmak istememiştim.

Yine de minnettardım.

Aksi takdirde cehennem gibi bir yolculuk beni bekliyordu. Tabii hayatta kalabilirsem.

Ama dediğim gibi, ormanda ölmek bile alfa ile evlenmekten daha iyiydi.

Ambrose garajda uyurken ve ısıtıcı kulübesini sıcak tutarken, hayat o an için güzeldi. En azından beklediğimden daha iyiydi.

Telefonum arabada, müzik setine takılıydı, bu yüzden yanmış olduğundan emindim. Ateş çok yakındı, yanmaması imkansızdı. Yanmasa bile, alfa muhtemelen telefonumla izimi sürebilirdi.

Bo'nun yenilenmiş banyosunda en az yarım saat yağmur düşünün altında durduktan sonra dışarı çıkıp kuruldum. Çantamın üstündeki tüm giysilerim ıslaktı — teşekkürler, boktan eski spor çanta — bu yüzden rahat bir bralette ve bir çift şort giydim. Islak giysilerimi kurutucuya koymadım. Ertesi sabah gizlice çıkarken yanıma alamayacaktım, çünkü çıkmak için şekil değiştirmem gerekecekti.

Bo'nun televizyonunu açtım ve iki kalın battaniyenin arasına kıvrılıp casus filmi izleyerek uykuya daldım.

two

MADSON

ALARMIM şafak vakti çaldı ve yumuşak bir iniltiyle kendimi kanepeden kaldırdım.

Sessiz olmalıyım, yoksa Bo'yu uyandırabilirim. Kulakları çok hassastı.

Onun buzdolabını açıp yiyeceklerini almayacaktım, bu yüzden pencereye doğru sendeledim. Pencereyi açmaya başlamadan önce, gözüm dışarıda göz hizamda duran bir şeye takıldı.

Gözlerimi kısarak baktım.

Kar.

Neredeyse pencereye kadar.

Cub Gölü'ne ya da başka bir yere geri dönebileceğimi düşünecek kadar umutlu ya da aptal değildim.

Bu da, kar eriyene ya da yollar açılana kadar Bo'nun evinde mahsur kalacağım anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Elimi başımın üstüne götürdüm ve karışık, asi kıvılcı saçlarımı biraz daha da dağınık hale getirdim.

Evet. Mahvolmuştum.

Bu yüzden kanepeye geri sürünerek gittim, kendimi tekrar battaniyenin arasına soktum ve uykuya daldım.

En azından düşünümü kaçıracaktım.

Karnımın gurultusu beni uyandırdı. Yemek kokusu bunu tetiklemişti.

Bo insan formuna geri dönmüş olmalıydı.

Onunla konuşmam gerekecekti.

Harika.

"Yemek beş dakikaya hazır," dedi mutfaktan. Sesi alçak ve boğuktu.

Buna tepki olarak kollarımda oluşan tüylerin diken diken olduğunu inkar ettim.

Hayır, Ambrose Stevenson'dan hoşlanmayacaktım. Hem de hiç.

Hiç çekici bulmamıştım, bulmayacaktım da.

Ergenlik çağımdan beri vücudum bu mesajı reddetmiş olsa bile.

"Benim için yemek yapmana gerek yok," diye mırıldandım, kanepeden kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Aniden ıslak kıyafetlerimi kurutucuya atmadığım için pişman oldum. Vücudumdan yeterince emindim, ama Bo'nun dikkatini çekmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Yemek yapmazsam aç kalacağını ikimiz de biliyoruz, Madi."

Ona ters bir bakış attım ve banyo kapısını kapatarak çıktım.

Tuvalete gitmem gerekiyordu, ama daha da önemlisi, aramızda bir kapı olması gerekiyordu. Büyük, kalın bir kapı.

Çünkü oraya giderken Bo'yu görmüştüm. Ve nedense, o adam hatırladığımdan daha da çekiciydi.

Uzundu. Kahverengi ve sarı arası bir renkteki saçları kıvrımlı ve dalgalıydı. Açık teni, onu son gördüğümünden çok daha büyük olan kaslarını kaplıyordu.

Sanırım ayı genleri sayesinde çoğu insandan daha uzun boyluydu. Ya da belki spor yapmaya başlamıştı.

Domuz pastırması kokusu mideyi tekrar guruldattı. Umarım kar yağdığını fark etmişti, çünkü muhtemelen yiyecekleri paylaştirmamız gerekecekti. Kulübesine giden yolun kısa sürede açılması imkansızdı, bu yüzden yiyecek alabilmesi için en az bir iki gün geçmesi gerekecekti. Belki daha da uzun.

NE OLURSA OLSUN, pastırmayı kesinlikle sevecektim. Ve başka ne varsa onu da. Seçici değildim. Yemek yemektir.

Banyoda işimi bitirdim ve en az iki dakika ellerimi yıkadıktan sonra nihayet sert bir nefes verip kendimi gerçeklerle yüzleşmeye zorladım.

Bo, gömleksiz bir şekilde ocağın önünde duruyordu. Bir elinde spatula, diğerinde pişmiş domuz pastırması vardı. Saçları hatırladığımdan daha dağınıktı, kasları daha kalınlaşmıştı ve vücudu daha rahattı.

Midem sıkıştı.

Siktir.

Bu kadar yakışıklı olmamalıydı.

Korkunç nişanlımdan kaçıyor olmam gerekiyordu, bir nevi baş düşmanım olan kardeşimin en yakın arkadaşına şehvet duymamalıydım.

"Fotoğraf çekilmek ister misin?" Bo, beni kendisine bakarken yakaladığı belli bir şekilde sordu.

"Tabii. Sen ve Artie benim yıllığıma yazı yazıp mahvettiğiniz için sana bıyık borcum var."

Bir yumurtayı çevirdi. "Birkaç hafta sonra bizim yüzlerimize keçeli kalemle çizerek intikam aldığını çok iyi hatırlıyorum."

"Sharpie yüzlerden çıkar. Yıllıklardan çıkmaz."

"Zaten o pislikleri hatırlamak istemiyordun." Haklıydı.

Ama bunu itiraf etmeyecektim, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Dün kurtardığın için teşekkürler. Yeti Kanyonu'na muhtemelen varamazdım."

"Deneseydin, şu anda karda ölmüş olurdun, Madi."

Bu lakap beni sinirlendirdi. Adımla birlikte verilen tüm lakaplardan nefret ediyordum. Bana yakışmıyorlardı. Onları kullanan tek kişi oydu. "Göründüğümde daha güçlüyüm, *Ambrose*."

Benden farklı olarak, o kendi ismini hiç sevmezdi. Kimsenin kendisine Bo dışında başka bir isimle hitap etmesine izin vermezdi.

"Sen çok küçüksün," dedi.

"Tilkiler karda her zaman hayatta kalır. Kış uykusuna yatmayız."

"Vücutları mevsimlere uyum sağlayan *vahşi* tilkiler. İkimiz de biliyoruz ki, vücudunun değişmesi için yeterince zaman geçirmedin."

"Beni tanıyormuş gibi davranma," diye tersledim.

"Seni yeterince tanıyorum, gerçek bir seçenek olduğunu düşünseydin, dönüşüp diğer yöne koşacağından eminim." Bacon'undan tembelce bir ısırik aldı.

Elinden şeridi kapıp kendime bir ısırik aldım ve ona dik dik baktım. "Tamam, fırtına sırasında bu bir seçenek değildi. Ama kaçış yolu olur olmaz, başından çekip gideceğim."

"En az birkaç gün sürer. Her yıl birkaç kez böyle kar yağar."

"O zaman umarım yeterince yiyeceğin vardır."

"O tek şey asla bitmez."

Çocukken açlık çekmişti. Annesi bağımlılığı yüzünden ona yemek alacak kadar bile para bulamadığı türden bir açlık. Artie, Bo ile birlikte on iki yaşlarındayken bunu öğrenmiş ve Bo'nun babasıyla iletişime geçmişti. Bo buna çok kızmıştı, ama annesinin evinden kurtulduğu için mutlu olduğunu itiraf etmişti.

Babası o günden sonra hiç ortalarda görünmedi, ama Bo'nun yiyecek ve uyuyacak bir yeri vardı, bu da büyük bir gelişmeydi. O günden sonra ikisi neredeyse ayrılmaz oldular. İkisini de farklı kadınlarla birlikte olduğunu duymasaydım, gizlice aşık olduklarını falan düşünürdüm.

Ama hayır, onlar sadece kardeş gibiydi.

Bo, Artie'nin sunabileceği tüm kardeş sevgisini almış olmalıydı, çünkü ikisi de bana çok kötü davranıyordu. Annem bazen bana destek olmaya çalışıyordu, ama her konuda babama güveniyordu. Bu yüzden neredeyse tamamen yalnızdım.

Ya da yalnız olmaktan daha kötüydüm.

Ama olan olmuştu. Üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Harika." Pencereden dışarı baktım.

Şu anda kar yağmıyordu ve birdenbire sobanın önündeki adamla birlikte kalma isteğim daha da azaldı.

"Aslında, pencereyi açmama yardım ederseniz, hemen gidebilirim. Hareket ederken tüylerim alışırsı herhalde," dedim.

"Hayatını tehlikeye atmana yardım edemem, Madi." Spatulasını kullanarak tavadan bir yığın yumurtayı tabağa aktardı ve başka bir dilim domuz pastırması aldı. "Artie beni öldürür."

"Artie, ben ölürsem cenazeme bile gelmez. Sen de gelmezsin, ne önemi var ki?" Yeni aldığı pastırmayı kaptım.

Bana hırladı ama bir tane daha aldı. Ona bıraktım. "O zaman alfa'n beni öldürür."

Bo'nun ikisinin de cenazeme gelmeyeceğini inkar etmediğini fark ettim.

Ne acınası bir durum.

Ölürsem ağlayacak iki uzak arkadaşım vardı ve babam dışında başka kimse yoktu. Muhtemelen, çiftleştikten sonra alfa'dan parasını almadan önce öldüğüm için bana lanetler yağdırırdı.

Evet, öyle.

Ölmekten daha kötüsü de olabilirdi.

"Nerede bu adam? Birkaç gün önce yirmi üç yaşına girdin, değil mi? O zaman eşleşeceksin sanıyordum," dedi Bo. O yirmi beş yaşındaydı. O ve Artie'nin doğum günleri birkaç gün arayla, ama benimkinden birkaç ay önceydi.

Doğum günümü hatırlaması büyük bir sürprizdi, çünkü onun bunu hiç hatırladığını hatırlamıyordum.

"Düğünü birkaç hafta ertelemeye ikna ettim," diye yalan söyledim.

Bo kaşlarını kaldırdı. "Bana isteksiz geliniyle pazarlık yapacak bir adam gibi gelmemişti."

"Evet, öyle yaptı. O yüzden buradan

kaçıyorum." Bo gözlerini kırptı. "Kaçıyor

musun?"

"Evet." Bacon şeridimi bitirdim. "Tabii o beni bulmadan önce buradan kaçamazsam. Bu yüzden pencereyi açmama yardım etmelisin."

"Sana söyledim, hayatını tehlikeye atmana yardım etmem."

"Sebebin aptalcaydı, umarım fikrini değiştirmişsindir."

Bana ifadesiz bir bakış attı ve pastırmasını bitirdi. "Hayır."

"Bunu en iyi senin anlayacağını sanırdım, Ambrose. Düzenlenmiş bir evlilikle ilgilenmeyen tek kişi sen değilsin."

"O farklı." Ocağa dönüp birkaç yumurta daha kırdı. "Tamamen aynı şey."

"Klanın benimle evlenmemi istediği kız, paraya ihtiyacı olan ve şekil değiştirenlere takıntılı, meteliksiz bir insandı. Onlar benim onu hamile bırakıp, yavruyu tek başına büyütmesini bekliyorlardı. Senin alfa erkeğin şüphesiz seni her şeyin eksikliğini hissetmeyecek, şefkatli bir eş olacak."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O piç kurusu *şumarık olmaktan* çok uzak. O gururlu, kendini beğenmiş bir pislik. Benim kim olduğum umurunda bile değil, tek umursadığı şey benim neye dönüştüğüm."

"Birçok şekil değiştiren ırk, kendileri gibi bir kadınla eş bağını değer verir."

"Siktir git." İki dilim daha domuz pastırması alıp pencereye doğru yürüdüm.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Hemen. Kahvaltı hazırlayan o pisliği boğazlama dürtüsüne kapılmadan önce. Ve onun aptalca büyük vücudunun altında kalmadan önce, çünkü onu alt etmem imkansızdı.

Pencerede boğuşurken pastırmayı dişlerimin arasında tuttum. Kar *o kadar da* yüksek değildi, yani açılmaması için bir neden yoktu. Bir şey yapıştırılmış olmalıydı.

"En azından önümde pencereyle sevişeceksen üstüne bir şeyler giyebilirdin," dedi Bo alaycı bir sesle.

Donakaldım.

Kendime baktım ve içimden küfrettim.

Evet, hala sadece bralette ve şort giyiyordum. İşler kesinlikle çığırından çıkmıştı.

Dişlerimin arasından pastırma şeritlerini çıkardım ve sanki kalbim bir yük treni gibi atmıyormuş gibi, boğuşmuş olduğum cam panele rahatça baktım. "Eğer bir pencereyi sikkem istiyorsam, sen gözlerini başka yere çevirebilirsin. İkimiz de bana hiç ilgi duymadığını biliyoruz, bu yüzden bunun seni neden rahatsız ettiğini anlamıyorum."

"Bunu ikimiz de nereden bileyim?"

"Ben odamda otururken, benim banyomda rastgele kızlarla seks yaptın, Ambrose. Ben on dört yaşımdayken. On beş yaşımdayken. On altı yaşımdayken. On yedi yaşımdayken. Kulaklarım vardı, sen fark etmedin ama. Sanırım bana çoğu erkeğin kadınlara baktığı gibi hiç bakmadın, ve senin tipini tanıyorum. Kısa. Kalın. Kıvrımlı. *İnsan*. Bunların hiçbirisi bana uymuyor."

Kadın bir şekil değiştiren olmak, doğal olarak güçlü ve atletik olmak anlamına geliyordu, ki bundan şikayetçi değildim. Ama en azından benim için, göğüsler ve kalçalar konusunda pek bir şey yoktu.

Bununla bir sorunum yoktu, ama farklı görünen birini tercih eden erkekler olduğunu biliyordum. Bu da sorun değildi, çünkü benim de pek hoşuma gitmeyen erkekler vardı.

Hayat böyleydi.

Bo cevap vermedi, ben de pastırmamı bitirip pencereye geri döndüm.

Giysilerimi giymemek artık bir gurur meselesiydi. Giysilerimi giyersem, küçük anlaşmazlığımızı onun kazanması anlamına gelirdi. Bunu yapmayacaktım. Bu yüzden giyinmeden önce biraz beklemem gerekecekti.

Yaşasın.

Birkaç dakika sonra, mutfaktaki boz ayıya, beni öldürmek istercesine bakıp bakmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden baktım. Tüm vücudu deli gibi gergindi, kalın kasları gergin ve şişmişti, ama bana bakmıyordu.

Bu iyiydi.

Sanırım.

Yani, onun kadar çekici bir adamın benden hoşlanmaması biraz canımı yakmıştı. Hatta güzel kokuyordu.

Ya da Bo olmasaydı canımı yakardı. Ama o

Bo'ydu. Bu yüzden canımı yakmadı.

En azından kendimi buna inandırmaya çalıştım.

"Yemek hazır," dedi Bo birkaç dakika sonra. Sesi alçaktı ve gergindi.

Hâlâ pencereyi yenememiştim.

Sağduyum bana muhtemelen yapmayacağımı söylüyordu.

"Bunu açtıktan sonra yerim," dedim. Yemekten sonra yatak odasına ya da duşa falan girip, kahvaltımı huzur içinde yapabilmeyi umuyordum.

O homurdandı ve iki cam tabak taş tezgaha sertçe çarptığını duydum.

Bir saniye sonra Bo arkamdaydı. Kalp atışları sırtımda hissediliyordu, çıplak göğsü benim neredeyse çıplak tenime değiyordu ve devasa vücudu beni sarmalarken pencerenin altını tuttu.

Tek bir güçlü itişle pencereyi tamamen açtı. Ayaklarıma biraz kar düştü ve ben otomatik olarak geri adım attım.

Neredeyse çıplak olan kığım, onun çok büyük, çok sert ereksiyonuyla karşılaştığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kahretsin.

Sadece sabah ereksiyonu muydu?

Öyle olmalıydı, değil mi? Benden hoşlanmıyordu. Bundan emindim. Her zaman emindim.

Bir saniye sonra kocaman elleri belimdeydi, sıcak ve güçlüydü. Sıkıca tutuyordu. Hatta sahiplenici bir şekilde. Beni geri çekmedi, ama vücutlarımız zaten birbirine yapışmış gibiydi.

Dudakları kulağıma değdi. "Sana hep çekici buldum, Madi. Çocukken sana aşkıttım. İkimiz de bunu kabul edilebilir yaşa gelmeden önce, zihnimde seni hayal ederek mastürbasyon yapardım. Seni istemediğimi kendime kanıtlamak için, senin duyabileceğin yerlerde başka kadınlarla seviştim, ama işe yaramadı." Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken, belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı.

Beynim ve vücudum kısa devre yapmış olmalıydı, çünkü *bana ne halt ediyordu bu adam?*

Ambrose Stevenson'ın benden hoşlanmasının imkanı yoktu. Belki bile yoktu.

"Hadi, kaç. Kanyona varamayacağını anladığında geri dön ve yol açılana kadar burada kal. Yol açıldığında kamyonetimi ödünç alabilirsin. Dün geceki gibi bir fırtınadan sonra genellikle iki gün kadar sürer."

Söylediklerini anlamam çok uzun sürdü. Anladığımda, belimden bırakmış ve masaya geri dönüyordu.

Arkamı dönüp bakmadım.

Onun itirafından sonra ve bana olan açık ilgisini hissettikten sonra ona baksaydım, muhtemelen aptalca bir şey yapacaktım.

Nişanlımdan ve sığınağımdan kaçmaya çalışmaktan daha aptalca bir şey.

Bu yüzden pencereden dışarı süzıldüm, sütyenimi ve şortumu Bo'nun evine attım, şekil değiştirdim ve koştum.

three

BO

Kendimi pencereyi kapatmaya ikna edemedim.

Madi geri dönecekti. Başka seçenek yoktu. Çoğu tilki karda sorun yaşamazdı, ama o diğerleri kadar şekil değiştirmiyordu. Çocukken sadece iki kez şekil değiştirdiğini görmüştüm. Hayvan halini sevmediğini düşünüyordum.

Yine de bir parçam onun peşinden gitmek istiyordu.

Muhtemelen, pencereyi açmaya çalışırken o sıkı küçük kıçının esnemesini izlemenin hatırası hala zihnimde canlanıyordu.

Karanlık basana kadar dönmezse, onu bulacaktım. Hızlı hareket edebilirdi, ama eninde sonunda dinlenmek zorunda kalacaktı. Dinlendiğinde onu bulacaktım. Gerekirse, uzaktan takip edecektim.

Ama geri döneceğinden oldukça emindim.

Yeti Kanyonu çok uzaktaydı. Ve orada yetiler vardı. Sayısı fazla değildi, ama pisliklerdi.

Onun, sanki bir gerçekmiş gibi, benden hiç hoşlanmadığını söylediğini hatırlayınca çenem sıkıldı.

Hayatım boyunca o kadına olan çekiciliğimle mücadele ettim. Onun evinden her ayrıldığımda kokusu tenimde kalıyordu. Bal ve çikolata
—benim tek zaaflarım.

Ondan beş yıl uzak kaldıktan sonra bile, çoğu gece uyanırdım ve dilimde onun tadı o kadar yakındı ki fiziksel olarak acı vericiydi. Hiç onun cildine dokunmamıştım, ama bunu defalarca hayal ettim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Neredeyse her gece.

O kadın, ayrı olduğumuz zamanlarda bile benim için kişisel bir işkenceydi.

Gittiğinden beri yirmi dakika içinde on ikinci kez pencerenin yanında bıraktığı ince, yumuşak kumaşa baktım. Vücudumu sandalyede tutmak için tezgahın kenarını tutmak zorunda kaldım.

Aklımı kaçırmıştım.

Zaten hiç bulamamıştım ki. Kardeşinin küçük kız kardeşine yirmi yıl boyunca takıntılı olmak pek de akıl sağlığı sayılmazdı.

Yıllar önce yardım almalıydım. Hatta *on yıllar* önce. Onu tanıdığımdan beri nişanlıydı. Nişanlısı onun iki katından fazlaydı ve bu doğaüstü toplumda normal olsa da, bana yine de saçma geliyordu.

Muhtemelen ona takıntılı olduğum için. Ve ondan iki yaş büyük olmam, onu istediğim için kendimi bebek hırsız gibi hissettirdiği için.

Yapacak işlerim vardı, bu yüzden kalkıp işe koyulmam gerekiyordu.

Ama yine de, eğer kalkarsam, pencerenin önünde bulacağımı

biliyordum. Onun kıyafetlerini toplarken.

Bu yüzden sandalyemde kaldım.

Yemeği hala önümdeki tabakta duruyordu. Mikrodalgaya koymam gerekiyordu. Muhtemelen bir iki saat içinde geri dönecekti. Ben bir boz ayısıydım ve hala dışarısının çok soğuk olduğunu düşünüyordum.

Yemek muhtemelen soğumuştı...

Ama mikrodalgada ısıtmak iyi gelirdi, değil mi? Sonuçta pencere buz gibi havayı içeri alıyordu. Önceki geceden beri ısıtıcıyı açmamıştım, bu yüzden kabinin içi çok soğumuştı.

Kendime bahaneler uyduruyordum ve bunun farkındaydım.

Ama alternatif, Madi geri gelene kadar aynı sandalyede oturmaktı. Belki de bahaneler iyi bir şeydi.

Ayağa kalktım, tabağı mikrodalgaya götürdüm, kapağını açtım ve seramik tabağı içine koydum. Kapattıktan sonra derin bir nefes alıp başımı salladım.

Güzel.

Bu iyiydi.

Artık işe gidebilirdim ve...

Ayaklarım çoktan yerden kalkmıştı.

Birkaç saniye sonra sütyeni ve şortu elimdeydi.

Siktir et.

Bir anda burnuma geldiler ve kokusu ciğerlerimi doldururken göğsümden şiddetli bir inilti çıktı.

Zengin, tatlı bal. Koyu,

topraksı çikolata.

Sadece kokusuyla bile lanet olası bir ergen gibi pantolonuma boşalabilirdim. Kumaşı uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Yere koymam gerektiğini.

Ama yapamadım.

Lanet olası bir bağımlı gibi, bir kez daha derin bir nefes aldım.

Madi saf, katıksız zevk kokuyordu.

Eğer bu kadar güzel kokuyorsa, tadı beni çıldırtırdı.

Ellerim kumaşı hareket ettirmeye başlamıştı, onu ayırarak dilimi onun tenine en yakın yere değdirmek için, tam o sırada dışarıdan çok hafif bir kar sesi geldi.

Geri gelmişti.

O kadar kafam karışmıştı ki.

Kar yakında erimese, ona tatmak için her şeyi verirdim.

Belki de yapmalıyım.

Belki yaparsam, onu kafamdan çıkarabilirim. Zihnimden. Hayatımdan.

Son on yıldır kafamda canlandırıdığım fantezilere uyması imkansızdı.

O pencereden içeri girmeden önce kumaşı cebime tıkmayı başardım. Kırmızı kürkünden karları silkelerken, pençeleriyle hafifçe yere indi.

Kendimi zorlayarak banyoya gittim ve bir havlu aldım.

Deliliğimin kanıtlarını saklayacak zaman yoktu. Sadece cebimde iç çamaşırını fark etmemesini ummaktaydım.

Pencerenin önüne geri döndüm, havluyu yere attım ve eriyen karı ayaklarımla kuruladım. Orada biriken su da havluyla birlikte gitti.

Henüz hiçbir şey fark etmemişti.

Belki ben...

Soğuk burnu cebime çarptı ve başını kaldırdığında gözleri meraklıydı.

Göğsüm sıkıştı.

"Onları yıkayacaktım," yalan

söyledim. Yıkamayacaktım.

Lanet olası bir sapık gibi burnumu içine gömüp uyuyacaktım.

Yüzündeki ifade, benim kadar bana inandığını

gösteriyordu. İkimiz de benim yalan söylediğimi

biliyorduk.

Oturma odasından geçip banyoya girdi. Kapıyı kapatmadan önce pürüzsüz, seksi sırtını ve kalçalarını tamamen gördüm.

Ve kilitledi.

Bir küfürü içime attım.

Ne yaptığımı fark etmeden, kumaşı tekrar burnuma bastırmıştım ve kokusunu bir kez daha içime çekiyordum.

Kesinlikle terapiye ihtiyacım vardı.

Ama yine de, evimin önünde onun arabasının yanmış olduğunu bulmayı *planlamamıştım*. Son birkaç gündür, içimdeki canavar onu kaybetmenin yasını tutuyordu. Onun alfa erkeğiyle çiftleşmeye zorlandığını ve benim müdahale etmeme izin vermediğini düşünmüştüm. Artie, bu görücü usulü evliliğin onun için iyi olacağına emindi.

Zaten düğünü bozmaya çalışsaydım ne derdim ki? Sunacak bir ailem yoktu.

Ayı şekil değiştirenler, ısırarak eşlerini sahiplendikten ve onları hamile bıraktıktan sonra onlarla birlikte kalmazlardı. Sözde, bizler bağlılığa dayanamazdık. İstedikimizi, yani seksi elde eder etmez, ondan sıkılır ve kendi çocuklarımızı terk ederdik.

Ben bir çocuğa bunu yapamazdım.

Özellikle de benim çocuğuma.

Ya da Madi'nin.

Kasabadaki bazı boz ayılar daha iyi olmaya çalışıyordu, ama bunun ne kadar süreceği belli değildi.

Alfa ile birlikte olması daha mantıklıydı. Ya da öyle olmalıydı.

Ama o ondan kaçırıyordu.

Muhtemelen Kanyon'da bir yeti piçinin kollarına koşacaktı. Burun deliklerim genişledi.

İçimdeki canavar kükredi.

Onu nasıl bırakabilirdim?

Kokunu bir kez daha içime çektim.

Onun *iç çamaşırlarını* nasıl *bırakabilirdim* ki?

Son bir derin nefesle, bacaklarımı zorlayarak yatak odama girdim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

KALBİM YİNE SERTÇE ÇALIŞIYORDU, ve bunun sebebi karda yürümek değildi.

Kaçarken kemiklerime işleyen derin, şiddetli soğuktan da değildi. Gerçi o da çok kötüydü.

Kalbim Bo yüzünden çarpıyordu.

Beni istediğini söylediğinden beri durmadığını sanıyordum.

Onun cebinde iç çamaşırımı bulduğumda, bunu artık inkar etmenin imkânı yoktu.

Benden hoşlanıyordu. Sütyenimi ve şortumu aldığına göre, çok hoşlanıyordu.

Bir şekil değiştiren, kokunuza bu kadar ilgi duyuyorsa, işler ciddidir. Ama

Ambrose?

Beni nasıl bu şekilde isteyebilirdi? Bu

delilikti... değil mi?

Duşu kapattım.

Saçımı yıkamamış, vücudumun geri kalanını bile ovمامışım, ama ısınmışım ve daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Neden daha önce söylememişti?

Neden mezun olduktan sonra bana olan ilgisiyle ilgili bir şey yapmamıştı? Son görüşmemizde ben on sekiz, o yirmi yaşındaydı. Artie'nin canını sıkmasına rağmen, onun kulübesine taşınmasına yardım etmişim.

Bunu daha çok pislik nişanıyla zorunlu ziyaretten kurtulmak için yapmışım, ama yine de. O, bana bir şey söyleyebilecek yaşıydı.

Tabii bana çekici gelip de kişiliğimle ilgilenmiyorsa. Ya da sadece bir eşe sahip olmakla ilgilenmiyorsa.

Her iki seçenek de oldukça mantıklı görünüyordu. Ayı şekil değiştirenler neredeyse her zaman erkekti (çoğu şekil değiştiren türü gibi) ve seçtikleri eşe ömür boyu sadık kalırlardı. Ancak eşleriyle birlikte yaşamazlar, hatta onlarla hiç birlikte kalmazlardı. Eşleri genellikle çocuklarını tek başına büyütürdü.

Ayı şekil değiştiren hala hayattayken, genellikle kendi evi vardı ve velayet her iki ebeveyn arasında paylaşıldı.

Ayrıca, boz ayılar eş seçtikten sonra deli gibi üreyebiliyorlardı. Bu da çoğu şekil değiştiren türde olduğu gibi. Bu yüzden bebekler genellikle hemen doğardı.

Hayatım boyunca, alfa için küçük kitsune yetiştirmek için var olduğumu duydum, bu yüzden bir aile kurmaya karşı değildim. Bu kadar genç yaşta yapmak istememişim, ama bu her zaman planlarımın önemli bir parçası olmuştu.

Kaçmak, hemen anne olmak zorunda *kalmayacağım* anlamına geliyordu. Beklenen bir şey olmak yerine, seçim yapabilmek güzel olurdu.

Ama nişanlığımın beni bulma ihtimali hala yüksekti.

Bu yüzden kendimi özgürlük hayallerine fazla kaptırmayacaktım.

Belime bir havlu sardım ve duştan çıktım. Kapıyı sessizce açarak banyodan çıktım.

Birkaç dakika önce Bo'nun kapısının kapandığını duymuştum, bu yüzden dışarıda olmadığını biliyordum. Bu iyiydi, çünkü onu son gördüğümde daha az giyiniktim

son gördüğümde daha az giyinmiştim.

Bu yeterince kötüydü. Çıplak halde karşılaşma riskini göze alamazdım. Onun benden gerçekten hoşlandığını ya da bunun ne anlama gelebileceğini henüz kafamda oturtamamışken olmazdı.

Açıkçası ciddi bir şey değildi, ama yine de.

Kapıdan iki adım attım, sonra yumuşak, boğuk bir inilti duydum. Ve durdum.

Bo mastürbasyon yapıyor olamazdı.

Olabilir miydi?

Üçüncü inilti ilk ikisinden daha yüksek sesliydi.

Alt vücudum kaskatı kesildi.

Kesinlikle öyleydi.

Kahretsin.

Ama *bana* mastürbasyon yapmıyordu, değil mi?

Yani, benden hoşlandığını söylemişti. Ve sertleşmişti. Ve iç çamaşırlarımı çalmıştı.

Kahretsin, kesinlikle bana mastürbasyon yapıyordu.

Vücudum daha da ısındı.

Sessizce kabini geçtim ve çantamı olabildiğince sessizce aldım. Neyse ki tuvalete geri dönüp kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Bo'nun kokumla mastürbasyon yaptığı düşüncesi beni tahrik *etmemeliydi*, ama ediyordu.

Kesinlikle öyleydim.

Bunun beni ne yaptığı bilmek istemiyordum. Ya da bunun ne kadar berbat bir şey olduğu.

Adam aptalca çekiciydi ve harika kokuyordu — bu yeterli bir sebepti. Umarım.

Bo benim ne kadar tahrik olduğumu koklamadan önce yıkanmam gerekiyordu, bu yüzden duşa geri girdim.

BİR SAAT SONRA, sonunda duştan çıktım.

Karnım guruldiyordu ve Bo yine ocak başındaydı. Kızarmış peynirin kokusu midemi kasıp kavurdu.

Evet, çok güzel kokuyordu.

Bo'nun kokusunu da bastırıyordu. Bu benim için büyük şans oldu, çünkü onun doğal olarak inanılmaz kokusuyla karışan zevkinin tuzlu kokusunu duyarsam vücudumun nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Kahvaltı yapmadın," dedi Bo, mucizevi bir şekilde tek tavaya sığdırdığı dört sandviçten gözlerini ayırmadan. "Mikroalgaya koydum."

"Yumurtalar kızarmış peynirle iyi gider,"

dedim. Bu saçmalıktı.

Neyse ki Bo, bu garip yorumuma değinmedi. Ne yazık ki, şimdi

sözümünden dönüp iki öğünü de yemek zorundaydım.

Yumurtaları birkaç saniye ısıttım ve masaya götürdüm, o öğle yemeğini hazırlarken hızlıca yuttum. Lezzetli olmaktan uzaktılar —saatler önce pişirilmişlerdi—ama hiç yoktan iyiydi.

Kesinlikle şikayet etmeyecektim.

Bo, tabağımı temizlerken iki sandviç yığınıyla yanıma oturdu.

İkinci yığına baktım. "Ben bir boz ayı kadar yemem, biliyorsun, değil mi?"

"Sen yemediğini ben yerim."

Sandviçlerimden birkaçını onun yığınınına attım, böylece bana sadece iki tane kaldı.

İkimiz de sessizce yemeğimizi yedik. Yemeğimizi

bitirince tabakları lavaboya götürdüm.

"Hiçbir şeyi yıkamana gerek yok," diye mırıldandı Bo, peşimden gelerek.

"Kanyon'a gidemiyorsam, en azından kendime bir iş bulayım. Bulaşık makinen var mı?"

Onaylayarak bir ses çıkardı ve dolap gibi görünen bir şeyi açtı. Mutfağı kesinlikle yeniden yapmış, ancak modern bir görünümün rustik bir versiyonunu tercih etmişti.

İki kez baktım. "Vay canına, çok havalı

görünüyor." "Eminim alfanın daha şık bir evi

vardır.

"O benim değil ve bilemem. Ondan olabildiğince uzak durmak için elimden geleni yaptım."

Bo kollarını kavuşturdu ve dolaplara yaslandı, benden sadece bir iki adım uzaktaydı. "Onu ne sıklıkla görüyordun?"

"Çocukken yılda bir kez, ama bazılarını atlattım. Son birkaç yıldır ise üç ayda bir oluyor. Yarısından fazlasını atlatmayı başardım, ama her zaman garip oluyor."

"Toplantılar nasıldı?"

"Genelde rahatsız edici akşam yemekleri. Kendinden bahsederdi ve benimle ilgili yüzeysel sorular sorardı. En sevdiğim rengi ve çiçeği biliyor, neden elbise sevmediğimi biliyor. Sanırım hepsi bu kadar."

Bo alaycı bir şekilde güldü.

"Neler?" "Neler ne?"

“En sevdiğin renk ve çiçek?”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Gerçekten bunu mu sordun?" O homurdandı.

Bekledim.

Sonunda başını sallayarak onayladı.

Yine tabaklara baktım.

Ne tür bir paralel evrene girmiştim? Bu Ambrose, çocukluğumdan beri tanıdığım pislikle hiç alakası yoktu. Lisedeyken, bana bir şey sormaktansa alay eder ya da su tabancasıyla vururdu.

"Ona kırmızı ve kırmızı güller

dedim." "Ona mı *söyledin*?"

Omuzlarımı silktim. "Yalan

söyledim." "Neden?"

"Beni umursamıyor. Hiç umursamadı, umursamayacak da. Onun için sadece rahmim olan bir dişi tilkiyim."

"Gerçekte ne?" diye sordu. "En

sevdiğim?"

Bo onaylayarak ses çıkardı.

"Mavi. Resort'taki okyanus gibi." Sonunda bulaşıkları yüklemeye başladım. Zaten çok fazla su harcamıştım.

"Süpernatural Resort mu? Oraya gittin mi?"

"Evet. Alfa, son bir eğlence olarak tatil masraflarımı karşıladı. Sanırım birkaç erkekle yatmamı ve böylece *bir eşin görevlerini* nasıl yerine getireceğimi öğrenmemi istedi."

"Aslında öyle demiyor," diye mırıldandı Bo.

"Oh, öyle diyor. Beklentilerinin listesini postayla aldım. Ve e-postayla. Ve mesajla."

"Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum."

"Ne yazıyordu?"

Ona baktığımda, bana doğru eğilmişti. Yüzündeki ifade, cinayet işleme arzusuyla eğlence arasında bir şeydi. Ben bunu aldığımda kesinlikle eğlence hissetmemiştim, ama başkalarının neden hissedebileceğini anlayabiliyordum.

"Günlük, haftalık ve aylık olarak ayrılmıştı. Tabii ki tüm temizlik ve yemek işleri bana düşecek."

Bo burnunu çekti. "Tabii. Çok geçmeden bir aşçı tutacaktır."

"Ya da beni bir kursa kaydedecek, çünkü ben yemek yapmayı bilmiyorum."

"Başka ne var?"

"Katıldığım hiçbir toplantıda, biri bana doğrudan hitap etmedikçe gülümsemem ve sessiz kalmam bekleniyor. Özellikle de orada doğüstü varlıklar varsa."

"Bu çok komik."

"Keşke öyle olsaydı." Bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra, kalanları almak için ocağa gittim.

"Listede cinsel içerikli hiçbir şey yok," dedi. "Yok mu?"

"Ne yazıyor?" Sesi alçaldı.

"Beş kızım ya da on çocuğum olana kadar sürekli çocuk yapmam bekleniyor. Hangisi önce olursa. Kızlar ticaret ve türün güçlenmesi için daha iyidir. Bir önceki bebek altı aylık olmadan önce bir sonraki bebeğe hamile kalmam gerekecek, tabii ki."

"Tabii ki." Sesi tehlikeliydi.

"Alfa benimle sevişmek isterse, kıyafetlerimi çıkarmam ve ona izin vermem bekleniyor. O işini bitirip odamdan çıktıktan sonra, kendime zevk verebilirim. Eğer zaman kalırsa. Herhangi bir anda oral seks yapmak isterse, dizlerimin üzerine çökmem bekleniyor. Eğer havamda değilsem veya kendimi iyi hissetmiyorsam, öyleymiş gibi davranmam bekleniyor. Eğer kötü bir gün geçiriyorsa, ağzım ve vücudumla onu neşelendirmem bekleniyor."

"Ne diyorsun sen?" Bo hırladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum. Gösterirdim ama telefonum yanmaya başladığında arabamdaydı."

"Artie biliyor mu?" Sesi hala bir hayvaninkine benziyordu.

"Artie beni hiç umursamadı. Beni düğününe bile davet etmedi. Kesinlikle nişanlımdan ayrılmam için hiç uğraşmadı."

"Bu doğru değil."

"O zaman ne yaptı?" diye karşılık

verdim. Bir an sessizlik oldu.

Bana yardım etmek için bir şey yapmış olsaydı, Bo bunu bilirdi. Beş yıldır ikisini de görmemiştim, ama hala sık sık konuştuklarını biliyordum. Neredeyse kardeş gibilerdi.

Tek çocuk olsam da fark etmezdi.

"O kendi tarzında önem veriyor," dedi Bo sonunda.

"Onun ilgilenme şekli, diğerlerinin umursamama şekline benziyor." "O tamamen kötü biri değil."

"Öyle demedim ki."

Bo sert bir nefes verdi. "Alfa ile çiftleşemezsin."

"Edebilirim, ama mecbur kalmadıkça yapmayacağım. Bir çıkış yolu varsa, onu kullanacağım. Bu yüzden buradayım. Kaçıyorum."

"Yetilerle saklanmak, eş bağından kurtulmanın iyi bir yolu değil, Mads."

"Kanyonda kalmayacağım. Tatil köyüne geri döneceğim. Orayı işleten cadıyla arkadaşım."

Bo'nun alnı kırıştı. "Orayı bir anka kuşu şekil değiştireninin sahibi sanıyordum. Lee ya da öyle bir şey."

"Liam, arkadaşım olan cadıyla evlendi. Biz de görücü usulü evlilikler sayesinde bağlandık. Neyse ki onun evliliğinde eşin yapması gereken görevler listesi yoktu. Onun için de iyi oldu, çünkü muhtemelen onu öldürürdü. Neyse, Sage bana kalacak bir yer verecek. Yapacak başka işim olmazsa yoga dersleri vereceğim ya da yemek servisi yapacağım."

"Mezun olduğundan beri ne iş yapıyorsun?"

"Hala Cub Lake'de dans dersleri veriyorum," dedim. "Stüdyoyu birkaç yıl önce devraldım. Gittiğimde arkadaşım Leslie'ye devretmem gerekecek. O, skulk'taki erkeklerden biriyle evli. Önümüzdeki birkaç hafta benim yerime bakacak, çünkü... çünkü kaçıyorum, tabii ki."

Son kısmı aceleyle ekledim.

Düğünün ertelendiğini ona söylemiştim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Gerçekten ne zaman evleneceksin?" Saate

baktım. "Şu anda."

Bo küfür etti. "Gerçekten mi, Madi?"

"Caymadım. Karı koca görevleriyle dolu bir hayat istemediğime karar verdim."

"Nişanı aylar önce bozmalıydın. *Yıllar* önce," diye homurdandı.

"Denedim. Defalarca. Kendini satmış gibi hissettiğin birinden kurtulmak, sandığın kadar kolay değil," diye karşılık verdim. "O dövüşmeyi bilir ve diğer tüm

diğer kitsuneler de mümkünse beni avlamak için ona yardım ederler. Benim isteğim umurlarında değil. Onlar için önemli olan benim bir tilki olmam."

"Ama seni tatil köyüne kadar takip etmeyecekler, değil mi?" Bo şüpheli bir sesle sordu.

"Eminim takip ederler. Oraya vardığımda başka biriyle çiftleşmeye ikna edeceğim. Tatildayken orada yaşayan birkaç şekil değiştirenle iyi anlaştım, umarım içlerinden birini ikna edebilirim."

"Planın bu mu?" "Evet."

"Bu korkunç bir plan."

Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Başka seçeneğim yok. Ve zamanım da kalmadı. Şu anda elimde sadece kötü planlar var."

O da bana ters ters baktı.

Bulaşık makinesini kapattım ve esneme numarası yaptım. "Şimdi uyumak için harika bir zaman. Senin muhtemelen işin vardır. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Arkamı dönmeden, uyuduğum kanepeye geri döndüm. Ve kendimi tekrar uyumaya zorladım.

BO beni bütün gün yalnız bıraktı. Akşam

yemeğini hazırladığında sessizce yedik.

Bir aksiyon filmi izledik, sonra film hakkında konuşmadık ve ben kanepede oldukça erken uykuya daldım.

Gece yarısı, dışarıdan gelen şiddetli rüzgar sesiyle uyandım. Oturup kulübenin içinde etrafa baktım ama Bo'yu göremedim.

Adamın odasına gittiğini varsaymak güvenli görünüyordu.

Banyoya giderken pencereye doğru sürünerek gittim ve kulübenin dışındaki ormanı uzun bir süre izledim, sonra gözlerimi kırıptım.

Ve tekrar gözlerimi kırıptım.

Çünkü kar yağıyordu. Yoğun bir şekilde.

Önceki gecedен daha şiddetli.

Hiç iyi değildi.

Uzun bir süre karın yağışını izledikten sonra, sonunda hafif bir iç çekip banyoya doğru yoluma devam ettim.

Kanepeye geri dönerken Bo'nun odasının önünden geçtim ve içeriye baktım. Yatak dağınıktı ama bozuk değildi.

Onun kabininde tek başıma mahsur kalma düşüncesi midemi sıkıştırdı.

Ya bir şey için dışarı çıkmışsa? O kadar iri olduğunu düşünürsek, dışarıda benden çok daha iyi hayatta kalabilirdi. Ama yine de.

Kalbim hızla atıyordu.

Muhtemelen garajdaki geçici yatağına dönmüştü. Mantığım öyle söylüyordu.

Ama emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu.

Garaja açılan kapıya sessizce yaklaştım ve kapıyı yavaşça açtım.

Devasa boz ayı, yastık ve battaniye yığınlarının üzerinde oturuyordu. Başı kapıdan bir metre bile uzakta değildi.

Rahat bir nefes aldım ve Bo'nun başı tembelce kalktı. Beni inceledi.

"Dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm. Yine fırtına var," diye açıkladım.

Dili, bileğimi hafifçe yalayacak kadar dışarı çıktı ve iyi olduğunu söyledi.

Bu yalamayı kesinlikle beklemiyordum, ama biz şekil değiştirenler olduğumuzu düşünürsek, o kadar da garip değildi.

Yine de biraz samimi bir hareketti.

Özellikle de bana ilgi duyduğunu açıkça belli ettikten sonra.

"Dışarısı soğuk. Yatağında uyumalısın," diye ekledim.

Başını tekrar eğdi ve gözlerini kapattı. Belli ki ilgilenmiyordu.

Sorun değildi.

İçeri girip kanepeye gittim ve zaten ısınmış battaniyenin altına girdim. Uyumaya çalıştım ama vicdanım beni rahat bırakmadı.

Bo ile geçmişte yaşadığımız sorunlara rağmen, beni ormanda bulduğundan beri daha iyi davranıyordu. Bana kalacak bir yer vermiş, yemek vermiş ve kaçabilmem için pencereden çıkmama yardım etmişti.

Tabii, aynı zamanda kalçalarımı tutmuş ve bana çok yaklaşmıştı. Ve kokumla mastürbasyon yapmıştı.

Ve çocukluğumuzdan beri benden hoşlandığını söylemişti.

Son birkaç gerçeği görmezden gelmeye karar verdim. Sonuçta bana iyi davranmıştı.

Şimdi bana mahremiyetim için garajda yatıyordu. Bu beni dünyanın en büyük kaltağı gibi hissettiriyordu.

En az bir iki gün daha birlikte mahsur kalacağımızı düşününce, vicdanım beni isteksizce kanepeden kalkmaya zorladı.

Yine oturma odasından geçtim. Bir an tereddüt ettikten sonra, kıyafetlerimi çıkardım ve kapıyı açtım. Yavaşça hareket ederek, açıklıktan geçtim ve dört ayak üstünde garaja girdim.

Bo uykulu gözlerle bana baktı.

Yıpranmış hoş geldiniz paspasına çöktüm. Bo tekrar gözlerini kırptı. Sonra gözleri kısıldı.

Bir saniye sonra ayı ayağa kalktı. Bir saniye sonra kocaman kolları belimi sardı, kalın kasları ve pürüzsüz derisi, insan formuna geçerken tüylü karnıma bastırdı.

O eve girerken dişlerimi koluna geçirdim. Beni sanki doldurulmuş bir oyuncakmışım ve o ilgisiz bir çocukmuş gibi kolayca taşıdı.

"Garajımda yatmayacaksın, Madi." Sesi sert ama tamamen ve tamamen düzdü.

Bu konuyu tartışmaya niyeti yoktu.

Benim de yoktu.

O kanepeye doğru yürürken ben geri çekildim. Çıplak kıım onun örtüsüz ereksiyonuyla temas edince, biraz sendeledi, sonra aniden durdu.

Penisi kalçalarımın arasına yerleşmişti. İnanılmaz

bir histi. Ve kocaman.

Vücudum hemen tepki verdi. Merkezimde bir ıslaklık hissettim. Onun da hissetmesi için küçük bir hareket yeterliydi.

Bo'nun kolu belimi sıktı.

Bir küfür mırıldandı. Sesi hayvanın sesine o kadar benziyordu ki, hangi kelimeyi veya kelimeleri kullandığını bile anlayamadım.

Ama bırakmadı.

"Eğer garajında uyuyorsan, ben de uyuyorum," dedim.

Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Bacaklarının arasında devasa bir ereksiyon olması insana bunu yapar. En azından bana. Başkaları adına konuşamam.

"Hayır." Cevabı tek kelimelik bir homurtuydu.

"Evet."

"*Hayır.*"

"*Evet.*"

"*Madi.*" Sesi çaresiz geliyordu.

"*Ambrose.*" Sesim hala nefes nefeseydi. O anda durum böyleydi.

Koluma bağlı el, belimi sertçe kavradı. Diğer kolu da belime dolandı ve diğer tarafımı da kavradı.

"*Hayır,*" diye tekrarladı.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Sert bir nefes verdi. Nefesi yanağıma değdi. Çıplak sırtı, bir an önce olduğundan daha da sıcak geliyordu. "Seninle aynı evde uyuyamam," dedi sonunda.

Ah. Bu

acıttı.

Nedenini açıklamamıştı ama çok da zor değildi. Beni istemiyordu ve buna göre davranmak istemiyordu. Eğer isteseydi, çoktan bir şeyler yapardı.

"Anlıyorum, ama ne kadar süre kar altında kalacağımızı bilmiyoruz. Bütün bu süre boyunca garajda uyuyamazsın. Dışarısı çok soğuk ve ben kendimi çok kötü hissediyorum. Yatağı al. Aramızdaki kapıyı kilitleyebilirsin. Uykunda üstüne atlamayacağım ya." Sesimi hafif tutmaya çalıştım, ama biraz incinmişim.

Ve ereksiyonu hala kıcımın arasında duruyordu.

"Endişelendiğim sen değilsin," dedi.

Sesi boğuktu ve sözleri tüylerimi diken diken etti. "O zaman ne için endişeleniyorsun?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu.

Bo'nun tüm vücudu gergindi, her yeri bana karşı kaya gibi sertti. Elimi kaldırıp koluna koydum ve tüm vücudu titredi.

Nedense, beni saran kollar daha da sıkılaştı. Beni daha da sertçe kavradı.

Yüzünün bir tarafı benimkine değdi. Yanağı sıcaktı ve pürüzlüydü. Sesi alçak ve kısık çıkıyordu. "Çoğu gece rüyamda seni görüyorum. İnsan formundayken ve sen kanepemde yatarken, ben tam olarak bilinçli değilken, büyük olasılıkla kendimi seninle oturma odasında buluyorum. Yüzüm bacaklarının arasında, sonunda uzun zamandır dilimde tatmak istediğim şeyi tadıyorum."

Vücudumun ortası ıslandı.

Sanki kendini tutamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Göğsü gürledi. "Siktir. Gitmem gerek."

"Neden beni rüyanda görüyorsun?" diye sordum
sonunda. "Bilmiyorum. Takıntı. Şehvet. Delilik."

Üç seçeneğin hepsini de sevmemeliydim, ama sevdim.

"Bunu sisteminden çıkarmayı deneyebiliriz," dedim.

Kalbim hızlı atıyordu. Beni reddedecekti. Bunu biliyordum, ama yine de soruyordum.

Başka bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

Onun yontulmuş, cennetten kokan vücudu benimkine bu şekilde yapışmışken yapamazdım.

Onun beni istediği kadar ben de onu istediğim için. Ya da en azından ona yakın olduğum için.

"Yapmayacağın bir şeyi önerme," diye homurdandı. "Senin yanımdayken kendimi kontrol edemiyorum."

"Belki de kendini kontrol etmeye çalışmayı bırakıp istediğini kabul etmelisin."

"Seni *mahvetmek* istiyorum." "O

zaman konuşmayı kes ve yap."

Bo kulağıma doğru hırladı. Bir saniye sonra elleri kalçalarımdaydı ve beni döndürüp en yakın duvara itti.

Devasa, uzun boylu adam bir anda önümde diz çöktü. Kocaman elleri uyluklarımdaydı. Bacaklarım onun için açıldı ve o da onları daha da açarak beni bakışlarının önüne serdi.

Bo'nun gözleri şişmiş, kaygan cildimi yakıyordu. "Çok seksisin, Madi." "Bu tecavüz gibi gelmiyor, Ambrose." Parmaklarım saçlarına kaydı.

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra ağzı benim merkezime indi ve ben nefes nefese kaldım.

Dili sıcaktı. Acımasızdı.

Talepkâr.

Sanki bana aitmiş gibi klitorisimi

okşuyordu. Sırtımı kavradım.

Küfrettim.

Saçını çektim.

Ona şiddetle sallandım.

Ta ki ağzına boşalana kadar, o kadar şiddetli bir orgazm yaşadım ki kabin dönüyor gibi geldi.

Bo içimden bağırdı ama durmadı. Sadece.

Devam
etti.

Devam
etti.

Yine boşaldım.

Onun kafasını itmeye çalıştığımda, o da benim elimi itti.

"Kes şunu, Ambrose," diye boğuk bir sesle söyledim, her yerim aşırı duyarlı hale gelmiş, ikinci coşkımdan aşağı iniyordum.

Kafasını geri çekti.

Gözleri, içindeki canavarla parıldıyordu. Ağzı ve çenesi, salyası ve benim zevkimle parlıyordu.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde, sanki beni tatmaya devam etmekten kendini alamıyormuş gibi, içimden yumuşak bir inilti kaçtı.

Zevkinin artçı sarsıntıları tüm vücudumu sararken, alt tarafım kasılmaya ve gevşemeye başladı.

"Henüz bitirmedim, Madi. Durmamı ister misin?" Sesi zar zor kontrol altındaydı. Neredeyse vahşi gibi geliyordu.

İnlememek için yanağımı ısırdım. Bana ne yapmıştı?

"Buna alışkın değilim. Bir dakika ver."

Bekledi.

Vahşi bakışları benimkilere saplanmıştı, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Daha önce seks yapmıştım. Çok fazla değil, ve kesinlikle bu kadar yoğun değildi, ama daha önce yapmıştım. Orgazm olmak çok uzun sürmüştü ve kesinlikle hiç bir erkek bana öyle bakmamıştı.

Sanki beni alamazsa yanacakmış gibi.

Sanki dilinde kalan tadı, onu canavara dönüşmekten alıkoyan tek şey gibi.

Sanki ben onu tükettiğim kadar o da beni tüketiyormuş gibi. Yani hayır, daha fazlasına hazır değildim.

Devam etmeye hazır olduğumdan bile emin değildim. Devam edersem ne olacaktı?

Ambrose Stevenson'a tamamen kendimi kaptırabilir miydim?

Kendimi ona kaptırırsam, ona çok bağlanırsam ya da çok yakınlaşırsam, karlar eridiğinde ayrılmak beni öldürür.

Ve gitmek zorunda *kalacaktım*. O gitmiyordu ve beni eş olarak görmek istemediği belliydi.

Biz sadece... onun açlığını doyuruyorduk. Benim de.

Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

"Sanırım durmam gerek," dedim sonunda. "İki kereden fazla gelebileceğimi sanmıyorum."

Burun delikleri genişledi.

Gözleri bir şeyle parladı. Öfke mi?

İhtiyaç mı?

Reddetme?

Midem kasıldı.

"Yapabilirsin," dedi.

Gözlerimi kırdım.

"Kanıtlayacağım," diye ekledi.

Sonra bekledi, gözlerinde yoğun bir bakışla bana bakarak.

Ben izin verene kadar hiçbir şey yapmayacaktı. Bunu anlayabiliyordum. Anlamasam bile, onu tanıyordum. Aklının sınırındaydı, ama benim istemediğim bir şeyi yapmayacaktı. O, o anda kendini ne kadar tehlikeli görse de, öyle bir adam değildi.

"Sen delisin," dedim sonunda.

"Bunun tek suçlusu sensin, Mads." Boğazım

düğümlendi.

İçim burkuldu.

Ona daha fazla bağlanmak istemediğim kadar, ellerinin uyluklarımda, ağzının klitorisimde kalmasını istiyordum. Kendini bana kaptırmasını istiyordum. Beni tahrip etmesini istiyordum.

Eğer beni sisteminden çıkarmak için ağzını bana yeterince uzun süre yapıştırmaya vakti olmazsa, ya da tam tersi olursa, birkaç saat sonra yine aynı durumda olacaktık.

saat içinde aynı durumda olacaktık.

O henüz bitirmemişti.

Belki ben de bitirmemiştim.

"Tamam, Bobo. En kötüsünü yap."

Gülümsemesi, kalbimin durmasına neden olacak bir an için geri döndü, sonra ağzı tekrar klitorisime yapıştı ve ben, hassas tenime değen dilinin hissine kendimi kaptırdım.

Bo'nun beni kaç kez orgazm ettiğinin sayısını unuttum. Durduğunda, bacaklarım titriyordu ve kendi başıma ayakta duramıyordum, o da tüm ağırlığımı taşıyordu. O kadar mutluydum ki, uyanık kalamıyordum.

Artık onun sunduğu şeylerin üstesinden gelemeyeceğim belli olunca beni yatağına taşıdı. Yarı uykulu bedenimi battaniyesinin arasına soktu, parmaklarını yavaşça saçlarımın arasında gezdirdi ve odadan çıktı.

Kapıyı kapatıp duşu açtığını duyduğumda, kendini tatmin ettiğini anladım. Yardım etmek istedim ama ayağa kalkacak kadar gücüm yoktu.

Bir anda uykuya daldım, kardeşimin en iyi arkadaşının beni kendinden uzaklaştırmayı başardığını merak ederek.

Çünkü kendimi ona daha da çekici hale getirdiğimden emindim.

sia

BO

Pankek hamurunu çatalla karıştırırken hareketlerim titriyordu. Bir tavada yumurtalar cızırdadı. Diğerinde patates kızartması. Üçüncüsünde ise pastırma. Pankekleri koyacak yer olmadığı için tavamın olması iyi olmuştu.

Krep bile istemiyordum.

Madison banyoya girip duşu açtığına yapmaya başlamıştım.

Şimdi duş kapalıydı. Krep hamuru çoktan pişti. Son beş dakikadır hamurda topak kalmamıştı.

Ama kaseyi bırakırsam, banyoya girip onu duvara yapıştıracaktım.

Bu yüzden karıştırmaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra kızım kapıyı açtığına banyodan buhar bulutu çıktı.

Sikim dolaplara çarparak çekmece koluna vurdu. Kendimi yüzümü buruşturmamak için zorladım. Ya da onun varlığına görünür bir tepki vermemek için.

Kendimi kandırıyordum.

O kadın *benim* değildi.

O sadece *benim içimdeki arzuyu gidermem* için ona zevk vermeme izin vermişti.

Ama işe yaramamıştı. Hiç bile. Hatta tam tersine, kendini damarlarıma daha da sokmuştu.

Hala dilimde onun tadını alabiliyordum.

Bal ve çikolata.

Islak saçlarını parmaklarıyla tararken önümdeki bar taburesine doğru yürüdü ve oturdu.

Mutfaktan bir paket çikolata parçacıkları almak için biraz uzaklaştım.

"Ekstra bitter mi?" diye sordu

Madison. Dikkatim tekrar ona

döndü. Zaten gitmek istediği yer

orasıydı.

Çikolatayı ölçü kabı kullanmadan hamura dökerken, sadece bir homurtu çıkabildi.

Ne kadar çok ekledikçe, bir an önce yüzümü kadınının bacaklarının arasına gömme dürtüsüne direnme şansım o kadar artıyordu.

"Çikolata." Çantayı işaret etti. Çantaya

baktım.

Ah.

"Üzerine bal döküyorum," dedim.

Alnı, kafası karışmış gibi kırıştı. "Bal, çikolatadaki şeker eksikliğini neden telafi ediyor?"

Çünkü çikolataya onun tadı veriyor.

İçimdeki canavar göğsümü titretti.

Boğazımı temizleyerek sesi gizledim. "Yeterince tatlı. Göreceksin."

Madi omuz silkti.

Hamuru tavaya iki eşit olmayan yığın halinde döktüm. Taştı. Tam bir felakettim. Kadını — siktir et, o benim değildi — uykuya daldığında, duşta mastürbasyon yaptım.

Bu beni rahatlatmadı.

Hatta gerginliğimi bile almadı.

Sonunda kanepeye uzandım, Madi'nin kokusunun yoğun bir şekilde sinmiş iki battaniyeye sarıldım ve gece boyunca sikim acı bir şekilde zonkladı. Uyku gelmedi.

"Vay canına, ne kadar çok yemek," dedi Madison birkaç dakika sonra. Ben homurdandım.

Başka ne diyebilirdim ki?

Yemek yapmaya devam etmezsem, seni sistemimden çıkardıktan sonra duşta sikerdim.

Bu çok iyi olurdu.

Yumurtaları ve pastırmayı iki tabağa koydum. Zamanlamayı doğru yapamadığım için patates kızartması birkaç dakika daha pişmesi gerekiyordu. Krepler de öyle.

İki çatal aldım ve bir tabağı Madison'ın önüne koydum. *Teşekkür* etti ve beklendiği gibi, sikim yine zonkladı.

Tabağımı tavanın yanına koydum. En azından pancake'ler yemek yerken ona bakmamı engelleyecekti.

Ne kadar çok bakarsam, benim takıntımın gerçek boyutunu fark etme şansı o kadar artardı.

Ve ne kadar çabuk fark ederse, o kadar çabuk kaçardı.

Dışarıda hala kar yağıyordu, bu da güvenli değildi. Kar yağışı biraz hafiflemişti ama dışarıda hala çok kar vardı. Onun için benim yanımda olmak güvenli değildi ama en azından benimle birlikte ölmezdi. Kar için aynı şeyi söyleyemezdik.

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Madi'nin tabağına iki krep koymak için döndüğümde, dönmeden önce bileğimi tuttu.

Bakışlarımız buluştu.

Penisim tekrar zonkladı ve adaya eğilip onu öpmek için kendimi zor tuttum.

Onunla yapmak istediğim çok daha fazla şey vardı.

Ağzımı onun merkezine koymuştum, ama çıplak vücudunun tamamını kendime bastırmamıştım. Göğüslerini ellerimde ve ağzımda hissetmemiştim. Dilini dilimle dolaştırmamıştım, ellerini tenimde hissetmemiştim, amını sikime sarmasını hissetmemiştim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Her şeye ihtiyacım vardı.

Onu sonunda tattıktan sonra arzumun ne kadar daha kötüye gideceğini ciddi şekilde hafife almıştım.

Şimdi sadece parmaklarının bileğime dokunması bile taşaklarımı ağrıtmaya yetiyordu.

"Ambrose..." diye mırıldandı, dudağını ısırarak.

Onu dişlerinin arasından çekip başparmağımla değiştirmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Kendimi
kandırıyordum.

Sapık da.

Ya da belki de sadece çok azmıştım. O tanım daha çok hoşuma gitmişti.

Hiçbir şey söylemedim.

Ona teklifte bulunmayacağıma kendime güvenmiyordum.

"Dün gece hakkında konuşmalıyız," dedi sonunda.

Konuşmak istediğim çok şey vardı. Hepsi onun vücuduyla ilgiliydi. Hiçbiri dün geceyle ilgili değildi. Ben bugün hakkında konuşmak istiyordum.

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Şu anda her şey garip. Beni hayatından çıkarmak, muhtemelen gitmemi istediğin anlamına geliyor, değil mi? Gidemeyeceğime göre, buradan çıkabilmem için kar eriyene kadar yapacak başka bir şey bulmalıyız."

Gözlerimi kırptım.

Kadınım — *ona artık böyle hitap etmemeliydim* — az önce onu sistemimden başarıyla çıkardığımı söylemişti. Öyle değil miydi?

"Eminim çalışman gerekiyordur," diye ekledi. "Sorun değil. Ben televizyon izlerim ya da video oyunu oynarım. Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim."

Yine gözlerimi kırptım.

Aynı fikirde *olmadığımızdan* emindim.

"Bu sana uygun mu?" diye sordu.

Yanan yemek kokusu burnuma çarptı. Krepler.

Kahretsin.

Dönüp krepleri çevirdim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Madi.

O gerçeği istemiyordu. Ben de bunu kabullenmek zorundaydım.

Canavarım yine kükredi, ben de bunu saklamak için boğazımı temizledim.

Sonra yalan söyledim.

"Kulağa hoş geliyor."

Çatalı kreplere batırdı. Tabağa sürünme sesini duydum ve tavaya dönmeden önce kreplerin üzerine bal dökmek için döndüm. Benimkiler yanmıştı, ama muhtemelen böylesi daha iyiydi. En son ihtiyacım olan şey, onun tadını hatırlamaktı.

Unuttuğumdan değil. Onun tadını dilimden silebileceğimden emin değildim.

Takıntılı tarafım öyle olmasını umuyordu.

Ciddi yardıma ihtiyacım vardı, ama bunun yakın zamanda olacağını sanmıyordum. Hayalimdeki her şey benim evimde yaşıyor, benim yemeğimi yiyor ve benim yatağında uyuyor olduğu sürece olmazdı.

Hala yapabiliyorken bundan zevk almayı öğrenmem gerekiyordu.

Ama şimdilik, zevk almak hayatta kalmanın gerisinde kalmak zorundaydı. Madison'a gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmaya kalkışırsam, kaçacaktı. Muhtemelen çılgılık atarak... ve o çılgınlık, o kadar çok hayal ettiğim çılgınlık olmayacaktı.

seven

MADSON

GÜNÜN geri kalanı da önceki gün kadar rahatsız geçti. Bo çalışırken beni neredeyse hiç umursamadı.

Bir diziyi arka arkaya izledim. İlk sezon ikinci sezondan çok daha iyiydi, ama canımı sıkacak kadar bağlanmışım. Bazı sahneleri ve bölümleri hızlıca geçmek için can atıyordum, ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Bu yüzden hepsini izledim.

Önceki geceki gibi bir karşılaşmadan kaçınmak istedim, bu yüzden yorgun düşmeye başlayınca Bo'nun masasına gittim.

Hâlâ çalışıyordu.

Hiç işkolik biri olmamıştı, bu yüzden bu durum bana garip geldi. Ama zaten yeterince iş yaptığımı düşündüğüm için iş alışkanlıklarını sorgulamayacaktım. Uzun zamandır birbirimizin yanına yaklaşmamıştık ve umarım karlar yakında erimeye başlar.

Öğle yemeği vaktinde kar yağışı durmuştu, bu iyiye işaretti. Kar çok yüksekteydi, pencereden çıkmak artık mümkün değildi, ama yine de.

Her türlü iyi işareti kabul ederdim.

Bo bilgisayarından hemen başını kaldırmadı, ben de masasına yaslanıp bekledim. Belli ki yaptığı işe konsantre olmuştu ve ben onu rahatsız etmek istemedim. En azından birimiz yararlı bir şey yapıyordu.

Birkaç dakika sonra sonunda başını kaldırdı.

"Sanırım ben bu gecelik bu kadar," dedim, küçük bir gülümsemeyle. "Eğer yatağı istemiyorsan, ben alırım, sen kanepede yatabilirsin. Ben senin evinde kaldığım için senin garajında uyumanı istemiyorum."

"Olur." Bo'nun sesi alçak ve boğuktu.

Görünüşte rahat olmasına rağmen, gençken hatırladığımdan daha boğuktu. Yaşla birlikte değişmiş olmalıydı.

"Tamam. Teşekkürler. Ve dün gece için de teşekkürler." Kendimi zorla bu kadarla yetindim. Devam edersem, söylememem gereken bir şey söyleyecektim.

Çünkü yaptığımız şey benim için ondan daha önemliydi. Bugün dün olduğundan daha da tarafsız davranıyordu, yani amacımıza ulaşmıştık. Başka bir şey istemiyordu.

Bunu kabullenmek zorundaydım.

Gerçekten istediğim şey, onun beni hala unutmadığını söylemesi olsa bile.

Yatağını paylaşmak istediğini.

Beni bütün gece sikmek istediğini, sadece ağzıyla değil, çok daha fazlasıyla.

Beni istediğini.

Tabii ki bunların hepsi boş hayaldi.

Ambrose'un bana karşı hiçbir şeyi yoktu. Fiziksel arzusu vardı, ama onu halletmiştik. Ona dokunmamış olsam da.

Her şeye rağmen, bir adım geri atmazsam ona karşı hisler besleyeceğimi biliyordum. Hayatım boyunca bir pislikle nişanlıydım, bu yüzden uzun zaman geçirdiğim ilk erkeğe hisler beslemek normal geliyordu. Özellikle de normal bir şekil değiştiren erkek gibi benim için yemek pişiriyorsa. Ve bir şekil değiştiren erkek gibi bana bakıyorsa.

Evet, öyle.

Aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Onun beni masasına yatırıp sertçe sıkmasını istesem bile. "Bunun için bana teşekkür etme." Onun homurtusu kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Neyse ki uzun kollu gömleğim onları gizledi.

"Tamam. Aramızdaki hesabı kapatmak için iyiliğine karşılık vermek istersen, bana haber ver," dedim düşünmeden.

Bo şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

Sıcaklık ensemden yayıldı ve yanaklarıma yayıldı. Kesinlikle bunu söylemek istememiştim.

"Bunu istediğimi sana nasıl söyleyeceğim?" Sesi yavaşça alaycı bir tona büründü. "Hey, Mads, masamın altına girip bana küçük bir sorunumda yardım eder misin?"

Yüzüm daha da kızardı. "Buna *küçük* ereksiyon denmez." "Bana asılıyor musun?" Sesinde bir şey vardı. Neredeyse... ilgi.

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Sadece *büyük* bir gerçeği belirtiyorum." O burun kıvırdı. "Bana asılıyorsun."

"Yok."

"Neden inkar ediyorsun?"

"Çünkü sana asılmıyorum. Aramızdaki şeyi eşitlemek için teklif ediyorum. Sen bana oral seks yaptın, bu yüzden sana borçluyum gibi görünüyor."

"Sen bana oral seks yapmam için oral seks yapmadım." Espri havası kayboldu, yerine daha seksi bir homurtu geldi.

"Sen yaptın demedim."

"*Bana borçlu* olduğunu söyledin."

"Aramızdaki dengeyi sağlamak için iyiliğini geri ödememin adil olacağını söyledim. Beni sisteminden çıkardın, ama sonra mastürbasyon yapmak ihtiyacını gidermeye yetmediyse, dengeyi sağlamak benim için sorun olmaz."

"*Ödeşmek*, bir yükümlülük hissettiğini ima ediyor," dedi Bo.

"Başka ne dememi istiyorsun? Ağzımı senin sikine sarmak için can atıyorum."

"Öyle mi?" Gözlerimin içine bakarken sesindeki meydan okuma kaçınılmazdı.

"Ne yapıyorum?"

"O güzel dudaklarını benim sikime sararak ölmek için can atıyorsun." Oh.

Az önce bunu söylemiştim, değil

mi? Kahretsın.

"Kulağa hoş gelmiyor değil," dedim. "Ama seni rahatsız etmek istemem, eğer..."

Bo bileğimi yakaladı ve hafifçe çekti. Masaya biraz daha eğildim, o benim elimi ereksiyonunun üzerine koyarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dün geceki kadar kalındı.

Belki de haklıydım ve mastürbasyon ona yetmemişti. Saatlerce ağzını benim üzerimde tutmuştu, bu yüzden buna inanmak zor değildi.

Kelime oyunu yapmadım, ama yine de hoşuma gitti.

Kot pantolonunun üzerinden sertliğini kavradım ve gözleri kapandı.

Çenesi sıkıldı.

Göğsü de titriyordu.

Kesinlikle kendine verdiği kadar yetmemişti.

Ve bunu teklif etmeyi planlamamış olsam da, söylediğim şeyi yapma ihtimalinden kalbim hızla atıyordu.

İyiliğini ödeyerek.

Dudaklarımı onun penisine doladım.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını gerçekten düşünmeye vakit bulamadan masanın altına kıvrıldım. Düğmesini açıp kot pantolonunun fermuarını indirerek ereksiyonunu serbest bırakırken adamın dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bir elim onun penisinin uzunluğunu kavrayarak sikini sıkı.

Onu tutan hiçbir kumaş yoktu. Fermuarının izleri sıkı derisinin yanından aşağıya doğru uzanıyordu, ama birkaç piercing dikkatimi çok daha çabuk çekti.

Biri penisinin başından aşağıya doğru uzanıyordu. Alt tarafında ise kısa bir merdiven oluşturan üç tane daha vardı.

Şimdi daha önce hiç olmadığım kadar

azmıştım. Çok daha azmıştım.

Külotum sıırılsıklam olmuştu ve o da kokuyu alabilmiş olmalıydı.

"İç çamaşırı giymiyor musun?" Masasının altından onun bakışlarıyla karşılaşarak ona baktım. İç çamaşırı ona sormam gereken şey değildi, ama daha güvenli bir başlangıç gibi göründü.

Gözleri o kadar ateşli ve ağırdı ki, beni ısıttı. "Hayır. Değiştirmek zorlaşıyor."

Çamaşır sepetini görmüştü m ve içinde hiç kot pantolon yoktu. Muhtemelen çoğu zaman eşofman giyyordu.

"Fermuar acıtmıyor mu?" Parmaklarımla izleri takip ettim. "Dikkat edersem acıtmaz."

Pozisyonumu düzelttim, bacaklarımı biraz daha birbirine yaklaştırdım. Umarım kokumu biraz daha gizleyebilirdim. Onun önünde dizlerimin üstüne çökmüş değildim, kendime zevk vermek için, öyle görünse bile.

"Piercinglerine ne kadar dikkat etmeliyim?" Sonunda sordum. Elim hala ereksiyonunu kavrıyordu, diğer elimdeki parmak ise fermuarın izinde duruyordu.

"Dikkatli olmana gerek yok."

"Sana zarar vermek istemiyorum."

Eli çenemi yakaladı ve başımı hafifçe geriye doğru eğdi. "Mads, bir erkek biraz acıdan korkarsa penisine piercing yapmaz."

İçim sıkıştı. "Acıya pek dayanıklı değilim."

Neden söylediğimi bilmiyorum.

Sevişmeyecektik. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Onu bu kadar iyi tanıımıyorsam, bunu hiç fark etmezdim. "Kesinlikle canını acıtmaz."

"Onlar nasıl hissederdi?" Susmam gerekiyordu. Gerçekten, gerçekten susmam gerekiyordu. "Öğrenmek için beni sıkmen gerek."

"Şimdi kim kime asılıyor?" Öne eğildim ve dudaklarımı dikkatlice onun penisinin başına doladım. Piercing, damağımın ve dilimin üzerinde garip bir his yaratıyordu ama hoşuma gitmedi de değildi.

Bo sert bir nefes verdi.

Eli başımdan ayrıldı ve masanın kenarına gitti. Diğer de öyle yaptı.

Saçımı bile tutmayacaksa, bu kesinlikle kişisel bir an değildi. Bana karşı bir şey hissetmiyordu. Yarı gece beni yalamaktan azgın olmuştu. Bu anlaşılabilir bir şeydi, değil mi?

Evet diyecektim.

Yavaşça onun penisinin üzerinde sallandım. Piercinglerinin dilime ve damağıma sürtünmesi farklıydı, ama ilginç bir şekilde.

"Siktir," diye boğuk bir ses çıkardı, dilimi alt tarafında döndürdüğümde. Piercinglerinin küçük, pürüzsüz topları hoş hissettirdi, bu yüzden onları biraz daha okşadım. Kalçaları sarsıldı ve kontrolünü kaybedince şiddetle küfretti.

Onun boşalmasını yutarken kaşlarım kalktı ve göğsü inip kalkarken bakışlarımız buluştu. Yüzündeki ifade yoğundu ve penisi kesinlikle yumuşamıyordu. Doğaüstü erkekler defalarca boşalabilirdi, bu yüzden işimizin bitmediğini biliyordum. Mola vermek istemeden önce en az bir kez daha boşalacaktı.

"Üzgünüm. İsteyerek yapmadım... *Lanet olsun, Madi.*" Başının arkası sandalyeye çarptığında hırladı, ben onu boğazımın derinliklerine aldığım da kalçaları tekrar sarsıldı.

Penisinin başındaki piercing orada o kadar iyi hissettirmiyordu ama kismamayı başardım.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Tabii ki alışacağımdan değil. Bu tek seferlik bir şeydi. Onun içinden çıkarmak için. Ya da bana yaptığı iyiliğin karşılığını ödemek için, sanırım.

Dilimle piercinglerini okşadım ve ereksiyonunun tabanını çalıştırırken yavaşça başımı salladım, boğazımı onun takılarına alıştırdım.

Sözleri hırıltıya dönüştü, kalçaları hareket etmeye devam ederken masanın kenarını bir çapa gibi tutuyordu.

İkinci kez şiddetli bir hırıltıyla boşaldı, toparlanırken göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Masayı bıraktı ve başımı nazikçe kaldırarak sessizce yeterince tatmin olduğunu söyledi.

Onun penisini dudaklarımdan çıkardım ve topuklarımdan üzerine oturdum.

O da sandalyesine yaslanarak, doruk noktasından kurtulmaya çalışırken derin nefesler aldı.

Kaçmak için iyi bir zaman gibi göründü, bu yüzden başımı çarpmamak için masanın kenarına bakarak yaklaşık 30 santim geriye doğru kaydardım.

Geriye dönüp bakınca, masanın altından çıkmak pek de zarif bir hareket değildi.

Birkaç santim daha geri çekilirken Bo'nun keskin nefesini duydum ve bacaklarıma baktım.

Evet, kesinlikle biraz açmıştım.

Savunmam olarak, ben o kadar da kısa değildim. Onun masası da o kadar yüksek değildi.

Bu iki şey, ona oral seks yaptıktan sonra ne kadar tahrik olduğumu kesinlikle fark ettiği gerçeğini değiştirmede, bu yüzden durum çok garipti.

İki kalın uyluk görüş alanıma girmeden önce birkaç santim daha geri kaydardım.

Kahretsin.

Bo masanın altına eğildi, yüzündeki ifade önceki geceki kadar yoğundu. Penis halala kot pantolonundan dışarı çıkmış, benim tükürüğümle ıslanmıştı.

"Hoşuna gitti mi, Mads?"

"Eğer hayır dersem bana inanmazsın herhalde."

Göğsü gürlledi ve elleri uyluklarıma üzerine indi. Uyluklarım otomatik olarak daha da açıldı ve burun delikleri genişledi. "Hayır."

"O zaman evet, hoşuma gitti."

Elleri uyluklarımdan yukarı kayd. "Borcumu ödeyeyim."

"Az önce yaptın."

"Senin bana borçlu olman daha hoşuma gidiyor."

"O yüzden değil ki... ohh." Başımı biraz geriye yasladım, o da başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Taytımın ve tangamın ince kumaşı onu benden ayırıyordu.

Cildimden, ama o kadar tahrik olmuştum ki yine de inanılmaz bir

his uyandırıyordu. "Ne diyordun?" Sesi kendini beğenmiş gibiydi.

Ona yumruk atmak istedim. Ve onu öpmek istedim. İkincisi, ilkinden çok daha fazla.

"Çek şunu pantolonumu."

Hayvani bir tatmin sesi, benim taytımın bel kısmını tutup, onu ve tangamı dizlerime kadar indirirken içinden çıktı.

Sıkı kumaşı orada bırakıp, sıkışmış bacaklarımın arasına kafasını soktuğunda bakışlarında kötülük vardı.

"Sen tam bir... piçsin." Son kelimeyi, klitorisimi sertçe emdiği için nefes nefese söyledim. Onun onaylayan sesi çok netti.

Kalın parmağının girişime dokunması da öyleydi.

"Rahatsız olduğun bir şey yaparsam söyle," diye emretti.

Cevap olarak inledim, o beni doldururken klitorisimi okşarken kalçalarım şiddetle kıvrıldı.

Nedense, parmağı diğer erkeklerin siklerinden daha iyi hissettiriyordu.

"Çok sıkısın Madi," diye klitorisime karşı homurdandı ve yavaşça içime girip çıkmaya başladı. İkinci parmağını da ekledi. Sonra üçüncü parmağını da ekleyerek beni gerçek dışı bir şekilde gerdi. "Sen de sırlıslıklamsın. Amin benim sikimi istiyor gibi. Parmaklarımı ne kadar iyi sikebildiğini göster, o zaman sana gerçekten istediğini vermeyi düşüneceğim."

Kalçalarımı sallarken, o bana ihtiyacım olanı verirken, ben de istediğimi alırken, zevkten inlemelerim kaçıyordu.

Bir kez orgazm oldum.

İki kez.

Klitorisimi hafifçe ısırdı ve ben, hayal bile edemeyeceğim kadar yüksek ve hayvani bir zevk çılgılığıyla üçüncü kez boşaldım.

yapabilen.

Zevk o kadar yoğundu ki, hayal bile edilemezdi.

Nefesim neredeyse şiddetliydi, yüzünü bacaklarımın arasında sıkıştırarak, alnına koyduğum elimle beni daha fazla itmesini engelliyordum.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye çıkardım, göğsüm inip kalkarken bacaklarımın arasındaki ayıyı izliyordum. "Durmaliyiz."

"Bunu mu istiyorsun?" Gözlerindeki yoğunluk eşsizdi.

Kimse bana hiç öyle bakmamıştı. İçimden bir ses, kimsenin bir daha öyle bakmayacağını söylüyordu.

*Hay
ır.*

Evet

.

Dur, hayır.

... Belki?

Bilmiyordum.

Yüzümden anladı herhalde, çünkü başını bacaklarımın arasından çıkardı ve taytımı normal yerine çekti.

Tanga iç çamaşırım, taytımın kasık kısmında gerilerek bacaklarımın ortasında sıkışmıştı. Ama bunu itiraf etmeyecektim. Çok utanç vericiydi.

Bo, dağınık sarı buklelerini eliyle taradı. O kadar aptalca

yakışıklıydı ki, göğsüm ağrıyordu. Neden nişanlım olan

alfa o olamıyordu?

Bunu istemem bile beni korkutmalıydı, ama o aşamayı geçmiştim.

Bu duyguyu engellemenin bir yolu yoktu, bu yüzden başka bir şey denemenin anlamı yoktu.

Bo benden fiziksel olarak başka bir şekilde ilgilenmiyordu, o halde ona karşı hisler beslememin ne önemi vardı ki? İkimiz de karlar eridiğinde gideceğimi biliyorduk.

"Duş alacağım," dedi Bo sonunda.

Başımı salladım. Hareketim sarsıntılı ve garipti. Kendimi hissettiğim kadar garip değildi, ama bunu engellemenin bir yolu yoktu.

"Yatak konusunda haklısın. Sen orada yat, ben kanepede yatacağım," diye ekledi.

Ve yine elini dağınık buklelerine geçirdi.

Onun gitmek istemediği aklıma geldi.

Onun gibi devasa bir adamın sıkışıp kalacağı kadar küçük bir masanın altında sıkışmıştık. Ama yine de gitmek istemiyordu.

Benimle fiziksel olmayan hiçbir şeye ilgi duymuyor olabilir, ama fiziksel *olan* her şeye ilgi duyuyor gibi görünüyordu.

"İşe yaradı mı?" diye sordum.

Alnı kırıştı. "Ne?"

"Beni sisteminden çıkarmak. İşe yaradı mı?" Gözlerinde anlayış belirdi.

Sonra mizah.

Keskin, incitici bir mizah.

Üzerime eğildi, açıkta kalan ereksiyonunu benim örtülü bölgeme hizaladı ve vücudunu hafifçe bana bastırarak burnumuz burnumuza değene kadar yaklaştı.

Nefesinden zevkimin kokusunu alabiliyordum ve o da muhtemelen benimkinden kendi kokusunu alabiliyordur.

"Madi," dedi, sesi düşük ve boğuktu, tüylerimi diken diken etti. "Bu noktada, bu kabindeki her yüzeyde seni sikebilirim ve yine de vücudumun her hücresiyle seni isterim."

Burnunu dudaklarıma yaklaştırdı ve nefesimi içine çekti.

Göğsü şiddetle titredi. "Benim gibi kokuyorsun. Tam da olması gerektiği gibi."

Yeni bir arzu dalgası klitorisime doğru gitti. "Böyle konuşamazsın." "O zaman beni sustur."

Gözlerim onun ağzına takıldı.

Onu öpmek istedim.

Gerçekten istedim.

Ama her şeyi düşündüğümde, bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordum. O sadece fiziksel bir ilişki istiyordu. Ben ise ona karşı hisler beslemeye başlamıştım. Ve yakında ayrılacaktım. Karlar erir ermez.

"Git duş al," dedim onun yerine.

Uzun bir nefes verdi. Sonra başını salladı ve oturdu. Sonra yine elini saçlarının arasından geçirdi.

Sonunda masanın altından çıkıp, üzerimden tırmanmak zorunda kalmamak için yanımdaki boşluktan sıkışarak geçti.

Birkaç saniye sonra banyo kapısının kapandığını duyunca gözlerimi sıkıca kapattım.

Su açıldıktan ve Bo'nun duşta olduğundan emin olduktan sonra masanın altından çıktım. Kanepeye gidip spor çantamı almaya gittiğimde, çanta yoktu.

Alnım kırıştı. Bo onu

almış olmalıydı.

Kabin içinden geçerken çantayı yatak odasının içinde buldum ve onu görünce başımı salladım.

Çünkü görünüşe göre, o aptalı reddettikten sonra bile, düşünceli davranmaya karar vermişti.

Odamın karşısındaki banyoda kadınları beceren iğrenç genç gerçekten gitmiş gibi görünüyordu.

Ya da belki de beni istemediğine kendini ikna etmek için bunu yapmıştı.

Her ne olursa olsun, eskisi gibi değildi. Bu halini çok daha fazla seviyordum.

Ve bu birazcık korkutucuydu.

Akşamın geri kalanında Bo'nun yatak odasında saklandım, tilkimden destek almak yerine içimdeki tavuğu ortaya çıkardım.

Saklanmam sabah boyunca sürdü. Ve öğlen saatlerinde Bo kapımı çalana kadar devam etti.

"Madi, yemek yemelisin," diye seslendi. "Uyanmadıysan kalk."

Keşke tüylerim çıkıp gerçekten tavuk olsaydım, belki o zaman bu etkileşimden kaçabilirdim.

Ama bu elbette mümkün değildi.

Bu yüzden kendimi yatak odasından geçmeye zorladım. Ciddi bir şekilde uyumaya çalışmış olmama rağmen, zaten uyuyamamıştım.

Kapıyı açtım.

Bo kapı eşiğine yaslanmış, omuzu kapı çerçevesine dayalı, bir eli kapının üstündeki ahşap süslemeye duruyordu. Diğer eli cebindeydi.

Saçları dağınıktı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Nedense, onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Onu ilk kez ormanda kurtardığından beri kot pantolon ve tişört giymiş olmasına rağmen, onun büyüklüğü nefesimi kesti.

Bu açık bir mesajdı.

O, aramızda bir şey kalmadığını biliyordu. Cinsel bir şey olmayacaktı.

"Uyumayı mı unuttun?" Düşünmeden ağzımdan kaçırıldı.

Bu, onunla birlikteyken yaptığım bir şey gibi görünüyordu. Düşünmeden konuşmak. Kendimi durdurabileceğimden emin değildim, bu da inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Sorumu duymazdan geldi. "Yemek hazır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Üzerimdeki bol tişört inceydi ve dans stüdyomun logosu ön tarafında uzamıştı. Hem tişört hem de logo yıkanmaktan solmuştu. En sevdiğim tişörtlerden biriydi.

Gözleri meme uçlarıma indi ve olduğu yerde kaldı.

Aşağıya baktığımda, havanın hafif soğukluğundan dolayı meme uçlarımda dikleştiğini gördüm. Hatları da kesinlikle görünüyordu.

"Kar küreyicileri hakkında bilgi aldım. Buraya gelmeleri en az birkaç gün sürer ve yarın başka bir fırtına geliyor gibi görünüyor," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Fırtına bir şekilde bizi ıskalarsa, üç dört gün içinde ayrılabilirsiniz. Eğer vurursa, en az bir hafta daha kalmanız gerekir. Belki sekiz veya dokuz gün."

Tekrar gözlerimi

kırptım. Sekiz ya da

dokuz gün mü?

Kahretsin.

Ne yapacaktım? Birbirimizden çok etkilenmiştik. Bu gerçeği bir iki gün görmezden gelmek bile zor olacaktı, ki benim yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyordum.

Ama üç ila dokuz gün?

Ben aziz değildim.

Onu daha önce hiç istemediğim kadar istiyordum. Belki alfa erkeğimle evlenmeme özgürlüğü hariç. Onu kesinlikle daha çok istiyordum.

Bo ile yatmak buna engel olmayacağına göre, şu anda her iki arzu da eşit derecede güçlüydü.

"Birine ulaşman gerekirse telefonumu kullanabilirsin. Artie'ye de burada olduğunu söyleyebilirim, eğer skulk'una güvende olduğunu haber vermek istersen," dedi Bo.

Elimi saçımın üstünden geçirdim, zaten dağınık olan saçlarımı gözlerimden çekerek daha da dağınık hale getirdim. "Öldüğümü düşünmelerini tercih ederim. Ama arkadaşlarımı aramalıyım. En azından mesaj atmalıyım."

"Hangi arkadaşların?"

Bo'ya baktığımda gözlerinin kısıldığını gördüm.

"Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedim. "Bu benim telefonum."

"Kullanmama izin vermiştin."

Burun delikleri genişledi.

Gergin bir sessizlikten sonra başını sertçe salladı. "Peki."

Onu bir an izledim. "*Kıskandın mı?*"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

Yalan söylüyordu.

Yüzündeki rahatsızlığı görebiliyordum.

Telefonu sert bir hareketle uzattı, arkasını dönüp uzaklaştı. "Yemek soğumadan ye."

Onu oturma odasına kadar takip ettim. "Kıskanmadığın için sevindim. İletişime geçmeyi planladığım iki kadın arkadaşımı kıskanmak mantıklı olmazdı."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Kadınlar mı?"

"Evet."

"Telefonumu istediğin kadar kullanabilirsin."

Gözlerimi devirdim ve onun hazırladığı tabağın önüne oturdum. Yemeği masasındaydı, bu yüzden o işine geri dönünce sohbetimiz sona erdi ve beni mutfakta yalnız bıraktı.

Yemek yerken, arkadaşlarımın numaralarını bulmak için telefonumun hesabına giriş yaptım. Numaraları bulduğumda, üçümüz için yeni bir grup mesajı oluşturdum ve bir mesaj gönderdim.

ME

Selam kızlar. Kaçma durumuyla ilgili son gelişmeler. Arabam yandı ve kardeşimin en iyi arkadaşıyla kar altında kaldım. O bir ayı şekil değiştiren. Muhtemelen birkaç gün daha çıkamayacağım, ama umarım pislik nişanım beni bulmadan kaçabilirim.

VERA

Ne? Araba mı yandı?

BEN

Bence bu cadı büyüsü. Komşum olan kan cadısına bir bakmasını isterdim, ama en son baktığımda, seksi anka kuşu eşiyile tropik bir adada hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

SAGE

Doğru kontrol etmişsin.

Ve kar yağıyorsa, ilgilenmiyorum ;)

ME

Evet, kar deli gibi yağıyor

VERA

Seni birkaç gün boyunca dışarıda tutacak kadar deli mi? Bu nasıl oldu?

ME

Bilmiyorum

Doğa Ana'ya sor

VERA

Hemen onu telefona bağlayayım.

SAGE

En azından kardeşinin arkadaşı düzgün biri mi?

VERA

*iyi görünümlü

Bo burnunu çekti ve bakışlarım ona kaydı.

"Mesajlarımı mı okuyorsun?" diye sordum.

"Üzgünüm. Bilgisayarına senkronize oluyorlar." Üzgün görünmüyordu. "O zaman senkronize etme."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. Bir an sonra, telefonuma bir mesaj geldi ve mesajın onun bilgisayarından silindiğini bildirdi.

"Tamamdır," dedi.

"Teşekkürler."

Ekrana geri dönüp hızlıca bir cevap yazdım.

ME

Saçma sapan nezaket

Ve iğrenç

Ama çoğunlukla düzgün

VERA

Ooooh. Seks mi oldu?

ME

Teknik olarak, hayır

SAGE

Teknik olarak mı?

VERA

OOOOH.

Fotoğraf gönder

BANA

Fotoğraf göndermiyorum

VERA

Şu anda sosyal medyada kardeşini takip ediyorum. Artie, değil mi?

SAGE

Artie the Asshat, doğru hatırlıyorsam

ME

Evet, bu onun hak ettiği unvan.

VERA

Görünüşe göre en yakın arkadaşı Bo Stevenson.

YUMMM

Sohbet odasına bir fotoğraf gönderdi. Bo'nun eski bir fotoğrafıydı. Artık daha iri ve daha seksi olmuştu. Ama bunu söylemeyecektim.

ME

Bu o

SAGE

Tüm ayı dönüşenler bu kadar büyük mü?

ME

Evet

VERA

Kah

Umarım ruh ikizim de öyle görünür

Eğer onun ne demek istediğini bilmesem, kıskanırdım. Kıskandığım için, bu yorum benim sahiplenme duygularımı hiç tetiklemedi.

Vera bir kelpiydi ve hayatta kalan tek diğer kelpi olabilecek adamla nişanlıydı. Onu hiç görmemiş ya da tanışmamıştı, ama babası, ailenin sürüsündeki kurt şekil değiştirenleri öldürmesini engellemek için onu ona satmıştı.

Şu anda, birkaç ay sonra o canavarla evlenmek zorunda kalmadan ruh ikizini bulmaya çalışıyordu, ama işler yolunda gitmiyordu.

ME

Arkadaş olup olmadığınızı görmek için onunla buluşmasını isteyeyim mi?

VERA

Hayır

Eğer birlikte kar altında kalırsanız, ben gelene kadar teknik seks yapmış olursunuz.

Ya da en azından senin için öyle umuyorum

Gülümsememek için yanağımı ısırdım.

ME

Bilmiyorum

Aramıza mesafe koymaya çalışıyorum

Duygular beslemek çok kolay olur ve o beni öyle sevmiyor

SAGE

Onu öyle seviyor musun?

ME

Henüz karar veremedim, ama belki yapabilirim

Hayatım boyunca en büyük pislikle nişanlıydım. Gerçekten hoşlandığım biriyle birlikte olma ihtimali oldukça cazip. Onunla birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıp hoşlanmayacağımı ya da sadece o kadar da kötü olmayan biriyle birlikte olma fikrini sevip sevmediğimi söylemek zor.

VERA

Tamamen anlıyorum

Eğer bunu anlayabilecek biri

varsa, o da oydu. Göğsüm

sıkıştı.

VERA

Ayrılmak zorunda kalana kadar onunla yatmanın bir zararı olmaz

Alfadan kaçacak kadar hızlı koşarsan, daha sonra resmi bir ilişki kurmak istersen ayı için geri dönebilirsin

Saklanırken onu tanımak, daha sonra doğru kişiyi bulup bulmadığını anlamayı kolaylaştırabilir.

SAGE

Bu iyi bir nokta. Bir erkekte neyi istediğini ve neyi istemediğini daha iyi bilirsen, burada tatil köyünde bir eş seçmek daha kolay olacaktır.

VERA

Ve yatakta ;)

ME

Düşüneceğim.

VERA

Düşünmeyi bırak ve hayatına devam et, Madi

En kötü ihtimalle, hayatının geri kalanını en büyük pislikle birlikte geçireceksin. Kalbinin bir parçası olan bir ayı şekil değiştiren için sessizce özlem duysan daha mı kötü olurdu?

ME

Bilmiyorm

Belki

VERA

Cevap hayır

Bizim için onu siktir et gitsin

SAGE

Hey, kendi adına konuş

VERA

*benim için

Sage'in hayatında zaten yeterince ateşli seks var

SAGE

Sen de kendi eşini bulmak için bir sürü erkekle yattıyorsun, değil mi?

VERA

Evet

Ama o ayı başka bir şey.

Bunu düşünmeye devam edeceğim

Tatil köyünde işler nasıl?

Konuyu değiştirmek en azından bir süreliğine eğlenceyi garanti ederdi, çünkü tatil köyünde her zaman ilginç şeyler olurdu.

Sage'den tüm dramayı dinledikten sonra, Vera'nın ruh ikizini arayışıyla ilgili en son haberleri alırdık, bu da yarım saat sürerdi.

Sohbetimiz nihayet bittiğinde, telefonumu bırakıp Bo'ya baktım. İşine odaklanmıştı. Alnında bir kırışıklık vardı ve birkaç kıvrık saç teli sol gözünü tamamen kapatmıştı.

O *çok* yakışıklıydı.

Ve sonunda, onun kulübesinde mahsur *kaldık*. Eğer nişanlım beni güvenli bir şekilde kaçmadan yakalayabilirse, onunla evlenmek zorunda kalacaktım. Başka seçeneğim yoktu. Eğer yüzüne karşı reddedersem, çetenin tüm üyeleri onu öldürmem için ona yardım edecekti.

Bo ile geçireceğim üç gün ya da daha fazla zaman, özgürlüğümden geriye kalan tek şey olabilirdi. Ve eğer öyleyse...

O zaman en azından tadını çıkarayım.

Kararımı vermiş olsam da, bulaşıkları yıkayıp mutfağın geri kalanını temizlerken, düşündüğüm şeyi yapmanın artılarını ve eksilerini sessizce tarttım.

Bo ile yatmak her şeyi değiştirecekti. Eskisi gibi olamazdık.

Ama eskiden de her şey berbattı.

Peki, kalıcı bir değişiklik neden önemli olsun ki?

Mutfak tertemiz olduğunda kararımdan emindim.

Sinir ve heyecandan midem düğümlenmişti ama kirli el havlumu çamaşır odasına bırakıp Bo'nun masasına doğru yürüdüm.

Bo, tam ona ulaştığımda başını kaldırdı. "Arkadaşlarınla her şey yolunda mı?"

"Evet. Meşgul müsün?"

"Şu anda yapmam gereken bir şey yok. Neden sordun?"

Onun kucağına oturdum, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım

ve gömleğini avuçladım. Gözleri parladı ve elleri kalçalarımına indi.

"En az üç gün daha burada kalacağımızı söylemiştin. Bence bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," dedim.

"Ne öneriyorsun?" Beni

duymak istiyordu.

"Bir anlaşma. Koşullu olmayan seks. Kar eriyip koşabileceğim hale geldiğinde, koşarım ve ikimiz de geriye bakmayız."

Bo beni uzun bir süre inceledi. "Kabul ediyorum. Koşullu olarak."

"Koşulların nedir?"

"İlk olarak, senin alfan hakkında konuşmayacağız."

"O benim değil, ama kabul ediyorum." Bu isteğe gözümü bile kırpmadım. Şekil değiştirenler sahipleniciydi. Nişanlım hakkında konuşmak - onu gerçekten seçmemiş ya da onunla birlikte olmayı kabul etmemiş olsam bile - Bo'yu soğuturdu.

"İkincisi, sevişirken her bakımdan benimsin," dedi. "İkimiz de bunun bir sonu olduğunu bilmemize rağmen, buna itiraz etmiyorsun."

Bu da beklediğim sahiplenici tavırlara uyuyordu, bu yüzden başımı salladım.

"Tamam." "Son olarak, Artie bunu asla öğrenmeyecek. Ne olursa olsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden önemli ki? O benden nefret ediyor. Aslında, boş ver. Bana karşı tarafsız. O piç kurusu ne yaptığım umurunda bile değil. Muhtemelen beni kullandığın için seni tebrik ederdi."

"Seni *kullanmıyorum*."

"Elbette kullanıyorsun. Ben de seni kullanıyorum." Bo'nun gömleğinin kenarını tutup başından çektim. Ellerim çıplak göğsüne kayınca, o da benim tişörtümü çıkardı.

Sütyenim de onu takip etti.

Çıplak göğsümün üzerinde dolaşan bakışları neredeyse taparcaydı, vücudumu içine çekiyordu. Beni daha önce çıplak görmüştü, ama böyle değil.

Bana dokunabileceği zamanlarda değil.

Kar eriyene kadar ona ait olmayı kabul ettiğimde değil.

"Artie seni sandığından daha çok önemsiyor," dedi Bo, gözlerini göğüslerimden ayırmadan.

"Beni soyarken kardeşimden bahsetme, Ambrose." Göğsü gürlledi. "Bana Ambrose deme."

"O zaman bana Madi deme."

Eli göğüs kafesime doğru yükseldi, sert parmakları göğüslerimin altındaki çukurda yumuşakça kaydı. "Bu olmayacak."

"O zaman benden de bekleme."

Parmakları sonunda meme ucuma dokundu ve ben keskin bir nefes aldım. "Hoşuna gitti mi?" Kafamı kaldırdığımda gözleri benimkilerdeydi. "İnanılmaz."

Göğsü gürlledi ve diğer eli de katıldı. Gözlerimi kapattım, başımı geriye yasladım ve o göğüslerimi yavaşça okşarken.

"Beni sert ve hızlı becereceğini sanmıştım," diye nefes nefese söyledim, o meme uçlarımı yavaşça okşarken. Elleri delice iyiydi ve beklentimin aksine hiç acele etmiyordu.

"Hayatımın çoğunda bu anı hayal ettim, Madi. Bitmesi için acele etmiyorum."

"Adi herif," diye

fısıldadım. "Onunla da

oynayacağım."

Tüm vücudum kızardı. "Ne kadar sapıksın sen?"

"Bunu benim olmayı kabul etmeden önce sormalıydın."

Bir kahkaha kaçtı ağzımdan, ama ağzı meme uçlarımdan birini kaplayıp hafifçe emmeye başlayınca iniltiye dönüştü.

Dudakları sıcaktı ama yumuşaktı. Diğer meme ucumu okşayan başparmağı yavaşça sertleşti.

Ağzı diğer tarafa kayarken, başparmağı şişmiş, aşırı duyarlı cildimi okşamaya devam etti.

"Sadece meme ucu oyunuyla boşalabilir misin?" Sesi şakacıydı, ama ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Konuşurken dudaklarının meme ucuma dokunuşu beni çılgına çevirdi.

"Daha önce hiç olmadı," diye nefes nefese söyledim.

"Kot pantolonumun fermuarını aç. Penisimin sana baskı yapması yardımcı olur." Nefes nefese bir kahkaha kaçtı, ama onunla tartışmayacaktım.

Eğer beni bu şekilde tatmin edebileceğini düşünüyorsa, ona inanmaya meyilliydi. Adam, benim vücudumu benden daha iyi tanıdığını çoktan kanıtlamıştı.

Düğmelerini açıp fermuarını indirdim, ereksiyonunu serbest bırakıp onu vajinama hizaladım. Kot pantolonunu daha aşağı indirmek için göğsümü bıraktı, açık fermuarın ikimizi de çizmemesine dikkat etti.

"İç çamaşırı giymeye başlamalısın," diye nefes nefese söyledim, onun ereksiyonuna yaslanarak.

"Bu asla olmayacak."

"Ben de bunun için aynı şeyi söyledim." Bo güldü. "Haklısın."

Göğüs ucuma geri döndü ve hassas tomurcuğu dişleriyle hafifçe kazıdı. Bir inilti kaçtı ve ben onun ereksiyonuna doğru kıvrıldım.

Yaladı.

Emdi.

Isırdı.

Her seferinde çok hassaslaşmaya başladığımda, diğer meme ucuna geçerek beni çaresiz bırakıyordu. Ve muhtaç. Yoğun bir şekilde azmış da.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Dakikalar ya da saatler olabilir.

Sonunda doruğa yaklaşmıştım ki, o çekilmeye başladı.

Saçlarını tutup onu kendime doğru çektim ve o gürültülü bir kahkaha attı.

Ses ve hisler beni coşturdu.

Zevk çılgılığıyla boşaldım, sallanıp zıplarken Bo'ya doğru kıvrıldım. Beni de kendisiyle birlikte hareket ettirdi, meme uçlarımı ısıtıp çekerek orgazmımı uzatmaya çalıştı.

Yüksekten inerken nefes nefese kaldım, vücudum kızarmış ve sıcaktı. Külotum ve taytlarım utanç verici bir şekilde ıslaktı.

Bo'ya bir dakika ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Sözler ağzımdan çıkmadan, beni masasının üzerine kaldırdı.

Söylemek üzere olduğum her şey boğazımda kaldı.

Bir saniyede pantolonumu bacaklarımdan sıyırdı ve bir kenara attı.

Ellerini karnımdan bacaklarıma doğru sürüklerken, göğsü onaylayarak gürledi. "Nasıl oldu da hayal ettiğimden daha da seksi oldun?"

"Çünkü bu halime dokunabiliyorsun."

"Ve sana nasıl etki ettiğimi görebiliyorsun." Bacaklarımı ayırdı, arasına çömeldi ve burnunu benim merkezime yaklaştırdı. Nefesini içe çekerek yüksek bir zevk sesi çıkardı. "Kokla da. Benim özel tatlım."

"Tatlı mı?"

"Mmhm." Bo dilini merkezime doğru kaydırды, tadımı alırken daha yüksek sesle homurdandı.

Üç parmağını içime soktu, g-noktamın üzerinde yavaşça gezdirirken beni kıvrılmaya ve küfür etmeye zorladı. Parmaklarını çıkardı, ağzına götürdü ve parmaklarını yaladı. "Çok lezzetlisin. Hiç kendi tadına baktın mı?"

"Tabii ki tatmadım."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı ve ayağa kalktı. Parmakları dudaklarımı okşadı. "Aç."

"Ambrose, ben..." Parmaklarını dudaklarımın arasına kaydırды ve zevkimin tuzu, dilimde onun teninin tadı ile karıştı. Tam olarak iyi değildi, ama bunu yapması bile çok tahrik ediciydi.

"Birlikte çok lezzetliyiz, değil mi?"

Onaylayarak bir ses çıkardım ve parmaklarını çekti. Başparmağı klitorisime dokundu ve kalçalarım kavis yaptı. Penisinin tabanını kavradığında, piercingli ucunu sıcak, şişmiş derimin üzerinde sürüklediğinde, inlememi bastıramadım.

"İçindeyken kendini tutmanı istemiyorum," dedi, sıcak bakışları benimkilere sabitlenmiş. "Tırmalayın beni. Saçımı çekin. Isırın beni. Bana ne isterseniz yapın. Mümkün olduğunca çok zevk alın. Anladınız mı?"

"Evet."

Penisinin başıyla klitorisimin etrafında daireler çizdi, piercingim vücudumu hareket ettirdiğinde dudakları kıvrıldı. "Artık benimsin, Madi. Bunu unutma, tamam mı?"

"Mmhm. Ama beni ısırılmazsın."

Gözlerinde meydan okuma parladı. "Tabii ki ısırırım. Sen bana aitsin."

"Doğru. Ama ısırarak aylar için çiftleşme anlamına gelir. Yani ciddi olarak, beni ısırmayacaksın."

"Sen doğaüstü bir varlıksın, bu yüzden bir ısırık aramızdaki bağı sağlamaya yetmez. Yemin etmemiz gerekir. Muhtemelen."

İkimiz de *yeminin* ne olduğunu biliyorduk. *Aeternum*, doğaüstü varlıklar için *sonsuzluk* anlamına geliyordu ve bir eş seçtiğimizde bunu kabul ediyorduk. Sonsuza kadar, o kişiyle ve sadece o kişiyle.

Çoğu doğaüstü varlık arasında eş bağıını kurmak için tek gereken, o tek kelimenin karşılıklı olarak söylenmesiydi.

Aeternum.

İnsanlarla eşleşmek daha basitti. Sadece bu kavramı yüksek sesle kabul etmeleri yeterliydi.

Bazı türden şekil değiştirenler ve muhtemelen diğer doğaüstü varlıklar bile bu kelimelere ihtiyaç duymazdı. Sage, anka kuşlarının da onlardan biri olduğunu söylemişti. Bir anka kuşu ve eşi, çiftleşme sürecinde seks yaptıktan sonra yeminler falan boş, birbirlerine bağlanırlardı.

Ayı şekil değiştirenler için de durum benzerdi. Bir ısırık

ve biraz seks. "*Muhtemelen* yeterli değildir, Ambrose.

Isırma." O homurdandı, "Tamam."

Sertçe penisini sürmesi ve ıslak klitorisimi delici bir şekilde dokunması, konuştuğumuz şeyi tamamen unutmam için yeterliydi.

Penisinin başı sonunda girişime hizalandı ve bir kez daha gözlerime baktı. "Hazır mısın, Madi?"

"Dramatik olmayı bırak. Siktir beni."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve kalçalarını ileri itti. Penisi içime girerken dudaklarım aralandı ve beni hiç olmadığım kadar genişletti.

Beni alırken piercinglerinden biri g-noktamın üzerinde yavaşça sürtündü ve beni sert ve hızlı bir şekilde ilk orgazmıma ulaştırdı. Diğer piercingler zevkimi uzatarak beni sallanıp nefes nefese bırakırken Bo beni memnuniyetle izliyordu.

"Hoşuna gitti mi?"

"Lanet olsun, evet," diye nefes nefese, bir elimle masanın kenarını tutarak, düşmemek için deli gibi çabalarken. Ya da zevkten yığılmamak için.

"Bu sadece başlangıç." Ellerini dizlerimin altına takarak beni daha yükseğe kaldırdı ve açığı biraz değiştirdi. Henüz tamamen girmiş bile değildi, ama çoktan çekilmeye başlamıştı.

Penisinin ve piercinglerinin yavaş hareketleri beni neredeyse bir kez daha doruğa ulaştırıyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye inledim, vücudum kendi iradesiyle hareket ediyordu.

"Seni benim yapıyorum."

Eğer niyeti buyduysa, resmen başarmıştı.

Başka hiç kimse bana onun gibi hissettiremezdi. Henüz ucunu bile almamıştım ama çoktan ikna olmuşum.

Ambrose beni daha derine aldı ve beni vuran zevk yepyeni bir yoğunluk seviyesine ulaştı. Ciğerlerimden bir çığlık çıktı, sırtım kavislendi ve onu daha derine çekerek topuklarım onun kıkına sürtündü.

Daha sert.

Her şeye ihtiyacım vardı.

Uyluklarımı kavradı ve yavaşça içime girip çıkarken, benimle birlikte boşalırken zevkini homurdanarak ifade etti.

Zirveye ulaştığımda gözlerindeki bakış, benimle işinin bitmediğini söylüyordu.

Daha bitmemişti bile.

"Sen gerçek olamazsın," dedim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Dudakları kötü bir gülümsemeyle gerildi.

"Daha fazla kanıt mı istiyorsun?"

"Evet." O anda ona yalan söylemeye bile kendimi ikna edemiyordum.

Kötü niyetli gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü ve piercingi g-noktamın üzerinden geçerken nefesimi kesmek için yeterince geri çekildi.

Yüzündeki ifade bana onun gençlik halini çok hatırlattı, ama aynı zamanda farklıydı da.

Daha iyi.

Çok daha iyi.

"Sen çok güzelsin, Madi." Yavaşça içime girdi ve beni nefes nefese bıraktı. "Ve tamamen *benim*."

"Bence bu gramer açısından doğru değil," Ani ve yoğun hislerle keskin bir nefes aldığımda duraklamak zorunda kaldım.

"Gramerin canı cehenneme."

"Sen gerçekten şeyleri sikmeyi seviyorsun." Sözlerim kesik kesik çıkıyordu, nefes almam sözlerimi kesiyordu. Kesinlikle birini kaçırdım. Ya da iki.

Neyse.

"Hayatımda sikmek *istediğim* tek şey sendin." Onun homurtusu beni hazırlıksız yakaladı, ama gözlerine baktığımda, bakışlarında saf, katıksız bir dürüstlük vardı.

Beni tekrar uçuruma götürdüğünde çığlık attım.

Ve bir araya geldiğimizde, omuzlarını tuttum, parmaklarımı derisine gömdüm ve o beni tekrar zevkten çığlık attırdı.

Bana ne yaptığını hiç bilmiyordum... ama bunun hiç bitmesini istemiyordum.

nine

MADISON

Sonunda kanepede bulduk kendimizi. İkimiz de ter ve zevkten yapış yapış olmuştuk, ama minderleri örtmek için serdiğim battaniyeler hala oradaydı, biz de onların üzerine uzandık.

Bo, sevdiğim casus filmlerinden birini açmadan önce beni kucağına çekti. Yüzü saçlarıma gömülmüştü ve filmin tek bir anını bile izlemediğinden emindim.

Kokumun hangi özelliğini bu kadar sevdiğini bilmiyordum ama şikayet etmeyecektim.

Sonraki birkaç gün boyunca bana sonsuz orgazmlar yaşattığı için şikayet etmeyecektim.

Bir saat kadar öyle oturmuş olmalıyız. Film yavaş bir kısma geldiğinde Bo'yu hafifçe dürttüm.

O homurdandı ve uyuyakaldığını anladım. "Ha?" Sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı.

Daha önce dün gece uyumamış gibi görüldüğünü fark etmiştim, o yüzden bunu beklemeliydim.

"Hiçbir şey. Uyumaya devam et," diye mırıldandım.

"Söyle bana." Alnı hafifçe alnıma değdi ve o kadar rahat hissettim ki gözlerimi kapattım.

"Sadece bir soruydu. Bekleyebilir."

Çıplak kalçamı sıktı. "Sor."

Aslında bırakmasını istemiyordum ama elini ittim. Böyle tutulmak çok hoştu. "Daha önce ne demek istediğini soracaktım. Artie hakkında. Onun beni düşündüğünden daha çok sevdiğini söyledin."

Bo sessizleşti.

"Beni *düğününe* bile davet etmedi, Bo. Doğaüstü varlıklar için bir eş almak sonsuza kadar demek, biliyorsun. Seçtiği kızla tanışmam için ya da bağlarını kutlamak için beni davet etmedi. Benim düğünümde de kesinlikle gelmeyecekti. Babamın karşısında beni savunmadı ve tüm çocukluğum ve gençlik yıllarım boyunca tam bir pislikti."

Konuşup düşündükçe daha da sinirlendim. "*Kardeşçe* yaptığı tek şey, lise hayatımın ilk yarısında bana ilgi gösteren tüm erkekleri korkutup kaçırmaktı ve bunu da sadece babamın, alfa için *saf* kalmamı istediği için yaptı. Alfa beni saf istemiyordu bile! Artie sana benim için olmaya çalıştığından çok daha fazla kardeş gibiydi."

"Hiçbiri yanlış değil," diye itiraf etti Bo. "Ama onun bakış açısından, o skulk hiyerarşisinin en altındaydı. Sen ise en üstteydin. Baban ona, senin hayatta yükselme şansını mahvetmemesi için defalarca söyledi, o da senin hayatından uzak durmaya çalıştı."

"Onu korkutup kaçırdığı birçok kişi aslında çeşitli nedenlerle alfa tarafından gönderilmişti. Senin daha iyi bir hayat sürme şansını etkilememek için, yoluna çıkmadan sana olabildiğince mahremiyet sağlamaya çalıştı. Yeterince büyüdüğünde, kendi versiyonunu bulmak için ayrıldı."

"Bir pislikle sonsuza kadar yaşamaya zorlanmak, skulk gibi aptal bir sosyal yapının en altında olmaktan daha *iyi* değildir. O benim için ayağa kalkmış olsaydı, ben de gidebilirdim," diye karşılık verdim.

"O pisliğin sana göndereceği şartlar listesini bilmiyordu elbette." Bo'nun sesi alçaldı. "Ama çoğu zaman o da bir çocuktur. Senin için alfa'ya karşı çıkmış olsaydı, büyük olasılıkla öldürülürdü. Alfa, ne pahasına olursa olsun bir kitsune eş istiyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayatım boyunca sadece onun karısı olmak için var olduğumu söyleyen bendim. Tek amacımın onun için çocuk doğurmak olduğunu söyleyen bendim." Bo'nun elinden kurtulup ayağa kalktım. Yumruklarımı sıktım ve oturma odasında volta atmaya başladım. Arka planda casus filmi hâlâ oynuyordu, ama aklımda olan tek şey o değildi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Tek değerinin lanet olası rahminde olduğunu söyleyerek yetiştirilmek? Ben önemsizim; onun için doğuracağım bir sürü çocuk önemli. Gelecekteki eşim önemli. Tilkiye dönüşebilmem önemli. Kişiliğim değil. Ne istediğim, neyi sevdiğim ya da kimi sevmek istediğim değil."

Devam ettim: "Benim tüm varlığım, benden beklenen şeyle özetlenebilir: alfa ile çiftleşip, ona bir sürü kızı doğurmak ve onları sürünün geri kalanına satmak. Bu da elbette bizim konumumuzu sonsuza kadar sağlamlaştıracak. Çünkü sürünün tek umudu bu. Statü. İlgi. Para."

Çıplaktım, ama Bo'nun dikkati yüzümdeydi. Biraz solgun görünüyordu.

"Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedim. "Çünkü sen erkek olarak doğdun, özgürdün. Klanın senin için ayarladığı evliliği reddetme şansın vardı. Klan sana daha sonra paralarından bir kuruş bile vermezdi, ama senin buna ihtiyacın yoktu. Üniversiteye gidebilirdin. İstedğin yerde çalışabilir, istediğini yapabilir ve istediğin kişi olabilirdin. Benim ise bu seçeneklerin hiçbiri yoktu ve hala yok."

"Benim yerime geçecek kimse yok. Benim için tam anlamıyla cehennem olan bir hayatı önlemenin tek yolu, alfa beni kendine zorla almadan kaçıp başka bir eş bulmak. Ve bunu yaparsam, onun beni öldürmek için elinden geleni yapacağını biliyorum," diye bitirdim.

Bir anlık sessizlik oldu. Uzun

ve gergin bir sessizlik.

"Siktir," dedi Bo sonunda. Sesi alçaktı ve yüzü solgundu.

Karşısındaki kanepeye çöktüm, içimden gülmek geldi ama gülmedim. "Evet, lanet olsun."

"Seni almasına izin vermeyeceğim."

"Yalnız gelmeyecek. Kaçmadan önce beni burada bulursa, kaçmama yardım etmeni engelleyecek kadar adamını getirir. Ve ikimiz de biliyoruz ki ondan kaçamam. Kendimden çok uzun zamandır nefret ediyorum. Kış kürküm yok."

"Yine de uzayabilir."

"Evet, dışarıda yeterince zaman geçirebilirim." Pencerenin yönünü işaret ettim.

İkimiz de karın bunun için çok fazla olduğunu biliyorduk. Belki vahşi bir tilki olsaydım, dışarıda nasıl hayatta kalacağımı bilirdim, ama değildim. Ve bilmiyordum.

"Sen dışarı çıkmadan önce o buraya gelirse, bir şeyler düşünürüz," dedi Bo sonunda.

"Tamam." Öfkem yavaş yavaş azalıyordu.

Onun yerine sadece yorgunluk kalmıştı. Ve üzüntü. Belki biraz da umutsuzluk. Hepsi bir araya gelince harika bir karamsarlık kokteyli oluşturuyordu.

Bir dakikalık sessizlik geçti.

"Hala Call of Duty'de beni yenebilir misin?" diye sordu Bo sonunda.

Biraz canlandım. "Tabii ki."

"Son zamanlarda oynadın mı?"

"Tabii ki. Tatilde bir sürü COD arkadaş edindim. O piçlerle sürekli oynuyorum." Biraz daha canlandım. "Sen oynadın mı?"

"Tabii ki. On beş yaşında beni yendiğinden beri seni yenmek için antrenman yapıyorum."

"Video oyunlarında her zaman doğuştan yetenekliydim," itiraf ettim. "Ve senin gülünç derecede devasa ellerin kesinlikle işine yaramadı."

"Bu *saçma sapan dev* ellerin başka birçok işe yaradığını çok iyi biliyorsun." Televizyona doğru giderken bana bir bakış attı ve iki video oyunu kumandasını aldı. Televizyonun kumandası zaten kanepede duruyordu.

"Haklısın." Bunu kabul etmek zorundaydım.

Diğer yeteneklerini de inkar etmek mümkün değildi. Kaçma zamanım gelmeden önce bu yeteneklerinden tekrar yararlanmak istiyordum, bu yüzden yokmuş gibi davranmak işime yaramazdı.

"Ayrıca, bu elleri seni yok etmek için eğittim." Bana kumandalardan birini fırlattı ve parmaklarını bana doğru salladı. "Yenilgiye hazır ol."

"Sen hazır ol."

Televizyonu açtı ve oyunu başlattı.

Sonunda, uzun zamandır en eğlenceli anlarımı yaşadım.

ÜÇ SAAT SONRA, Bo'nun kucağında oturmuş, vücudumla onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Ereksiyonu yine beni dikkatimi dağıtmak için kalçalarımın arasına yerleşmişti.

İkimiz de çok azmıştık ve kazanmaya çok kararlıydık. Sanırım buna şaşırmamalıyım, çünkü bu durum, gençken yaşadıklarımızın yetişkin versiyonu gibiydi.

"Vazgeç, Madi. Beni iki kez üst üste yenemezsin," diye homurdandı Bo.

Aramızdaki skor berabereydi. Her seferinde farklı takımlarda oynayarak hangimizin daha iyi olduğunu belirlemeye çalışıyorduk. Her seferinde neredeyse eşit puanla bitiriyorduk ve o kadar saat geçmesine rağmen ikimiz de arka arkaya iki kez kazanmayı başaramadık.

Bu çok saçmaydı. Ve

çok eğlenceliydi.

"Sen vazgeç, Bobo. Sen de beni iki kez üst üste yenemezsin," diye karşılık verdim.

Bir oyun daha bitti, onun takımı kazandı. Ama benim takımım son seferinde onun takımını yenmişti.

"Aferin. Bir dahaki sefere seni ezeceğim." Gelecekteki yenilgisini şimdiden kabullenerek bacağını okşadım.

Derin bir nefes aldı. "Tamam, sana bir teklifte bulunmaya hazırım."

"Dinliyorum."

"Kurabiye," dedi. "Eğer bu savaşı berabere bitirmeye razı olursan, sana çikolatalı kurabiye yapacağım. Tekrar oynamaya başladığımızda aynı takımda olabiliriz."

"Anlaştık." Düşünmeme bile gerek yoktu.

Sonuçta, bana ev yapımı çikolatalı kurabiye ikram eden pek kimse yoktu. Ve ne kadar çok aşçılık dersi almaya zorlansam da, bir türlü beceremiyordum. Roket bilimi değildi, o yüzden neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum.

Belki de vicdanım ya da ruhum ya da başka bir şey, o pislik alfa erkeğin mükemmel bir geleneksel eşi olmaya o kadar karşıydı ki, pişirdiğim yemekler hep berbat oluyordu.

"Tanrıya şükür." Bo beni ereksiyonundan kaldırdı ve kanepeye bıraktı.

"Sen yaparken ben hızlıca duş alayım, temizlenip seni mahvetmeye hazır olayım." Kendimi düzelttim.

"Senin ardından ben de duş alacağım." Mutfığa girmeden önce göğüslerimden birini sıktı.

"Bilgin olsun, vajinam bu gece kapalı," diye seslendim arkasından. "Ağzım da."

"Yarın için beni de yaz."

Bir kahkaha kaçtı. "Seni programa alırım."

Ayağa kalktığımda, o piç kurusu bana gerçekten göz kırptı, ben banyoya girmeden önce.

HIZLIca DÜŞ ALDIM. Bo, ben kurulandığım sırada banyoya girdi ve gözleri vücudumu taradı.

Islığı beni gözlerimi devirmeye zorladı. "İstasyon gece kapalı, unuttun mu?"

"Bu, buradan manzarayı seyretemeyeceğim anlamına gelmez."

Şakacı bir şekilde koluna vurdum, ama o bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti. Dudakları dudaklarıma değdi, dilimiz birbirini bulmadan önce dudaklarının dokunuşu yumuşak ve samimiydi.

Daha yakınlaştım ve başımı geriye eğerek ona daha iyi erişim sağladım.

Kalçalarımı sıkıca tutuyordu, ağzı benimkiyle birlikte yavaşça hareket ediyordu.

O bir şey başlatmaya çalışmıyordu. İkimiz de bugün bunun tekrar olmayacağını biliyorduk. Beni zaten unutulmaz bir şekilde becermişti ve şu anda daha fazlası için ne enerjim ne de isteğim vardı.

O sadece beni öpüyordu.

Ve dürüst olmak
gerekirse?

Bunu seviyordum.

Birkaç dakika sonra öpüşmeyi bıraktı, burnumu öptü ve geri çekildi. "Dünyadaki en sevdiğim kokuyu tenimden yıkamam lazım. Sonra kucağıma oturman gerekecek."

Burnumu kırıştırdım. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum, bunu evet olarak kabul ediyorum." Duşa girmeden önce kırım hafifçe tokatladı. Ben yıkanırken bir şort bulmuştu ve şort, kıkına öyle yapışmıştı ki ağzımın suyu akıyordu.

Giyinmek için dışarı çıktığımda gülümsememi saklayamadım.

BO ve ben, onun kucağında otururken (bu sefer giyinik olarak) iğrenç miktarda kurabiye yedik ve Call of Duty'de diğer takımları ezip geçtik. Sadece bir kez yenildik. İkimiz de Wi-Fi'da bir gecikme falan olduğunu düşündük, çünkü kazanmayı hak etmiştik.

Saat sabahın 4'ünü çok geçmişti ki oyunu kapattık, ama ikimiz de hemen kalkmadık.

Oyun oynarken aramızda bir şeyler değişmişti. Kendimizi... arkadaş gibi hissediyorduk. Garipti, ama iyi anlamda.

Gerçekten iyi bir şekilde.

Çocukken ve gençken sadece birkaç kez yaşadığım bir şeydi. Bo ve Artie benimle çok nadiren takılmak isterdi, o yüzden takıldığımız zamanlar en sevdiğim anılarım arasındadır.

Ve en sevmediğim anlardı, çünkü çoğu kavga ile geçmişti. Yüksek sesle. Bazen şiddetli, birimiz veya birimiz şekil değiştirdiğinde ve sonunda gerçek hayvanlar gibi kavga ettiğimizde.

"Ee," dedi Bo, kanepenin minderlerine yaslanarak. Bir eli uyluklarımdaydı. Diğerini kol dayama yerine uzanmıştı.

"Ee." Biraz döndüm ve bir anlığına gözlerine baktım.

Gözleri benimkilerde takıldı. "Bunun bitmesine hazır değilim."

Sözleri kafamda yankılandı. Anladığımda vücudum ısındı. "Ben de değilim."

"O zaman bana bir şey söyle."

"Ne tür bir şey?"

"Herhangi bir şey. Arkadaşların hakkında. Onların isimlerini daha önce duymadım. Ya da dans stüdyon hakkında. Stüdyoyu devraldığını duymamıştım."

"Arkadaşlarım dans stüdyomdan çok daha ilginçtir."

Bo hafifçe uyluğumu sıktı. "Buna inanmak zor." "Bir tanesi kan cadısı.

Diğeri kelpie."

Bu sözümle onu hazırlıksız yakaladım.

"Çoğu cadı kan cadılarını *avlamaz* mı?" diye sordu sonunda.

"Mmhm. Sage ölmüş olurdu, ama bir anka kuşuyla çiftleşti. Tatil köyünü işleten adam, Liam. Sanırım sana onlardan bahsetmiştim. Neyse, onun büyü, biri onu öldürmeye çalışırsa onu bir şekilde hayatta tutuyor. O kadar güçlü ki, o izin vermedikçe kimse tatil köyüne giremiyor, bu yüzden bu pek sık olmuyor."

"Lanet olsun."

"Evet. O deli gibi güçlü. Bir keresinde bir vampir onu tehdit ettiğinde oradaydım ve kendi kanıyla bacağına bir rune çizip onu zehirledi. Büyüsü bir düzine vampiri öldürdü."

"Onun kötü tarafına düşmemem gerektiğini hatırlat bana."

Gülümsedim. "Komik olan, onun kötü bir tarafı yok. Onu ilk gördüğünde onun acımasız olabileceğini düşünmezsın. Ya da diğer zamanlarda da. Sadece gerektiğinde kendini korur. Vera, Sage'den çok daha acımasızdır."

"Vera kelpie mi?" "Evet."

"Kelpie neye benziyor ki?"

"Bilmiyorum. Ona dönüşmesini istemedim. Sanırım bir tür su atı canavarı? Vera okyanusta inanılmaz iyi, bu yüzden suyla ilgili kısmından eminim. Onu sörf tahtasında görmeliydin." Kafamı salladım. "Aslında, kendi için ayarlanmış evliliğinden kaçmak için kaderindeki eşini arıyor. Eğer onunla tanışmak istersen, ayarlayabilirim."

Bu fikri hemen sevmedim, ama arkadaşımın nişanlısı olan o adi herifle evlenmek zorunda kalmasını, kendimin nişanlımla sonsuza kadar mahkum olmaktan daha çok istemedim.

"Ayılar kader eşleri yoktur," dedi Bo. "Bu, senin onun olamayacağı anlamına gelmez."

O, kesin bir cevap vermeden bir ses çıkardı. "Kader beni onunla birleştirmek istese bile, ben ilgilenmezdim."

"Evet, eş istemediğini biliyorum." "Onun için değil."

"O zaman neden?"

Bo hemen cevap vermedi.

Eli uyluklarımın üzerinde kalmıştı. Daha önce birkaç saat birbirimize sarılmış olmasaydık, bu kadar samimi bir dokunuş çok fazla kaçardı. Bu dokunuş dostça olmaktan çok uzaktı.

Ama birbirimize sarılmıştık.

Ve aramızdaki ilişki artık samimiydi. En azından üç ila dokuz gün sonra ayrılana kadar.

Dokuz gün olmasını umuyordum.

"Ambrose." Dizine dokundum. "Merhaba? Neden bir eş istemiyorsun?"

"Çoğu ayı şekil değiştiren için eşleşmenin ne anlama geldiğini biliyorum. Bir kadına sadakat sözü vermek, onu hamile bırakmak ve terk etmek. Kabilede birkaç adam eşleriyle birlikte yaşamaya başladı ve gerçek bir eş bağı kurmaya çalışıyor, ama ben bir yavruyu benim yaşadığım çocukluktan geçirme riskini göze alamam." Sesi alçaldı, konuşurken bacağıma sarılan eli sıkılaştı.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Seçim şansım olsaydı, sevmediğim biriyle asla eşleşmezdim. Sevmediğin biriyle sonsuza kadar yaşamak çok uzun bir süre. Hayat tek başına bile bunun için çok uzun."

Bo onaylayarak homurdandı.

"Çok fazla çocukla iletişim halindeyim, ama ayılardan hiçbirinin eşiyle birlikte yaşamaya çalıştığını duymamıştım," diye ekledim.

"Muhtemelen dans öğretmeni olduğun için, çoğumuzun kızı yok." "Muhtemelen."

"On yıl kadar önce, bazı yaşlı erkeklerle başladı. Ben sadece birkaç yıl önce duydum. İki ya da üç yıl önce. Hudson'la markette karşılaştım. Onu hatırlıyor musun?"

"Tuhaf bir şekilde. O sarışınla birlikte değil miydi? Callie miydi?"

"Evet. Sonunda çiftleştiler ve evlendiler. Şimdi küçük bir kızları var. Sanırım henüz yürümeye başladı. Çocuklar hakkında pek bilgim yok. Ama birlikte yaşıyorlar. Birbirlerini seviyor gibiler."

"Bir dakika, insan bebekleri mi oldu?" Alnım kırıştı.

Böyle bir şey olmamıştı.

Shifter genleri çok güçlüydü.

"Hayır, o da bir şekil değiştiren. Bir asırdan fazla bir süredir doğan ilk dişi yavru. Klanın verdiği partiyi görmeliydin."

Arkamı döndüğümde, onun gözlerini devirdiğini gördüm.

"Onun için bir evlilik ayarlamadıklarını söyle bana," dedim.

"Hayır. Partide biri bundan bahsetti, Hudson onu öldürecekti."

"O zaman gerçekten bir Şekil
değiştirenler partisiymiş." Bo
burnunu çekti. "Öyle galiba."

"En azından onu koruyorlar. Umarım Hudson ve Callie'nin evlilik girişimi başarılı
olur."

"Callie'ye bakışından, bence olabilir."

"Hayatları boyunca ona takıntılıydı, değil mi?"

"Evet. Ona uzun süre bakan herkesle kavga ederdi. İnsan erkeklere de hak
ettiğinden fazla tehditler savurdu. Çocukken onun kendisinin olduğunu bildiğini
söylüyor."

"Kaderlerinde olduklarını mı düşünüyor?" Sürprizle sesim yükseldi ve
kaşlarım kalktı. "Evet."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Bo cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Shifter'ların bir kişinin kokusuna
veya onunla geçirdikleri zamana bağlılık duymaları bence doğal bir Şey. Bu
takıntı kaderle ilgili bir Şey değil. Biz sadece hayvanız."

Başımı salladım.

Bana karşı biraz takıntılı olduğunu söylemişti ve açıkça kaderimizde yoktuk.

Bo, bana yaklaşan herkesi tehdit etmemişti. Bunu Artie yapmıştı. Ve Bo, bana
ilgi duymadığını kanıtlamak için, ben dinlerken kadınlarla yatmıştı. Kaderin
bunu hoş karşılamayacağından emindim.

Yani evet, kaderimizde yoktuk.

Hudson ve Callie kaderinde birbirlerine ait olsaydı, aralarındaki bağ bizimkinden
Çok farklı olurdu. Bo ve ben... bugüne kadar arkadaş bile değildik. Diğer ift ise
çocukluklarından beri birbirlerinden ayrılmazlardı.

"Klan'da başka ne gibi dramlar yaşandı?" diye sordum.

"Beni dışlamayı bırakmaya karar verdiler."

"Ciddi misin?" Kaşlarım yukarı fırladı.

"Evet. Erkeklerin eşleriyle yaşamaya karar vermesi, işleri değiştirmeye başladı. Çiftlerden birinin zaten üç çocuğu var. Reed ve Wren."

"Yani, eşini sevmenin, son derece doğurgan şekil değiştirenler arasında *daha fazla* çocuk sahibi olmaya yol açtığını fark ettiler mi? Şok edici."

Bo güldü. "Aynen. Uzun zamandır sayımızın azalmasından endişe duyuyorlardı ki, bizi görücü usulü evliliklere zorlayarak onlara daha fazla zarar verdiler."

"Aptallar."

"Hepsi," diye onayladı.

"Baban nasıl? Eminim annenle barışmamıştır."

"Bu asla olmayacak." Sesinde hiç şüphe yoktu. "O birkaç yıl önce öldü. Aşırı dozdan."

"Kahretsin. Üzgünüm."

"Senin suçun değildi." Bacağımdan sıktı ve sonra elini çekti. "Onunla olan ilişkilerim karmaşıktı. Hala da öyle. O benim annemdi. Ama beş yaşında, kışın verandada, midemde sonsuz bir boşluk hissederek uyumak, onun uyuşturucunun etkisinde olduğu için benim varlığımı bile hatırlamadığını bilmek, unutulması zor bir şey."

Boğazım düğümlendi.

Hayat benim için pek iyi geçmemişti, ama bu kadar da kötü değildi. Hiç de bile.

"Sen daha iyisini hak ediyordun."

"Her çocuk hak eder. Bu yüzden bir eş bağı kurma riskini almıyorum."

"Tabii mükemmel kadını bulursan ve ayın hayır cevabını kabul etmezse. Sonuçta hayvanlarımız tarafından kontrol edildiğimizi biliyorsun."

Bo burnundan soludu. "Ayım bal ve çikolataya o kadar takıntılı ki, etrafımdaki az sayıdaki kadından hiçbirini fark etmiyor."

Benden bahsediyordu.

Daha nceki konuşmamızdan sonra bundan emindim.

"Barda rastgele tanıştığın biriyle çıkarsan ne olacağını asla bilemezsin," diye hafifçe alay ettim. "Belki ilek ve kremaya bağımlı olur."

"Olası değil."

"Her zaman bir ihtimal vardır. Asla demek, kadere meydan okumaktır."

"Ben kendi kaderimi kendim yazarım." Dudaklarını omzuma yaklaştırdı ve hafifçe tenime dokundu. "Tıpkı senin gibi, küçük kaçak."

Bu sözler yüzünden eğlencem biraz kaçtı. "Kendi kaderimi kendim yazmaya alışmıyorum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. O pislikle evlenirsem, hayatımı mahvedecek."

"Onunla evlenmeyeceksin. Seni yakalamadan buradan kaçıracağız." Bo'nun sesi kararlıydı.

"Umarım."

"Edeceğiz." Omzuma tekrar hafifçe öptü. "Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın Call of Duty ile dolu bir gün için enerjimize ihtiyaımız var."

"İyi plan." Onun kucağından kalkıp ayağa geçtim. "Bu gece benimle yatakta yatacaksın, değil mi?"

"Evet. Seni yanımda sıkıca sarılabileceğim halde bütün geceyi kanepede geiremem." Popomu hafifçe sıktı.

Göğsüm ısındı, ama yatak odasına gitmeden önce elini yakaladım. O da hemen peşimden geldi ve hareket ederken vücutlarımız defalarca birbirine değdi.

Ben yatmaya hazırlanırken Bo buruşuk battaniyenin altına girdi. Banyodan çıkıp her zamanki şortumdan başka bir şey giymeden odaya girdiğimde, kolunu tembelce başının arkasına atmış beni bekliyordu.

Genelde sadece onu giyerek uyurdum ve içimdeki şeytan, onun bu konuda ne düşündüğünü görmek için beni kışkırttı.

Çıplak göğsü gürlledi, gözleri odanın diğer ucuna doğru bana bakarken kapandı. "Sütyen yok mu?"

"Sütyenler rahatsız ediyor."

"Katılıyorum. Bir daha asla giymemelisin."

"Atacağım," dedim, Bo'nun yanına battaniyenin altına girerken. "O güzel göğüslerin kime ait olduğunu unutmadığın sürece."

"Bana mı?" diye alay ettim.

O şakacı bir şekilde homurdandı, belimi kavradı ve çıplak göğüslerimi kendine doğru çekti. Üzerinde bir şort vardı ama altında hiçbir şey giymediğini biliyordum.

Ereksiyonu iç bacağımanın iç kısmına bastırırken vücudumu yarıya kadar üstüne çekti. "Hayır. Sen benimsin, Madi."

"Kar eriyene kadar."

"Karları unut." Yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Gece yarısı seksine ne dersin?"

"Yarı uykulu haldeyken mi?"

Onaylayan bir ses çıkardı.

"Kulağa harika geliyor. Ben varım. Önce birkaç saat uyuyayım."

"Sanırım halledebilirim."

Onun koluna hafifçe vurdum. "Uyu hadi, Bobo." "Tamam.

İyi geceler."

"İyi geceler. Ya da sabah, herhalde."

Yumuşak bir kahkaha attı.

Onun kollarında ve kokusunda hızla uykuya daldım.

eleven

BO

Öğle vakti, yüzümü bacaklarının arasına gömerek onu uyandırdığımda MADISON KESİNLİKLE hazırды. Üçüncü orgazmından sonra benim sikime kayarken, birbirimizin vücutlarında o kadar kaybolmuştuk ki, gerçek dışı gibiydi.

Sonunda yataktan çıktığımızda güneş batıyordu, midelerimiz gurulduyordu ve vücudumuz ter ve zevkten kaygandı.

Ben sandviç yaparken o tezgahın üzerine oturdu ve birbirimize işlerimizle ilgili sorular sorduk.

Konuşması kolay biriydi. Tanıdığım herkesten daha kolay. Artie'den bile daha kolaydı, oysa o benim kardeşim sayılırdı.

Birkaç gün sonra gideceğini düşünmemeye çalışıyordum. Düşünürsem, içimdeki ayı ortaya çıkıp onun gitmesini engelleyeceğinden korkuyordum.

Onun benim olmasını ne kadar istesem de, o bana ait değildi. Kader ya da başka bir şey yüzünden değil. Seks yapıyorduk, hepsi bu. Bizi birbirimize bağlayan başka bir bağ yoktu.

En azından kendime öyle söylemeye çalışıyordum.

Dışarıda karın ne kadar derin olduğunu kontrol etmek için pencereyi açtığımda başka bir fırtına kopuyordu, bu yüzden hemen kapattım.

"Sanırım bir iki gün daha kalacağız." Madi'nin sesi, gençken duyduğumdan daha neşeliydi.

Bunun benim sayemde olduğuna inanmak istedim, ama alfa'dan kaçmak üzere olması onun bu kadar pozitif olmasının gerçek nedeni olduğunu biliyordum.

"En azından," diye onayladım.

"Bu sefer Call of Duty'de seni gerçekten yenacağım."

Beni yenmek istemesini çok seviyordum. Ona yenilmeyi bile umursamazdım, ama rekabetimizden o kadar keyif alıyordu ki, bunu ona asla söylemezdim. "Kendine öyle söylemeye devam et, Mads."

"Söyleyeceğim."

"Tabii ben seni önce mahvetmezsem." Sandviç tavaına dönerken elimi onun bacağına kaydırdım. Kızarmış peynir, domates ve pastırma. Dünyanın en iyi kombinasyonlarından biri.

Biftek hariç.

Biftek sayılmazdı. O, tanrısal bir yiyecekti.

Yarın akşam yemeği için biraz çözmeyi aklımın bir köşesine yazdım. "Rüyada gör," diye karşılık verdi.

"Her zaman."

Video oyunlarında onu yenmeyi hayal etmiyordum.

Şimdi ise onu ısırmayı hayal ediyordum.

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

Evet, ona video oyunlarında onu ezdiğimi hayal ettiğimi inanmasına izin verdim. Gerçeği bilmek istemiyordu ve bilmesi de gerekmiyordu.

Birlikte geçirdiğimiz her dakikadan zevk alacaktım, çünkü tüm varlığımla istediğim kadın asla bana ait olamazdı.

BEŞ GÜN ÇOK HIZLI GEÇTİ.

Çok hızlı geçti, çünkü gerçekten *hayatımın en* güzel günleriydi. Bo ve ben seviştik.

Şakalaştık.

Yarıştık.

Güldük.

Hatta sarıldık.

Sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissettim. Hatta başka bir gezegende, çünkü Bo Stevenson bana hiç ilgi duymamıştı ve asla duymayacaktı.

Ama ilgilenmişti.

Ve onu terk etme düşüncesi her geçen gün göğsümü biraz daha acıtıyordu.

O ise bununla bir sorunu yoktu. Hatta her sabah ve akşam karın eriyip erimediğini kontrol ediyor, kaçmam için yeterince erimiş mi diye bakıyordu.

Kar erimemişse, her seferinde büyük bir rahatlama hissediyordum.

Her seviştiğimizde, bana verdiği çılgın zevke daha fazla alışıyordum. İçimde hissettiğim duyguya da daha fazla alışıyordum.

Orada aitmiş gibi hissediyordu.

Ben de onun kucağına, vücutunu bana sararak aitmişim gibi. Her an beni sahiplenirken, dişleri hariç her şeyi kullanarak.

Henüz beni ısırmaya yaklaşmamıştı, ama boğazımı sık sık öpüyordu. Isırıyordu da.

Kendini bu kadar iyi tutabilmesi, yeni kurduğumuz bağın kalıcı olmasını istemediğine dair beni daha da ikna etti.

Altıncı ya da yedinci gün, COD'un yarısına gelmiştik ki Bo'nun ekranının hareket etmediğini fark ettim.

"Bana kazanmam için yardım etmen gerekiyor," diye mırıldandım, kucağında biraz kıpırdadım. Beni kendi takımında oynamaya ikna etmişti. Altımda sertleşmiş penisi vardı, ama bu normaldi. Her zaman olduğu gibi, ne olursa olsun dikkatini çekmek için ona sürtündüm.

"Bir saniye."

Telefonuna baktığımda, ekranın üstünde kardeşimin adını gördüm.

Midem sıkıştı ve ekranım da hareket etmeyi bıraktı.

Bo'nun Artie'ye sık sık mesaj attığını biliyordum. Çoğu gün mesajlaştıklarını görmüştüm. Bo, o pisliğe benden bahsetmeyeceğine söz vermişti.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Seni gördüm mü diye soruyor. O serseri sonunda düğününe gelmediğin için ona ulaşmış."

Kahretsin.

Artie'ye soruyorlarsa, endişeleniyorlardı. Muhtemelen çok da kızgındılar. "Kar nasıl?" diye sordum, oysa bir saat önce kontrol etmiştik.

"Hala senin için çok kalın."

Biz, skulk'tan çok daha yüksekteydik, bu yüzden onlar bizden çok daha hareketliydi.

Umarım Bo'ya haber vermeyecek kadar çaresiz kalmazlar. Bo ile hiç arkadaş olmamıştık, ama Artie ile de öyle.

Bo'nun telefonu titredi ve ekrandaki mesajı okudum.

ARTIE

Az önce babam aradı. Anlaşılan Madison, çiftleşme töreninden önceki gece kaçmış. O ayrıldıktan sonra kar fırtınası çıkmış, bu yüzden onu bulamıyorlar. Ondan haber almadın, değil mi?

Bo'nun parmakları telefonda duruyordu.

Henüz mesaja cevap vermemişti.

O ve Artie birbirlerine yalan söylemezlerdi. Bunu herkesten iyi biliyordum.

"Teknik olarak seni aramadım," dedim. "Benden *haber* almadın. Beni

görmedin."

Bo

homurdandı

.

Bir an tereddüt ettikten sonra, cevap yazdı:

BO

Ya duymuşsam?

Siktir

"Hadi ama," diye itiraz ettim, cihazı işaret ederek. "Bunu fark edecek."

"Ona söylemeyecek."

ARTIE

Ne dedi?

"Aslında yapamazsın..." diye başladım, ama Bo hızlıca cevap yazınca sözümü kesip sustum.

BO

Alfa erkeği ona bir eş görevleri listesi göndermiş. Berbat görevler. Onun için temelde bir seks bebeği olacağını açıkça belirtmiş.

Bu tanımdan iğrenerek yüzüm buruştu, ama yanlış değildi.

ARTIE

Ne oluyor lan?

BO

Ben de öyle dedim

ARTIE

Nereye gitti?

BO

Sylememi istemiyor.

ARTIE

İyi

Eğer kapına gelip onu sorarlarsa, nerede olduğu konusunda çok iyi yalan söyle.

Bo mesaja baktı. Ben de baktım.

Sonra telefonu elinden alıp kendim cevap verdim.

BO

Kapıma mı geliyorlar?

ARTIE

Bilmiyorum. Babam, kar çok kalınlaşmadan önce onun gidebileceği birkaç yerden bahsediyordu. Senin evinden bahsetmedi ama Cub Lake'i çoktan didik didik aradılar. şehirden çok uzak değilsin.

Orada değil, değil mi?

Bo'nun aksine, kardeşimden yalan söylemekten ekinmedim.

BO

Hayı

r

ARTIE

İyi

Alfa gerçekten çok sinirli

BO

Evet

Telefonu koltuğun kol dayanağına düşürdüm ve ayağa kalkmaya çalıştım. Bo'nun kolları beni sardı ve kucağında tuttu.

"Panik yapmamıza gerek yok." Sesi sakindi. Az önce aldığımız mesajları düşünürsek, fazla sakindi.

"Neden paniğe kapılmayalım ki?!" diye bağırdım. "Kar çok kalın, buradan çıkamam. Beni arıyorlar. Eninde sonunda buraya gelip bakmaları gerektiğini anlayacaklar. Eğer gelirlerse..."

"Gelirlerse, onları öldürürüm." Bo hala sakindi. Tarafsızdı. Endişelenmiyordu.

"Yalnız avlanmayacaklar, Ambrose. Bir sürü kişi olacak. Buraya bir düzine kitsune gelirse, bir grizzly beni onlardan uzak tutmaya yetmez."

Kalbim hızla atıyordu, damarlarımdan korku akıyordu.

Mahvolmuştum.

Çok fena boku yemiştim.

Alfa ile çiftleşmek zorunda kalacaktım ve...

Bo'nun eli giydiğim şortun kenarından kaydı. Parmakları klitorisime dokundu ve paniğim bir an için azaldı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma," diye

fısıldadım. "Dikkatini dağıtman lazım."

"Panik yapmam lazım." Sözlerim, o sıcak ve pürüzlü parmaklarıyla klitorisimi yavaşça okşarken sırtımı kavrayarak kesildi.

"Panik yapmak bir işe yaramaz, Madi."

"Seks de öyle."

"Sen seksi seviyorsun."

"Sen de seviyorsun."

O da onaylayarak homurdandı. "Kesinlikle. Her şey yoluna girecek, Madi."

"Bunu bilmiyorsun." Sözlerim neredeyse inilti gibiydi.

"Biliyorum."

"Bilemezsin."

Bo klitorisimi çimdikledi ve kalçalarım sarsıldı. "Elbette yapabilirim."

Şortumu uyluklarımdan aşağı ittim ve o bacaklarımı daha da açtı. Sırtım hala göğsüne yaslıydı ve o ne istediğimi biliyordu.

İçimdeki penisi.

Piercingli penisi g-noktamı vuruyor, beni defalarca orgazm ediyordu.

"Sen benim için her zaman çok ıslaksın." Beni parmaklarıyla doldurdu ve çıkardı, ıslaklığımı yaymak için.

"Sen de benim için her zaman çok sert olursun," diye karşılık verdim.

"Seninle olduğum her dakika." Dudakları boynumun dibinde bir öpücük için omzuma değdi. "Hala benimsin, unutma."

Birkaç gün daha.

Ya da daha az, eğer karın erimesini beklemek yerine pencereden kaçmayı denersem.

"Şimdilik," dedim ve elini benden çekerek ereksiyonunu girişime hizaladım.

Ben onun üzerine çöktüğümde omzuma doğru hırladı. "Sonsuza kadar."

"Tabii." Gözlerimi kapattım, başımı geriye yasladım.

"Söyle." Homurtusu şiddetliydi. Ayı onun adına konuşuyordu. Duymak istediği şeyi söylememi istiyordu.

"Sonsuza kadar, Ambrose." Kalçalarımı hareket ettirerek, hareketin onu içime daha da derinlemesine sokmasıyla zevk sesleri çıkardım. Hareket, o çılgın piercingleri tam istediğim yerde salladı.

Bo'nun dişleri boğazımı okşarken, ben onun penisini okşayarak alt karnımda gerginliği artırdım ve kendimi zevkin doruğuna yaklaştırdım.

Beni ısırmayacaktı.

Isırmayacağını biliyordum.

Sadece... sahipleniciydi. Ve korkumu yatıştırmaya çalışıyordu. İşe yarıyordu.

Zirveye ulaştım ve onun penisinin etrafında boşalırken zevkten çılgılık attım. Bo tekrar hırladı ve benimle birlikte kontrolünü kaybetti.

Boynumun dibinde keskin bir acı hissettim, ardından damarlarımdan lanet bir uyuşturucu gibi akan yoğun, sıvı bir zevk geldi.

Çılgılıklarım, tekrar boşalırken çılgınlara dönüştü. Ve tekrar.

Ve yine.

Zevk sonunda sona erdiğinde inliyor ve bitkin düşmüştüm, ağırlığım Bo'nun göğsüne ve uyluklarına yaslanmıştı.

"Siktir." Bo'nun sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Sesinde şok vardı.

Panik de.

Üstüne bir de inanamama.

"Bu neydi böyle?" Nefes nefese sordum.

Parmakları boynumun omuzla birleştiği yere doğru kalktı.

Dili de parmaklarının izinden o bölgedeki cildimi takip etti.

Hızla.

"*Siktir*," diye tekrarladı, biraz daha alçak sesle. "Ne?" diye sordum.

Bir anlık sessizlik oldu. Uzun bir an.

Parmakları yine cildime değdi. "Ambrose?" diye sordum.

"Seni ısırđım."

Söylemek üzere olduğum her şey boğazımda düğümlendi. "*Ne* dedin?"

"Kasıtsızdı."

Boğazım şişti. "Bir ayı dönüşümcünün eşini sahiplenmesi gibi beni *istemed*en sahiplendin mi? Sevişirken mi?"

Bir başka sessizlik.

"Evet," dedi sonunda.

"Ne oluyor lan?" diye bağırarak üzereydim.

Call of Duty'nin açılış ekranı televizyonda, arka planda müzik rahatsız edici bir şekilde yüksek sesle çalıyordu, ben aniden ayağa kalktım.

Bo'nun saldığı sıvı yavaşça uyluklarımdan içinden akarken, şortumu çekip ona dönerek ellerimi kalçama koydum. En azından bir kez olsun tişört giymiştim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü

solmuştu. O bir eş bağı istemiyordu.

Beni istemiyordu. Seks dışında hiçbir şey için istemiyordu.

"Ben doğaüstü bir varlık olduğum için çok şanslısın," diye bağırdım. Ellerim titriyordu. Dizlerim de öyle. Yüzüm domates kadar kızarmış olmalıydı. *Saçlarım* kadar kırmızı.

"Evet. Isırığın kalıcı olmadığına eminim. Yemin etmedik," dedi Bo, sesi hala alçaktı. "Sadece bir ısırık."

"Daha önce kimseyi ısırдын mı?" diye sordum.

Beni saran ani sahiplenme duygusu, bana verdiği anlamsız ısırıkta bile beni çok daha fazla kızdırdı. Tabii ki bunu görmezden geldim.

"Tabii ki hayır." Dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Bana ne oldu bilmiyorum, ama daha önce hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştım."

Bu kadar ileri gitmek, yani neredeyse bir hafta boyunca. Tekrar tekrar, tekrar tekrar. Hayvanlar gibi sevişmek.

Evet.

Ben de hiç olmamıştım.

Ve bir daha asla yapmayacağım.

"Özür dilerim. Böyle olmasını istemedim, önce sana haber vermeliydim. Bu... içgüdüsel bir şeydi. Sabah kar biraz daha erir," dedi Bo, sonunda sakinleşmeye başlayarak. Hâlâ her zamankinden daha solgundu, ama öncekinden daha az panik görünüyordu. "Ben dönüşüp yola bir yol açmaya çalışacağım. Sen planladığımız gibi benim kamyonetimi alıp kaç. Baban birkaç saat önce Artie ile konuştuysa, alfa bugün buraya gelmez."

Dudaklarımı ısırdım.

Az önce olanlara rağmen — boğazıma dişlerini geçiren o delice samimi hareket — nişanlım hala çok daha büyük bir sorundu.

Bo asla en büyük sorunum olmayacaktı.

"Tamam." Başımı sallayarak onayladım. "Korkup kaçtığım için özür dilerim. Isırma olasılığını başından beri biliyordum, ama hazırlıksız yakalandım."

"Evet. Ben de üzgünüm."

"Ama iyi geldi." Kanepeye geri dönüp yanına oturdum. Şortum zevkimizden yapış yapıştı, ama battaniler hala minderleri korumak için üzerlerini örtüyordu.

Kesinlikle yıkanmaları gerekiyordu, ama bu yarının sorunu idi.

Bo'nun yarınki sorunu.

O sorunun benim olmadan başa çıkacağı gerçeği boğazımı sıktı.

Benim gideceğimi.

Süpernatural Resort'a gidip bir eş seçmek ve hayatımı, umarım nişanlımdan daha iyi davranacağını umduğum birine teslim etmek için.

"Gerçekten çok iyi." Bo'nun sesi boğuktu. "Farklı hissetmiyorsun, değil mi?"

Düşündüm, sessizce vücudumu kontrol ettim. "Hayır, aynıyım." "O zaman herhangi bir bağ oluşmuş olamaz."

"Hayır, sorun yok." O da

başını salladı.

Kontrol cihazına uzandım, ama kapının sertçe çalınması elimi durdurdu. Bo donakaldı.

"Sen..."

"Şşş." Göz açıp kapayınca kadar elini ağzıma koydu. Elinde benim kokum vardı.

Bir şey dinlerken yüzünün kanı çekildi.

Video oyununun müziği o kadar yüksekti ki, başka hiçbir şey duyamıyordum. Bir kez daha kapı çalındı.

"Bo!" Babamın sesi duyuldu. Kapı tarafından boğuk bir şekilde duyulsa da, o sesin babamın sesi olduğu belliydi.

Beni saran panik o kadar şiddetliydi ki, kıpırdamıyordum.

Bo'nun gözleri elinin üzerinden benimkilere baktı. "Onlar koşarken ben o kadar hızlı yol açamam."

Ve muhtemelen kış kürkleri vardı.

Benim yoktu.

"Dövmüşmeyi deneyebilirim, ama haklıydın. Sayıları çok fazla." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Ben gönüllü olarak gidersem ikimiz için de daha güvenli olur," dedim. Bo'nun gözleri kapandı.

Çenesini sıktı ve başını eğdi. "Yalan söylemede senden daha iyiyim. Sen sessiz kal ve oyuna devam et."

Başımı salladım.

Alnı bir anlığına benim alnıma değdi ve derin bir nefes aldı. Sanki ciğerlerini benim kokumla doldurması gerekiyormuş gibi.

Babam tekrar kapıyı çaldı. Daha sert ve daha yüksek sesle. Gerekirse kapıyı kırıp içeri girecekti, hem de çok yakında. Düğünü yapmazsam, babam bir kuruş bile almayacaktı.

"Madison'ın kokusu buradan geliyor! Sadece..." Babam, Bo kapıyı açtığında sözünü kesti.

"Ne istiyorsun?" Ambrose sıkılmış ve sinirliydi.

Babamın nefes alışışı o kadar gürültülüydü ki duyabiliyordum. "Onunla yatıyor musun?" "Tabii. Alfa deneyimli bir eş ister, değil mi?" Bo alaycı bir sesle konuştu.

Boğazım şişti.

Saçımı düzelttim, boynumdaki ısıruk izini kapatmasını umarak.

"Bir hafta önce onunla çiftleşmesi gerekiyordu," dedi babam sonunda, Bo'nun söylediklerine inanmış gibi görünüyordu. "Sana söylemedi mi?"

Umarım bu tavrı sadece göstermelikti, yoksa onu becerdiğim için kendime çok kızacaktım.

"Hayır. Konuşmadık."

"Alfa kamyonette bekliyor. Onu almaya geldik." Bo kenara çekilirken ben kanepeden izledim.

Babam ve skulk'tan gelen büyük bir grup adam kabine girerken yüzlerini buruşturdular. Şüphesiz beni, Bo'yu ve her şeyde yoğun bir seks kokusunu alabiliyorlardı.

Kulübenin her yerinde sevişmiştik. Adamları sessizce saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

On.

On bir.

On iki.

On üç.

On dört.

On beş.

On altı.

Çok fazlaydı.

Çok fazla.

Bo onları alt etmek için hayatını tehlikeye atmak zorunda kalacaktı ve onun bunu yapmak istemediğini biliyordum. Ben de istemiyordum.

Adamlar içeriye zar zor sığmışlardı.

Kanepeden kalkmadan babama öfkeyle baktım.

O da ona sert bir bakış attı. "Yürüyecek misin, yoksa seni taşımam mı gerekecek?"

"Bilmiyorum. Beni bayılayacak bir şey getirdin mi?" diye sordum. Bakışları daha da sertleşti. "Ben. Richard. Yakalayın onu."

O geri çekildi ve iki iri kitune öne çıktı.

Bir hırıltı odayı yırttı ve herkes kapıdaki adama baktı. Ben de dahil.

Bo hâlâ ilgisiz görünüyordu, duvarın dibine yaslanmış duruyordu. "Ona dokunmayın. İsteyerek gider, yoksa gitmez."

Ben ve Richard geri çekildi.

Yüksek sesle iç çekip ayağa kalktım. "Siktir git, Ambrose."

"Sen de siktir git, Madi."

Sesi boğuktu.

Omuzlarındaki gerginlik, müdahale etmekten kendini alıkoymak için çok uğraşması gerekeceğini gösteriyordu.

Biri bana dokunduğu anda her şey biterdi. Beni hemen kendi olarak görmeyi bırakamazdı.

Böylece kapıdan çıktım. Kolum neredeyse göğsüne değecekti, ama değmesine izin vermedim. Değerse, oradan uzaklaşamayacağımdan çok endişeliydim.

Kulübenin önünde, toprak yola inen küçük, yarı kürekle açılmış bir yol buldum. Yüksek kar yığınlarından birkaç kürek çıkıyordu.

"Kamyon aşığıda." Babam yolu işaret etti. Kamyonun motorunu duyamadığım için yolun çok uzak olduğunu varsaymak mantıklıydı. Ayrıca ikimiz de yolu düzeltmiş olması gereken kar küreyicinin sesini de duymamıştık.

Ambrose'a bakmadan, kaçtığım o piç kurusuna geri götüren, baldırlarıma kadar gelen karlı yolu çıplak ayakla yürüdüm.

Ve Ambrose Stevenson'la seks kokan kamyonetin yolcu koltuğına otururken nişanlıma kesinlikle bakmadım.

Alfa, kamyonetin kabini ve kasası, gizlenen adamların geri kalanıyla dolarken koku hakkında yorum yapmadı.

Ya da arabayı hareket ettirirken.

Ya da malikanesinin garajına park ederken.

Ya da üç adamı beni banyoya kadar takip edip, kendimi temizlerken kaçamayacağımı kontrol ederken.

Babam, sabahın ilk iş olarak düğünün yapılacağını, banyodan lüks beyaz bornozla çıktığımda söyledi.

Hayatım sona ermek üzereydi, ama tek düşünebildiğim Bo'ydu.

Ve omzuma bıraktığı, zaten izi kalmış ısıruk izi, ikimizin arasında seks dışında hiçbir şey olmadığını bilmemize rağmen, beni kazara kendine ait ilan etmişti.

Seks... ve belki biraz da arkadaşlık.

thirteen

BO

Terli kıvrıcık saçlarımın arasından elimi geçirerek, yürümeye devam ederken bir küfür daha savurdum.

Madi kabinimden çıktığı anda hareket etmeye başlamıştım.

O andan beri çıplak ayaklarım ahşap zeminde bir iz bırakıyordu.

Telefonum çalıyordu. Artie arıyordu. Cevap veremezdim, yoksa ona da küfürler yağırdırırdım.

En az bir saat geçmişti. Muhtemelen birkaç saat.

Ayımı zapt etmek, zamanın geçişine dikkat etmek için çok fazla çaba ve konsantrasyon gerektiriyordu.

Madison yakında çiftleşecekti, eğer henüz çiftleşmemişse. O piç kurusu, onu birkaç saatten fazla bağlanmadan bırakmayacaktı.

Onun peşinden gitmem gerekiyordu.

Ama bütün bir kitune sürüsünü alt edemezdim. Onu bulmalı, ondan uzaklaştırmalıydım.

Ama o benimle çiftleşmek istemiyordu ve ben berbat bir eş olurdum. Yapmam gerekiyordu...

Evimin dışında karları çtırdatarak gelen ayak sesleri, içimdeki ayıyı uyandırdı. Artie ve arkadaşı Emily verandama adımlarını atarken kapıyı hızla açtım.

Artie, gözlerinde korku yoktu ama hemen Emily'nin önüne geçti. Sadece öfke vardı.

"Ne oldu lan? Burada olmadığını söylemiştin," diye homurdandı. "Neden Gary beni arayıp onu senin kulübende seks kokusu içinde bulduklarını söyledi?"

"Sana mesaj atan oydu," diye bağırdım. "Ve o benim." Bu ayı konuşuyordu.

En azından öyle olduğunu kendime söyledim.

"Ne demek *senin*? O, doğduğundan beri alfa ile nişanlı. Bu evlilik onun konumunu ve hayatını iyileştirecekti."

"Ayım onu ısırıldı. *Ben* ısırıldım. O benim." Bunu tekrarlamak bana hiçbir şekilde yardımcı olmayacaktı, ama sözleri geri alamadım.

"Ne demek onu *ısırıldın*?" Artie'nin hırıltısı neredeyse benimkiyle aynıydı.

Tabii ki birkaç pençe darbesiyle onu parçalara ayırabilirdim. Ama yapmayacaktım.

Muhtemelen.

"Sikişirken onu sahiplendim. Kasıtlı değildi. Yemin etmedik, bu yüzden bir bağ oluşmamalıydı," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Birini *kasten* ısırmazsın ki?"

"Hepimiz sakın olalım," dedi Emily, sakın ve neşeli bir sesle Artie'nin yanından geçerek aramıza girdi.

Artie onu tekrar arkasına çekmeye çalıştı ama Emily kıpırdamadı.

Küçük kadın, doğal kıvrık saçlarını başının üstünde iki topuz yapmıştı. Açık paltasının altından görünen tişörtündeki yırtıklar, benim neredeyse fark edemediğim pürüzsüz, koyu tenini ortaya çıkardı.

Ondan hoşlanmıyordum.

O benim adeta baldızımdı.

Ve benim istediğim, ihtiyacım olan, arzuladığım tek kişi, muhtemelen şu anda başka bir piçle eşleşme bağı kuruyordu.

Vahşi bir kükreme göğsümü yırttı. Dönmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Dönersem, ayılarım saatler sürse ve Madison benim olmasa bile ona koşacaktı.

"Senin neyin var lan?" diye bağırdı Artie, bir kez daha eşini sanki ona bir tehditmişim gibi arkasına çekerek.

"Bunun kalıcı olmadığına ne kadar eminsin?" diye sordu Emily.

"Kesin olsun iyi olur," dedi Artie.

"Ya öyleyse?" diye ısrar etti. "Ya yarın alfa ile bağını koparamazsa? Ya da o, onunla çiftleşmeyi kabul ederse, alfa ile ona bağlanırsa ne olacak?"

"Yarın mı?" diye sordum, ikisine doğru adım atarak.

Artie geri adım atarak Emily'yi de yanına aldı ve bana öfkeyle baktı. "Tören sabahın ilk işinde. Yarın."

Rahatladım, omuzlarım çöktü. "Tanrıya şükür. Vaktim var." "Ne yapmak için?"

diye sordu Artie.

"Öncelikle, gerçekten bağlantılı olup olmadıklarını anlamak için," diye önerdi Emily. "Bu gerekli gibi görünüyor."

"Bunu nasıl anlayacak?"

"Bilmiyorum." Emily başını eğdi, Artie'nin kolunun arkasından beni görebilmek için. "Bir fikrin var mı?"

"Ayı şekil değiştirenlerin arasında büyümedim. Bu işlerden anlamam," diye homurdandım. "Anlayan birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Hudson," dedim isteksizce.

"Harika. Arabamız yola çıktı bile, kar küremeye gerek yok. Hadi..." Artie'nin yanından geçti. Artie onu tutmaya çalıştı ama o çok hızlıydı ve benim yanımdan da geçip gitti. Kabinin ön kapısı arkamdan kapandı ve o, eşinin yanına dönüp elini tuttu. "İşte. Her şey hazır. Tartışmak kimseyi bir yere götürmez, hadi gidelim."

Artie'yi karın içine sürükleyerek geri çekerken, savaş botları zaten çiğnenmiş yolu gıcırdatıyordu. Ben de isteksizce onu takip ettim.

Ayakkabım yoktu.

Gömleğim de yoktu.

Sadece lanet olası bir eşofman vardı.

Ama benim kadınıma doğru ilerliyorduk, bu yüzden içimdeki canavarı bastırıp önümdeki göreve odaklanabildim.

Cub Lake'e giden bir saatlik yolculuk gergin geçti.

Artie hala kızgındı, ama bunun için geçerli bir nedeni yoktu. Madison haklıydı, o Madison'a hiç kardeş gibi davranmamıştı. Halka açık yerlerde mesafeli davranmasının geçerli nedenleri vardı, ama yine de ona bir şekilde destek olabilirdi.

Onun hakkında onun bildiğinden çok daha fazlasını biliyordum.

Telefonum yoktu, bu yüzden Hudson'a geldiğimizi haber veremiyordum. Umarım evdeydi. Yolda güneş tamamen batmıştı, bu yüzden evde olduğunu varsaymak mantıklıydı.

Onun evinin önüne park ettiğimizde, Emily yolcu koltuğunda dönerek Artie'ye baktı, ama bana bakıyordu.

"İkinizin de onun için endişelendiğinizi anlıyorum," dedi Emily, "Ama bu durumda ne yapacağımıza karar verene kadar bir şekilde anlaşmanın bir yolunu bulmalısınız. Düğüne müdahale etmeye çalışsak da çalışmasak da, bu konuda kavga etmek işleri kolaylaştırmayacak. Ne bizim için, ne de Madison için."

Artie elini bana doğru uzattı. "En yakın arkadaşım kız kardeşimi becerdikten ve yalan söyledikten sonra ona nasıl güvenebilirim?"

"Sen hayatın boyunca neredeyse hiç konuşmadığın kız kardeşinle yattığın için çılgına dönüyorsun, ben sana nasıl güvenebilirim? Sen durumu anlamıyorsun."

"O zaman bana açıkla," diye talep etti Artie.

Hayal kırıklığıyla bir homurtu kaçtı ağzımdan ve elimi saçlarımın arasına gömdüm. "Çocukluğumuzdan beri onu istiyorum."

Artie gözlerini
kııptı.

Emily de öyle
yaptı.

"Hâlâ onu rüyamda görüyorum. Kokusu beni takip ediyor. Yıllar önce bir eş almayı reddetmemin nedenlerinden biri de buydu. Alfa'nın ona bu kadar kötü davranacağını bilmiyordum. Onunla hayatının daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ona iyi bakacağını düşünmüştüm. Gerçeği öğrendiğimde ve o da benim ona olan hislerimi anladığında, biz... bir anlaşmaya vardık."

Artie'nin öfkesi hafifçe hafif az kelimelerimle sözlerimle
"Ne anlaşma Anlaşma neydi?"

"Arkadaşlık, tabii ki," dedi Emily.

"O kadar bile değil. Kar eriyip dışarı çıkabilene kadar sadece geçici bir ilişki. Supernatural Resort'ta bir eş seçmeyi planlıyordu. Sanırım birkaç ay önce oraya gitmiş ve sahipleriyle arkadaş olmuş. Onu bırakacaktım. Ona birini bulmalarına yardım edeceklerdi, böylece alfa ile bağlanmak zorunda kalmayacaktı. Kar eriyip kaçabilmesi için yeterince erimeden bizi buldu."

"O zaman onu nasıl sahiplendin?" diye sordu Artie.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ayı halimi kaybettim galiba. Onu bırakmak çok acıtacaktı, bu yüzden içgüdülerim devreye girdi. Kızgındı. Kendimi berbat hissettim. Hala da öyle."

"Yani istemeden hayatta kalan tek eşsiz dişi kitsune'yi sahiplendin," dedi Artie.

"Hayır. On yıldan fazla bir süredir takıntılı olduğum Madison'ı istemeden sahiplendim. O benim için bir kitsune'den çok daha fazlası."

"Siktir git." Sözlerinde hiçbir öfke yoktu. "Siktir git,"

diye kabul ettim.

Hudson'ın evinin kapısı açıldı ve dışarı çıktığında ona baktım. Her zamanki gibi sırtıtmıyordu, ama bizim orada olmamızdan şüphelenmiyor gibiydi.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım ve Madi'den başka kimsenin kokusunu üstüme almak istemememe rağmen, sırtımı sıvazlayan kucaklamasını kabul ettim.

"Selam dostum. Uzun zaman oldu," dedi Hudson.

"Evet. Bir dakikan var mı?"

"Tabii. Ne var ne yok?" Beni bıraktı ve geri çekildi, ellerini ceplerine soktu.

"Bir sorum var. Ayılar hakkında. Ve eşler hakkında." Yanaklarım hava ile doldu.

"Eşin hakkında konuşurken bu kadar gergin görünmemelisin, Bo," dedi Hudson sırtarak. "Ya da eşin olmadığı için."

Rahatsız edici bir kahkaha göğsümü titretti. "Evet. Sorun da bu. Eşin olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

Hudson'ın alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben, şey, birini ısırdım. Sevişirken. Planlı değildi. Ama o doğaüstü bir varlık. Bir kitsune. Yemin etmedik, yani aslında bir bağımız olamaz, değil mi?"

Alnındaki kırısklık derinleşti ve SUV'ye baktı. Emily el salladı. Artie somurtmamaya çalıştı ama başaramadı.

"Madison tek dişi kitsune, değil mi?" Hudson sonunda bana dönerek sordu.

"Evet."

"Ve onların alfa'sıyla nişanlı."

"Düğün sabah yapılacak," diye bağırdı Emily. "Siktir," dedi.

"yle sayılır." Yüzümü buruşturdum.

Hudson evine bir göz attıktan sonra bana döndü. "Duruma bakılırsa, canavarının nerede olduğunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bunu yapmak için kasabaya gitmeliyiz. Callie'ye durumu anlatıp Reed'i de bu işe dahil etmeme izin ver. Destek lazım."

"Nedenini bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır." Hudson koluma vurdu. "Bir yolunu buluruz."

O evine geri girerken, ben Artie'nin arabasının yanına yaslanıp sessizce inledim.

Bir şey bana onun yönteminin cehennem gibi olacağını söylüyordu.

BİR SAAT SONRA, Cub Lake'in tek sefil barında beş ayı şekil değiştiren, bir kitsune ve Emily, devasa bir kabine sıkışmıştık. Artie'nin eşi, kimseye yapışmamış tek kişi ydi. Bu tamamen Art'ın sahiplenici yapısı ve erkeklerin eşlerine olan sadakatinden kaynaklanıyordu.

Ben en uçta oturmuş, hırıldayarak başımı sallıyordum. "Bunu yapmayacağım."

"Başka seçenek yok," dedi Hudson kararlı bir şekilde. "Eşi varken başka birini öpmeye kalkarsan, ayının kontrolünü ele geçirir. Değil mi, Eric?" Tanımadığım dnşmclerden birine baktı.

"Doğru," dedi Eric, yüzünü buruşturarak.

Bir şey bana onun bunu deneyimleyerek öğrendiğini söylüyordu.

Hudson bizimle birlikte arabayla gelmişti, en iyi arkadaşı Reed ise birkaç kez tanıştığım iki adamı almıştı.

"Bunu nasıl anladığını sorabilir miyim?" Emily sordu. "Çünkü bu biraz tuhaf."

"Hayır." Eric ona sert bir bakış attı.

"Klan, onu hamile bıraktığı için ona para verdikten sonra, onun arkadaşı onu terk etti. Acısını dindirmek için başka bir kadını eve götürmeye çalıştı. Sonunda dönüşüm geçirdi. Diğer kadını parçalamaktan zar zor kendini alıkoydu. Bu yüzden buradayız," Eric'in arkadaşı Austin, Hudson'ın ayarladığı destek ekibini işaret ederek açıkladı.

"Biz artık evliyiz," diye homurdandı Eric. "Onu kazandım." "Eşin mi?" diye sordu Emily.

"Tabii ki."

"Kolaymış." Reed, Eric'e dirsek attı. "Kitsune'lerle kavga etmeye gerek yok."

Eric onaylayarak homurdandı ve herkes tekrar bana baktı. "Hayır," dedim düz bir sesle. "Bu olmayacak."

Madison dışında birini öpmek o kadar itici geliyordu ki, bunu tarif edecek kelimeler bulamıyordum. Bu kesinlikle yanlıştı.

"Buraya gel." Hudson ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçerek barın arkasında duran kadınla konuşmaya başladı. Rose olabilir miydi? Onu belli belirsiz hatırlıyordum. Benden en az bir iki yaş küçüktü.

Hudson'ın söylediği bir şeye güldü ve başını salladı. Hudson masaya geri döndü ve kadını işaret etti. "Rosie durumu zaten duymuş. Madison'ın arkadaşı ve Greg'le çıkıyor."

Greg'in kim olduğunu bilmiyordum.

"Kitsunelerden biri," diye açıkladı.

Bunun neden önemli olduğunu anlamadım.

"Senin eşini ihanet ettiğin için intikam almak için ayıya saldırırsa diye, geri kalanımız arkada dururken, dostça ve anlamsız bir öpücüğe razı oldu," diye bitirdi Hudson.

"Hayır dedim."

"Bak, dostum." Reed masaya eğildi, ön kolları çizik yüzeye dayandı. "Eğer Madison'ı gerçekten istersen, o senin için tek kişidir. Tilkiyle çiftleşse bile. Ona yemin edecek, bu yüzden onu elde edemeyeceksin. İkiniz de isterseniz bile."

Bu düşünceye öfkeyle karşılık verdim, dönüşmemek için kendimi zor tuttum.

"Eğer töreni yaparlar ve yeminler gerçekten işe yaramazsa, alfa çıldırır ve birini öldürür. Muhtemelen onu," dedi Artie açıkça.

"Başka birini öpmek düşüncesi bile bir şeyleri öldürmek istememe neden oluyor," diye tersledim.

"Bir fikrim var." Hudson parmağını kaldırarak herkesin dikkatini çekti. "Senin iddianın ne kadar geçerli olduğunu bilmiyorsak, alfa da bilmez."

Gözlerimi kısarak onun ne demek istediğini bekledim.

"Madison ona ısırık olayını anlatmış mıydı?" diye sordu Emily.

"Hayır." Artie ve ben aynı anda konuştuk.

Gözlerimiz kısa bir an buluştu.

Onunla geçirdiğim bir haftadan sonra onu ondan daha iyi tanıyordum, ama ikimiz de onunla birlikte büyümüştük. Zorunlu kalmadıkça, o piçe böyle bir şeyi asla söylemezdi.

Gerekirse daha sonra affedilmesini isterdi. Muhtemelen hala eş bağından kurtulmanın bir yolunu arıyordu, bir kez daha kaçmayı umuyor ve ısırığın varlığını hiç itiraf etmemeye çalışıyordu.

"Bu işi kolaylaştırır," dedi Hudson. "Bu gece oraya gidebiliriz. Bizi içeri almazlarsa güvenliklerini aşmak için yeterince adam getiririz ve alfa'ya onun zaten senin olduğunu söyleriz."

"Bu gece onların güvenliğini aşamazsınız," dedi Artie. "Şu anda tüm adamları orada. Madison'ın peşine düşeceğinizi tahmin ediyorlardır. Grizzly'ler bölgelerine karşı rahat davranmalarıyla bilinmezler ve onu sizin bölgenizden kaçırdılar. Ona romantik olarak ilgi duymasanız bile, ona yardım etmek zorunda hissedersiniz."

"Ee?" diye homurdandım.

"Yani yarın sabah saldırısak daha iyi olur," dedi Hudson. "Törenin saatiyle ilgili bilgilerin ne kadar doğru? Ve her şeyin sorunsuz gitmesi için törenden önce bağı mühürleme ihtimalleri nedir?"

"Saldırmak mı? Kimse zarar görmeyecek, değil mi?" Emily sordu. Herkes ona baktı.

Sonra birbirlerine.

Artie boğazını temizledi. "Kimseye zarar vermemeye çalışacaklar, ama kızgın bir boz ayının önüne atlayan bir tilki, başına ne geleceğini bilir."

"Muhtemelen onları öldürmeyeceğiz," dedi Reed. "Bu yeterince iyi."

"Öyle mi?" diye sordu Emily.

"Onlar, alfa'larının isteği dışında evlendiği gelini evinden kaçırdılar." Hudson beni işaret etti. Tekrar kükrelemek için çenemi sıktım. Aklımı kaçırmak üzereydim. "Bu durumda başka ne yapmamızı istiyorsun? Dans yarışması mı yapalım?"

Emily yüzünü buruşturdu. "Bu daha barışçıl geliyor, ama anlıyorum. Onlar pislikti, şimdi sonuçlarına katlanacaklar. Bu da fiziksel yaralanmaları da içerebilir."

"Ya da zihinsel," dedi Reed.

Hudson'ın masanın altında ona tekme attığından emindim.

Artie konuyu değiştirdi. "Bilgim doğru. Ben gelinin kardeşim. Törene davet edildim. Erken olmayacak, alfa çok gururlu. Kızın kalabalığın önünde özgürlüğünden vazgeçmesini izlemekten daha çok zevk alacak."

"O pisliğin ona göz kulak olacağını söylemiştin." Bir kez daha homurdanmayı engelleyemedim. "Yıllardır, Artie. Lanet olası *yıllar*."

"O ona göz kulak olacaktı. Sadece senin yapacağın şekilde değil," diye Artie homurdandı.

"Onunla *çiftleşmek* istemiyorum."

"Zaten yaptın gibi geliyor," dedi Reed. "Prezervatif kullandın mı?"

Gözlerimi kırptım.

Yüzümün kanı dindi.

"O senin eşin olmayabilir, ama senin eşin olma ihtimali çok yüksek. Bu da onun hamile olabileceği anlamına gelir. şu anda."

"*şu anda* değil. Hamilelik anında olmaz," diye düzelitti Emily.

"Onun içinden sperm çıkaramıyor. şu anda bile etkisi devam ediyor olabilir," dedi Eric.

Emily'nin yüzü tiksinti ile buruştu. "İğrenç. Öyle söyleme."

"Nasıl ifade edersen et, onu diğer grizzly'ler gibi çiftleştin," dedi Hudson. "Eğer başka birini öpüp bunun gerçek olup olmadığını anlamayacaksan ve alfa'ya bunun gerçek olduğunu söyleyeceksen, bunu gerçek olarak kabul etmelisin. Bu da onun senin eşin olduğu anlamına gelir. İyi günde, kötü günde. şimdi değilse, onu ondan kurtardıktan sonra kesinlikle."

Kalbim daha hızlı

atmaya başladı. Daha

hızlı da.

O senin eşin.

İyi günde, kötü günde.

Kahretsin.

Onu hatırlayabildiğim kadarıyla hep istemiştim... ama onu eşin olarak istememiştim. Bunu kimseye yapmak istememiştim. Madison'a hiç yapmamalıydım.

Ya hamileyse? Ya beni kabul etmezse?

Çok fazla soru vardı. Lanet olsun, çok fazla. Ve hiçbir cevap yoktu.

"O pii bu gece ona saldırmaktan nasıl alıkoyacağız?" Eric beni işaret etti.

Ona hırıldadım. Kendimi durduramadım.

"İyi soru." Hudson bana baktı.

"Sadece sabırlı olup beklemesi gerekecek. Başka bir şey yaparsak, eşini kurtarma şansımızı tamamen yok ederiz," dedi Reed.

Benim eşimi.

Lanet olsun.

Ne dūřünüyordum ki?

Madison beni öldürecekti. "Onun yerinde kalmasını sağlayacağım," dedi Artie.

Grizzly'lerin hiçbiri ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Alınma ama bence bir ayı seni kolayca geçebilir. Tilki şekline girsen bile," diye fısıldadı Emily.

"Benim kanepede yatabilir," dedi Reed. "Eşim aldırılmaz, en büyük oğlumuz da çok sevinir."

"Eşi nişanlısının evindeyse, o uyuyamaz," dedi Eric.

O haklıydı.

Herkes içeceklerini sipariş etti ve yarın için olası planları tartiştılar.

Ben hiçbir şey konuşmadım.

Kendimi dönüştürmekten ve Madison'ın peşinden gitmekten alıkoymak için tüm enerjimi harcadım.

Sonunda bardan ayrıldığımızda, isteksizce Reed ve onun aldığı arkadaşlarıyla birlikte kamyonete bindim. Hepsi eşleri, çocukları ve hayatları hakkında konuşuyorlardı.

Pencereden dışarı bakarak, yarın Madi'yi gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

Onun lanet düğününde. Ben

durdurduğmde. Umarım.

Ya da lanet olası nişanlısını öldürüp ayı şekline dönüşenler ile tilkiler arasında bir savaş başlatmış olursam.

Tabii ki biz kazanırdık. Ama onlar da şiddetli bir savaş verirdi. Hiçbirimizin istemediği bir savaş.

O yüzden onu ldrmemeye çalışmalıyım. Ne kadar çok istesem de.

Reed diğer iki adamı bıraktı ve evine giderken müziğin sesini açtı. Oraya vardığımızda, karısı ve iki küçük oğlu çoktan uyumuştu, o da bana kanepeye bir yastık ve battaniye attı.

Teşekkür etmek için bir ses çıkardım. Muhtemelen yle gelmemişti.

Hl dönüşüp Madison'ı kovalamak istiyordum.

SABAH OLDUĞUNDA, hala tavana bakıyordum.

Göğsümdeki ayıyla da boğuşuyordum.

Yorgunluktan bitkin düşmüş olmam gerekirdi, ama her zerrem gergindi. Bekliyordum. Endişeleniyordum.

En azından Madi'ye mesaj atmak ya da aramak için can atıyordum. Alfa'nın ona zarar vermediğinden ya da planlanandan önce onunla çiftleşmeye zorlamadığından emin olmak için her şeyi yapardım. Ama arabadaki yangın yüzünden onun telefonu yoktu ve benimki de kulübemde kalmıştı.

Güneş doğarken yüksek bir fısıltı dikkatimi çekti. Beş ya da on dakikadır hareket ve sessiz sesler duyuyordum.

"Neden içeri giremiyorum? Uyumuyor. Garip nefes aldığını duyabiliyorum."

Bir kakhaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Bu Reed'in en büyük oğlu olmalıydı. Beş ya da altı yaşındaydı. Ama çocuğun adını hatırlayamıyordum.

"Arkadaşı için endişeleniyor ve muhtemelen yalnız kalmak istiyor," diye mırıldandı annesi. Adı kuşlarla ilgili bir şeydi. Raven. Ya da Robin, belki.

"Umursamıyor," diye bağırdı Reed yatak odasından. "Muhtemelen dikkatinin dağılması gerekiyor."

"Lego gibi mi?" diye sordu çocuk.

"Tabii," diye cevapladı Reed.

Çocuk yatak odasına koşarken hızlı ayak sesleri duyuldu. Bir dakika sonra koridora geri koşarken, bir sürü küçük parçanın birbirine çarpma sesi yankılandı.

O kovayı karın kaslarımın üzerine koyduğunda gövdemize

baktım. Sonra ona baktım.

Kıvrıcık kahverengi saçları dağınıktı ve pijamalarının üzerinde roket gemileri vardı. Cildi Reed'inki gibi bronzlaşmıştı ve gözleri de babasınıninkiyle aynı altın rengindeydi. Cildinde kokan kir, onun çok fazla zamanını dışarıda geçirdiğini gösteriyordu. Tıpkı mutlu bir şekil değiştiren çocuk gibi.

Muhtemelen kire ulaşmak için karın altına küçük bir mağara kazmıştı. Ben de küçükken birkaç kez yapmıştım, ama ben bunu eğlence için değil, ihtiyaçtan yapmıştım

eğlenmek için değil.

"Drone yapıyoruz," dedi çocuk neşeyle. "Ne tür bir drone?" diye sordum.

Omuz silkti. "İyi bir tür." Ben homurdandım.

Lego'larla nasıl *iyi* bir drone yapabilirdim ki? Nasıl bir şey olacaktı? O küçük serseri ne tür drone'lar görmüştü ki?

Oturarak, parçaların bulunduğu kutuyu yanımdaki kanepeye koydum ve saçlarımı elime aldım.

"Kokuyorsun," dedi çocuk, alnını kırıştırarak drone'una odaklanarak.

Hala neye benzemesi gerektiğini bilmiyordum, ama yine de birkaç parça aldım. Ne yapıyormuş gibi görünmek için.

"Arkadaşım gibi kokuyorum," dedim.

"Annem senin eşin olduğunu bilmediğini söyledi."

Gözlerimi kırptım, parmaklarım iki küçük parçayı garip bir şekilde tutarken durakladı.

"Bu sabah babamla konuşurken duydum. Senin deli olduğunu düşünüyor," diye ekledi çocuk.

"Haklı." Sonunda iki Lego parçasını birleştirdim, onun yapımını taklit etmeye çalışmak için yan gözle bakarak. "Adın ne?"

"Parker."

O benim adımı sormadı, ama sanırım bilmiyordu.

Muhtemelen umursamıyordu. Buna saygı duyabilirdim.

"Bu dronlar ne yapabiliyor, Parker?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne istersek. Bir şeyleri vurur. Ateş eder. Duvarları yıkar. Sihir yapar."

Dudaklarım hafifçe seğirdi. "Havalı."

"Evet." Benimkine baktı ve burnunu çekti. "Oh, çok daha fazla parçaya ihtiyacın var. Al."

Drone'uma yakışacağını düşündüğü parçaları seçmeye başladı, her biri için nedenini açıklayarak ve drone'ların sahip olabileceği güçler hakkında konuşarak.

Hâlâ arkadaşım için endişeleniyordum... Ama

Reed haklıydı.

Madison'ın peşine düşmeden önce son birkaç saatimi zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bu çocuk yürüyen, konuşan bir dikkat dağıtıcıydı.

O anda eşimin kendi mini versiyonumuzu büyütüyor olabileceği gerçeğini düşünmeye izin vermeyecektim.

Bu çok ağırdı. Hazır değildim. Önce halletmem gereken bir sürü başka sorun vardı.

Yani, ona benim olduğunu söylemek ve onu geri almak.

Ya da daha doğrusu, onu *uzaklaştırmak*. Onu geri almak için onu gerçekten ele geçirmem gerekirdi.

Onun için savaşmam gerekebileceği ihtimali yüksekti... ve bunu sabırsızlıkla bekliyordum.

Onu tekrar kollarımda tutmamı sağlayacak her şeyi.

Uzun aynada kendi yansımama

BAKIYORDUM. İnsan gelin gibi görünüyordum.

Korkunçtu.

Yıllardır ilk kez vahşi, kızıl saçlarım düzeltilmişti.

Bir sanatçının uyguladığı kalın makyaj beni tamamen başka birine dönüştürmüştü.

Ve giydiğim elbise en az on yıl modası geçmiş, üstelik benim için fazla ciddi ve düzgün bir elbiseydi.

Alfa *beni* istemiyordu. Bu çok

açıktı.

Bo'nun omzuma bıraktığı yara izini kimsenin görmemiş olması bir mucizeydi, çünkü alfa onu gördüğünde çılgına döneceğinden emindim. Dövüşmeyi bildiği için bu benim için tehlikeli olabilirdi. Benim aksime.

"Çok güzelsin," dedi babam kapıdan. "Kendime bile

benzemiyorum," dedim düz bir sesle.

"Alfa ile çiftleşeceksin. Önemli olan bu." "Senin için belki." Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

Yüzünde ya da gözlerinde suçluluk yoktu.

Benim ne istediğim, neye ihtiyacım olduğu ya da neyden korktuğum umurunda bile değildi. Karım olarak görevlerim hakkında gönderilen e-postaya o da dahil edilmişti, bu yüzden beni neye sattığını çok iyi bildiğinden emindim.

O pislik, para ve prestij için her şeyi feda etmeye hazırdı. Beni de dahil.

"Dün olanlardan sonra hala seni istiyor, şanslısın," dedi babam.

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "O benim *rahmini* istiyor."

"Ne istediği umurumda değil. O zaten onun." İçimdeki canavar ona dişlerini gösterdi.

Dışındaki canavar da öyle yaptı. Dişlerinin birbirine biraz fazla şiddetle çarpıştığını duydum.

Oops.

"Ben *kendime* aitim," diye karşılık verdim. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

"Otuz dakika daha," dedi babam. Boğazım düğümlendi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O gün gerçekten gelmişti.

Kaçamazdım.

Dün gece odamın penceresinden kaçmaya çalışmışım. Kapımdaki korumaları geçmeye çalışmışım. Hatta duvarı ve zemini tırmalayarak kaçmaya çalışmışım.

Hiçbiri işe yaramamıştı.

Sıkışıp kalmıştım.

Hayır. *Mahvolmuştum*.

Elbisemdeki kabarık tül eteği düzelttim. Düzeltmeye gerek yoktu, ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Yemini etmeyi reddedebilirim."

"Yapabilirsin. Ama bıçağı senden birkaç metre uzakta tutacağım." "Beni öldürmezsın."

"Alfa sana sahip olamazsa, seni öldürmek ister," dedi babam açıkça. "Seni öldürürsem, parayı yine de alırım."

Bu sözler beni şaşırttı.

Şaşırmamalıyım. Babam için hiçbir zaman bir pazarlık kozu olmaktan öte bir anlam ifade etmemiştim.

Belki de beni öldürürdü.

Ama belki de alfa'nın eşi olmaktansa ölmek daha iyiydi.

Kapıda hafif bir tıklama duyuldu. Nişanlımın annesi odaya bakarak beni süzdü.

"Çok güzelsin, Madi," dedi. "Adım

Madison." Sesim sert çıkmıştı.

Bana Madi diyen tek bir kişi vardı. Ve bunu sadece beni kızdırmak için yapıyordu. Birlikte kulübede geçirdiğimiz hafta boyunca bu biraz daha ötesine geçse de.

"Ona istediğin gibi hitap edebilirsin," dedi babam kadına. Kadın gülümsedi. "Tabii ki edebilirim."

Yumruklarımı sıktım.

Tırnaklarım çıkmak üzereydi.

Belki gelecekteki kayıinvalideme saldırmak beni düğünden kurtarırdı.

Ama öyleyse, kadın muhtemelen boğazımı parçalardı. Bu da berbat bir ölüm şekli gibi geliyordu.

Aynaya döndüm.

Yanağımı ısırarak, Bo'dan haber var mı ya da izi var mı diye sormaktan kendimi alıkoydum.

Hiçbir haber yoktu.

Biliyordum.

Ciddi bir şey istemiyordu. Hiç bile. Peşime düşmek ölüm fermanı olurdu, o yüzden yapmayacaktı.

Yalnızdım.

Ve kendi başıma bu düğünden kurtulmam imkansızdı. Belki bile değil. Artık değil. Kaçmak için çok uzun süre bekledim ve bir cadı - ya da sadece arabam - kaçışımı engellemek için komplo kurmuştu.

Mide bulantısı midemi kasıp kavurdu.

"Zamanı geldi." Babam kapıyı işaret etti.

Onun yanından geçtim. Duygularım korku ve panik arasında gidip geliyordu. Son an gelmişti.

Özgürlüğümden vazgeçtiğim ya da reddettiğim için öldürüldüğüm an. Babam kapıya vardığımda bana kolunu uzattı, ama ben onu geçip gittim.

"Ben insan değilim ve sen beni düğün töreninde yürüyecek kadar iyi bir baba değilsin," dedim soğuk bir sesle.

O homurdandı ama ben çoktan merdivenlerden aşağı koşuyordum. Duygularım bir kasırğa gibiydi.

Öfke.

Acı.

Korku.

Kayıp.

Her köşede, her kapıda, her pencerede kitsune muhafızları vardı. Hepsine öfkeyle baktım.

Çoğu gözlerime bakamadı.

Kalenin çift kapısından geçip tören için süslenmiş karla kaplı bahçeye çıkan yol bulanık bir an oldu.

Çok çabuk dışarı çıktım. Çok çabuk yüzleşmek zorunda kaldım.

Uzun, zarif halının üzerine adımımı attığımda çıplak ayaklarım sendeledi. Elbise çok uzundu, çünkü 7,5 cm topuklu ayakkabı giymeyi reddetmiştim. Her adımında elbisenin üzerine basıyordum, ama umursamıyordum.

İnsanların düğün şarkısı çalarken, kendimi zorla yürümeye devam ettim. Daha çok cenaze marşı gibiydi.

Koridorun sonunda bekleyen sırtan pisliğe bakmadım. Tek başına duruyordu, hem nikah memuru hem de damat rolünü üstlenmişti.

Büyülü yeminler tören gerektirmezdi.

Ve o, arkasına kimseyi güç pozisyonuna koyamayacak kadar kendini beğenmiş biriydi.

Bizim için hazırlanmış küçük platforma üç adım attıktan sonra ellerini bana doğru uzattı.

Ben almayı reddettim.

Boğazını temizledi.

Kibirli, kısık gözlerine bakışlarımı kaldırdım.

Yanımda bir hareket oldu ama babam ve alfa'nın annesi yerlerini bulurken bakmadım. Karmaşıklıklar hakkında bir şeyler mırıldandılar.

"Ellerini ver," dedi alfa, hala o sahte gülümsemeyle. Bakışlarım kızardı.

Bir an direndim, ama gözlerini kışması, onu reddetmenin pişman olacağımı söylüyordu.

Hâlâ bana zarar verebilirdi. Ve verecekti.

Kalabalığa baktım. Gösterinin izlemeye gelen kitsuneleri ve eşlerini görmezden gelerek, konukların arkasındaki muhafızları taradım.

Onları geçmemin imkânı yoktu.

Etrafıma baktığımda boğazım düğümlendi. Daha fazla muhafız bizi çevreliyordu.

Bir şekilde alfa'dan kaçabilsem bile, törenden çıkamazdım.

"Madison." Nişanlımın sesi sakindi, ama sesinin ardındaki tehdit çok belirgindi.

Tatildeyken birini benimle çiftleşmeye ikna etmeliydim. Daha hızlı koşmalıydım. Daha sert.

Daha erken.

Çok daha erken.

Ama yapmadım.

Artık bu durumdan kurtulmamın imkânı yoktu.

Sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından yavaşça nefes verdim. Ve ellerimi alfa'nın ellerine sıkıca bastırdım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kafamın içinde çarpıştığını duyabiliyordum.

Alfa konuşmak için ağzını açtı, ama malikanede duyulan yüksek bir çarpma sesi onu susturdu.

Herkesin dikkati, benim de dahil olmak üzere, az önce girdiğim kapılara yöneldi.

Kapılar açılmadan önce bir anlık sessizlik oldu. Gözlerim

fal taşı gibi açıldı...

Dehşet
mi?

Umut
mu?

Heyeca
n mı?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama Ambrose Stevenson, açıkça ayı şekline dönüşebilen devasa adamlardan oluşan bir grubun önünde duruyordu. Onlarca adam vardı. Bizim de erkek kitsune'lerimiz vardı, ama bir düzine boz ayıyı alt etmek için yeterli değildi.

Bo'nun ellerinde kan vardı.

Gömleksizdi ve alfa beni önceki gün kulübesinde bulduğunda giydiği aynı eşofmanı giyiyordu. Saçları her tarafa dağılmıştı ve gözlerinin altındaki halkalar daha önce gördüklerimden daha koyu ve derindi.

O berbat bir haldeydi, ama bir şekilde, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

"Arkadaşımı bırak yoksa seni öldürürüm," diye Bo alfa erkeğe hırladı. Göğsü inip kalkıyordu ve bakışlarım ona kilitlenmişti.

Arkasındaki adamlardan biri, onu sakinleştirmeye çalışır gibi omzuna elini koydu. İşe yaramayacaktı. Artie, çocukken birkaç kez aynı şeyi yapmıştı ve hiç işe yaramamıştı.

Bo'nun *benden* bahsettiğini anlamam utanç verici bir şekilde uzun sürdü.

Gözlerimi kırptım.

Ve tekrar gözlerimi kırptım.

Alfa, ellerimi bırakmak yerine daha da sıkı tuttu.

"Bo onu dün sahiplendi," Ambrose'un arkasındaki adamlardan biri bağırdı.

"Omzunda onun ısırtığından kalma bir yara izi var. Onunla çiftleşmeye kalkarsan

ayı seni öldürür."

Alfa'nın bakışlarının bana doğru kaydığını hissettim. Hızla.

Havayı kokladı, sanki Bo'nun kokusunu arıyormuş gibi. Ama ben onu önceki gece yıkamıştım.

Sanki gerçekten üzerimde ayı kokusu almış gibi hafifçe hırladı. Ama bu imkansızdı.

Çünkü biz çift değildik.

Ama bunu söylemeye niyetim yoktu.

Çünkü yalan, kendimi sonsuza kadar hapsedeceğim cehennem gibi hayattan kurtulmak için tek şansımdı.

Alfa omzuma uzandı.

Bo şiddetle kükrerken bir adım geri attım.

Bir an sonra devasa vücudu tam arkamdaydı, bir dev gibi üzerimde yükseliyordu. Elleriyle belimi yakalarken, pençeleri bir anda elbisenin mütevazı kolunu yırttı ve omzumu ve kolumu ortaya çıkardı. Ağır kumaş hemen aşağı kaymaya başladığında, göğüslerimin de görünmemesi için kumaşı cildime bastırmak zorunda kaldım.

Herkes omzumun boynumla birleştiği yerdeki yara izini görünce kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

Hak iddia etme işareti.

Herkes onun neye benzediğini biliyordu. Cub Lake'te, şekil değiştirenlerle çiftleşecek kadınlar için fazlasıyla yeterli sayıda kadın vardı.

Alfa'nın bakışları buz gibi

oldu. Bir adım geri attım.

Bo önüme geçerek beni alfa ile arasına koydu. Babamın bıçakla tehdidini yerine getireceğinden endişelenerek ona baktım.

Ama Artie'nin yanında oturmuş, babamı dikkatle izlediğini gördüm.

Bo, o pislik kardeşimi de plana dahil etmiş olmalıydı.

Çılgın, inanılmaz, *mükemmel* bir plan.

Alfa, Bo ve benim yemin etmediğimizi bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Sonunda kaçacaktım. Bo sayesinde, bir hafta önce ondan yardım istemektense ölmeyi tercih etsem de.

Ona istediği her şeyi verirdim. Para. Seks. Call of Duty'de galibiyet. Ve bunu seve seve yapardım.

Tabii ki ortadan kaybolup başka bir eş bulmadan önce. Alfa'nın bir daha beni zorlamayacağından emin olmak için.

"Nişanlımı çaldın," dedi alfa, sesi alçaldı.

"O seni istemedi ve o senin *hiçbir şeyin* değil. Ondan uzak dur," diye bağırdı Bo.

Bunun üzerine beni yerden kaldırdı, devasa elbiseyle birlikte omzuna attı ve koridorda geriye doğru yürüdü.

Yığıldığımız kamyonette yeterince koltuk yoktu, bu yüzden Cub Lake'e kadar Bo'nun kucağında oturmak zorunda kaldım.

Gözlerim beyaz elbisenin üzerindeki kan lekelerine takılıp kalmıştı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Araca bindiğimizde ayılara teşekkür etmiştim ve içlerinden biri kendi türünü koruyacaklarını söylemişti.

Bo'yu korudukleri için mutluydum. O bunu hak etmişti.

Yol boyunca belime demir gibi sarıldı. Bizimle birlikte seyahat eden diğer beş grizzly, kitsune muhafızlarını geçmek için verdikleri mücadeleden heyecanla bahsederken, ikimiz de tek kelime etmedik. Kimse ölmemişti, bu da onları mutlu etmişti.

Ancak kanlı savaş hakkında daha heyecanlıydılar.

Beni daireme bırakıp bırakamayacaklarını sorduğumda, tereddüt etmeden kabul ettiler.

Bo, kulübesine geri dönmek için araç istemedi, ama ben onun bunu önceden planladığını veya ayarladığını düşündüm. Belki kamyoneti onların evlerinden birindeydi ya da başka bir şey vardı.

Yol boyunca sessizce bir plan yaptım.

Eve vardığımda duş almayacaktım.

Üstümü değiştirip kaçacaktım. Dans stüdyosundaki arkadaşım Leslie muhtemelen beni Yeti Canyon'a bırakabilirdi ve ertesi sabah Supernatural Resort'ta olabilirdim.

Elimdeki tüm nakit param arabamdaydı, bu yüzden bir ATM'ye uğrayıp tüm paramı çekmem gerekecekti. Fazla birikimim yoktu ama hiç yoktan iyiydi.

Telefonum yoktu ama dizüstü bilgisayarım hala evde olduğu için uçak biletini evden ayarlayacaktım. Henüz hiçbir şeyi yenilemek için param yoktu, bu yüzden telefon mağazasına uğrayamazdım.

Zaten bunun için zaman kaybetmek istemiyordum.

Alfa er ya da geç peşimden gelecekti. Muhtemelen onu kazıkladığım için beni öldürmek için.

Hala evde olsaydım, işim bitti

demektir. Ama evde

olmayacaktım.

Ülkenin diğer ucunda, yeni hayatıma başlıyor olacaktım.

Cub Lake'ten kalıcı olarak ayrılmak istemiyordum, bu düşünce kalbimi sıkıştırıyordu. Geçmişimdeki tüm kötü anılara rağmen bu kasabayı özleyecektim. Burası benim evimdi.

Ama yeni hayatımı kabullenmek zorundaydım.

Adam arabayı apartmanımın önüne park ettiğinde, gözlerinin arasında bir kırıksıklıkla arkasına baktı. "Burası senin evin mi?"

Beni yargılıyordu, ama tüm param dans stüdyosuna gitmişti. Emekli olan eski sahibinden stüdyoyu satın almak pahalıya mal olmuştu ve dans öğretmek de çok para kazandırmıyordu.

Ama bunu rastgele bir ayı şekil değiştirene açıklamayacaktım. Bo'nun hayatımı kurtarmasına yardım etmiş olsa bile, ona bir nevi borçlu olsam bile.

"Evet." Kamyonetin kapısını açtım.

Devasa elbiseyle Bo'nun kucagından inmeye çalışmadan, o araçtan atladı ve beni de yanında götürdü. Beni yere indirdiğinde, ona küçük bir gülümseme attım.

"Teşekkürler. Sana borçluyum."

Alnı diğer adamınkinden daha fazla kıışı. "Ne?"

"Alfa'ya benim için yalan söylediğin için." Skulk'un mahallesini işaret ettim.

"Hayatımı kurtardın. Teşekkürler."

Onun koluna garip bir şekilde dokunduktan sonra, kamyonete baktım.

Tüm ayı şekil değiştirenler şaşkın görünüyordu, ama ben bunu fazla düşünmeyecektim. Hayata ikinci bir şans verilmişken bunu yapamazdım.

"Siz de. Teşekkürler çocuklar."

Hiçbiri cevap vermedi.

Hepsi Bo'ya baktı.

Bir adım daha geri çekildim ve Ambrose'a döndüm. "Sage'in telefonunu ödünç alıp tatil köyüne vardığımda sana mesaj atarım, böylece hayatta olduğumu bilirsin. Alfa'yı tekrar görürsen, uydurma bir bahane uydurursun. Bunları yapmak zorunda değildin, teşekkürler."

Tekrar.

Dönerek, dev eteğimi ellerimle topladım ve hafif kar tabakasının üzerinde yürüdüm. Soğuk ayak parmaklarıma iyi geldi. Hayatta olduğumu hatırlattı.

Ve özgür olduğumu.

Sonunda.

Ben uzaklaşırken adamlardan biri bir şey mırıldandı. Neredeyse şöyle geliyordu:

"Sen onu sahiplendiğini söylerken yalan

söylediğini düşünüyor." Belli ki yanlış duymuştum.

Başka endişelerim vardı. Düşüncelerim bu konuda takılıp kalmadı. Bo
bir şey mırıldandı ama ne dediğini duymadım.

Kapımı kilitlemediğim için sorunsuzca açtım, arkamdan kapıyı kapatıp sessizce
kapıya yaslandım.

Gözlerimi kapattım ve günün tüm duyguları üzerime çöktü. Gözlerim yandı ve
kendime bir dakika ağlamak için zaman verdim.

Sadece bir dakika.

Sonra elbiseyi çıkarmak için bir yol bulacak, temiz kıyafetler giyecek ve Mel'i
arayıp beni almasını isteyecektim.

Birkaç damla gözyaşı aktı. Çoğunlukla rahatlamadan dolayı.

Kapıdan uzaklaştım ve elbisenin arkasındaki karmaşık kurdelelere ulaşmaya
çalıştım, tam üç saniye boyunca, sonra biri kapıyı çaldı.

Kaşlarımı çattım.

Gözlerim hala yaşlıydı.

Kapıda olabilecek tek kişi Bo'ydu, değil mi? Ama neden yapsın ki? Ona zaten bir
çıkış yolu vermiştim. Ve...

Kapı kolu döndü ve Bo başını içeri soktu. Alnı hâlâ kırıktı. "Kilitlememişsin."

"Hiç kilitlemiyorum."

"Neden?" Kapıyı daha fazla açtı ve içeri girdi.

"Kilit bir şekil değiştireni dışarıda tutmaz ve kapının hasarını tamir ettirmek için
para ödemektense hırsızın girmesini tercih ederim."

"Saçmalık." Kapıyı arkasında kapattı ve etrafına bakındı. Yaşam koşullarımı
görünce alnındaki kırışıklıklar derinleşti. Berbat bir yerdi, ama benim yerimdi.
Benim için önemli olan tek şey buydu. "Alfa sana dokundu mu, söylemedin."

"Dokunmadı." Neyse ki. "Burada ne işin var?"

Bo hemen cevap vermedi.

Burun delikleri genişledi ve mutfağı geçerek banyoya doğru yöneldi. "İşemen mi var yoksa?" Bir elim kalçama gitti.

Hâlâ duygusal bir haldeydim ve bir an önce yola çıkmam gerekiyordu, bu yüzden bu canavarı bir an önce göndermeliydim.

Ama hayatımı kurtardıktan sonra onu öylece kovamazdım. Kovabilir miydim?

Bo banyoya girdi. Kapıyı kapatmadı ve tuvaleti kullandığını duymadım.

Dışarı çıktığında surat asmıştı. "Duşta siyah küf var. Bu sağlığına ciddi zarar verebilir, Madi."

"Hayır, etkilemez. Ben bir şekil değiştiriciyim."

Elimi tekrar elbisenin kurdelelerine uzattım ve parmaklarımla üstteki fiyonku bulmaya çalıştım.

Tırnaklarımı pençeye çevirmeye başladım, ama Bo ellerimi itti ve kurdeleyi çözdü. Yemin ederim, tam da aradığım yerde buldu.

"Bu henüz araştırılmadı," dedi Bo.

"Çoğu hastalık bize etki etmez." "Bu bir istisna olabilir."

"Konuyu değiştirmeyi bırak, Ambrose. Burada ne yapıyorsun?"

Elbisenin kurdelelerini tamamen çözdü ve kumaşı ayırdı. Kumaş gevşeyince nefes almam çok kolaylaştı. "Karmaşık bir durum."

"Hayır, değil."

"Öyle." Sert bir nefes verdi. "Yalan söylemedim." "Ne hakkında..."

"Seni sahiplendiğimi."

Gözlerimi kırptım.

Onun gerçekte ne demek istediğini anlamam bir dakika sürdü.

Benim onun eşi olduğum konusunda yalan söylememişti.

"Ne?" Sesim yükseldi.

"Erkeklerin benim ayımın seni tamamen sahiplendiğini anlamalarının tek yolu, başka bir kadını öpmeyi denemek. Bu fikri denemek için yeterince cesaret edemedim. Bağın kalıcı olmadığı ihtimali hala var, ama benim ayım için bu kesin. Sen benimsin."

Sen benimsin.

Bu sözler beni çok fazla duygulandırdı. Çok fazla.

"O zaman ben gitmeden önce bunu anlamak için başka birini öpmen gerek," dedim. Elbisemi göğsüme sıkıca tutuyordum ve o hala arkamdan çıkmamıştı, ama panik damarlarıma yayılmıştı.

Bo ile eşleşemezdim.

O benimle bir ilişki istemiyordu. Benden *hoşlanmıyordu* bile. Sadece benimle yatmak istiyordu.

Nişanlımdan zar zor kaçmıştım. İstemediğim, beni olduğum gibi kabul etmeyen biriyle eşleşmek, önceki durumumdan sadece biraz daha iyi olurdu.

"Başka kimseyi öpmeyeceğim." Tartışmaya yer bırakmadı. "Tatilde eş aramaya başlamadan önce bunu bilmem gerek. Ben..."

"Benimle bağı kur," dedi. Bu sözler

beni susturdu.

"Bir eşe ihtiyacın var. Seni çoktan sahiplendim. Yemin edersek, bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Ne olursa olsun, en azından alfa'dan güvende olursun."

Gergin bir sessizlik oldu.

Sonra sert bir sesle ekledi, "Ve eğer bağ gerekse, hamile olabilirsin."

Korkuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Hayır*. Hemen birini  pmelisin Ambrose, yoksa yemin ederim..."

Beni döndürüp yüzümü kendine çevirdi.

Ellerini kalalarımaya koydu, iki büyük adım attı ve neredeyse anında beni vücudu ile duvar arasına sıkıştırdı.

Ani ve yoğun hakimiyet gösterisiyle iimi kaplayan sıcaklık, burun deliklerini genişletip gözlerini karartmaya yetti.

"Bir daha  peeğim tek kişi sensin, Madi. Bu bağın kalıcı olup olmadığı umurumda bile değil. Sen benimsin. Ben de seninim. Hoşuna gitse de gitmese de."

Midem acı bir şekilde sıkıştı. "Bunu benim için karar veremezsin. Ben..."

"Senin rızan olmadan seni ısırmaalıydım," dedi Bo. Gözleri ve çenesi sıkıydı. "Ama oldu bir kez, bu senin özgürlüğünün sonu değil. Ayılar her zaman eşleriyle birlikte kalmazlar. Hamile olmadığını öğrendikten sonra ayrı yaşamak istersen, yaşayabiliriz."

Son cümleyi söylemenin onun için kolay olmadığını anlayabiliyordum. "Ya hamileysen?" Bunu hayal bile edemiyordum.

Düşünmek de istemiyordum.

"O zaman bir çözüm buluruz."

"Ne bulacağız, Ambrose?" Sesim alçaldı.

"Gerekirse oda arkadaşı olarak nasıl yaşayacağımızı. Yavrumun benim gibi büyümesine izin vermeyeeğim."

"Yani bana seçim şansı vermeyeceksin," dedim düz bir sesle. "Bebek söz konusuysa, kazara olsa bile, gitmeme izin vermeyeceksin."

"Doğru."

Kollarını benden çekip banyoya doğru yürüdüm. "Siktir git."

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

"Kalıp güvenli değil!" Bo kapının diğer tarafından bağırdı. "Senin için benden daha güvenli!" diye bağırdım.

Ben duşu açıp ağır elbiseyi yere bırakarak su birikintisinin içine attığımda, o bir şey diyemedi. İç çamaşırlarım da onu takip etti.

Düşen suyun altına girip gözlerimi kapattım. Ve ağladım.

sixteen

MADBenSON

AĞLAMAKTAN NEFRET EDİYORDUM.

Ama bir yandan da iyileştirici bir yanı *vardı*. İlk ağlama ve acıyı atlattıktan sonra.

Dušta uzun süre öylece durdum, gözyaşlarımla duygularımı kabul ettim ve yavaş yavaş durumumun gerçekliğini kabullendim.

Alfa ile çiftleşmek zorunda kalmayacaktım.

Hayatımı o piç kurusu için çocuk doğurarak geçirmeyecektim.

Bo ile çiftleşmeyi planlamamıştım ama sonuç benim lehime oldu. Bana ilgi duymadığı için, onunla eski nişanlımla yaşayabileceğimden çok daha iyi bir hayatım olacaktı.

Bo'nun benimle yapmak istediğı en fazla şey, bir bebeğimiz olursa onu birlikte büyötmektir. Aşk beklemiyordu. Hatta seks bile beklemiyordu.

Çiftleşmenin bizim için ne anlama geldiğini, başka hiçbir şeye veya kimseye bağılı olmadan kendimiz keşfedebilirdik. Beni istemediğim veya rahat hissetmediğim hiçbir şeye zorlamayacaktı.

İstenmeyen bir bağdan uzak durmak için Bo ile çiftleşmek, aynı nedenle başka bir rastgele adamla çiftleşmekten pek farklı değildi.

Bo'nun kim olduğunu ve bana nasıl davranacağını biliyordum. Arkadaş sayılmazdık ama kar yağışı sırasında birlikte kaldığımız süre içinde çoğu şeyi halletmiştik. Bu benim lehime olacaktı.

En azından öyle umuyordum.

Sonunda duştan çıktım ve kurulandım. Havluyla sarılmış halde banyodan çıktığımda saçlarım omuzlarımdan ve kollarımdan sarkıyordu.

Bo'yu mutfakta, omuzlarını gergin bir şekilde tezgahı ovarken buldum. Çıktığımda arkasını dönmedi. Muhtemelen ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum.

Her şeyi mahveden bendim, bu yüzden bunu çözmek de bana düşüyordu.

Dolabımdan temiz bir çift giysi aldım ve sütyen giymeden sessizce eşofman altı ve tişört giydim. Saçımdaki suyu sıkmaya çalıştıktan sonra, saçlarımı dağınık bir topuz yapıp bağladım, ensemi kuruladım ve mutfığa girdim.

Bo lavaboyu ovuyordu. Metal eskiydi ve kim bilir neyden dolayı rengi solmuştu.

Lavabonun yanındaki tezgaha yavaşça çıktım. "O lekeler çıkmıyor."

O
homurdandı.

Dudaklarımı
ısırdım.

Gergin ve garip bir sessizlik oldu.

Sonunda boğazımı temizledim. "Az önce öyle sinirlenmemeliydim."

Aniden ovmayı bıraktı.

"Çok şaşırdım, ama aptalca davranmamalıydim," diye ekledim. "Çiftleşme lafıyla beni hazırlıksız yakaladın, ama beni o törenden kurtararak hayatımı kurtardın. Panik yapmadan seni dinlemeliydim

panik yapmadan dinlemeliydim, bunu yapmadığım için üzgünüm. Beni ısırmak istemediğini biliyorum ve tüm suçun sende olduğunu düşünmüyorum."

Bo sert bir nefes verdi. "Tabii ki senin. Kontrolü kaybeden bendim. Her şeyi mahveden bendim."

"Günlerdir beni ısıırıyordun Ambrose ve başından beri beni ısırmak istediğini söylemiştin. Risk aldığımızı biliyordum. O uçuruma yaklaştığımızı biliyordum. Bu konuyu açmamayı ve seni durdurmamayı seçtim. Kontrolünü kaybeden sendin ama sonuçta seni o noktaya iten bendim. En azından bunun için biraz sorumluluk almalıyım."

Bo sertçe başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun."

"Evet, biliyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, bu önemli değil. Çünkü şu anda, bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Süngerini düşürdü ve sonunda gözlerine baktı. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Madi. Bir eş alacağımı hiç düşünmemiştim. Bir ilişkinin nasıl olacağını hiç düşünmemiştim."

Ona küçük bir gülümseme attım. "Nişanlıyken bunu düşünmemeye çalıştım."

Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ o pisliği öldürmek istiyorum."

"Sonunda yapabilmen için parmaklarımı çapraz tutacağım."

Bo bana biraz daha döndü, dolaplara yanaşarak. "İstersen tatil köyüne gidebiliriz. Her şeyin yatışmasını bekleyebiliriz. Muhtemelen çok uzun kalamam ama biraz param var. Bir şekilde idare edebiliriz."

"Ya da senin kulübene gidip bir süre daha hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz."

Başını salladı. "O da bir seçenek. Ama bu dairede kalamayız. Alfa ilk olarak burayı arayacaktır ve küf var."

"Bu yüzden mi temizliyorsun? Mutfak ve süpürgelikler hiç bu kadar parlak olmamıştı."

Yüzü biraz utangaç bir ifadeye büründü. "Depozitonu geri almak için derinlemesine temizlik yapman gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler."

"Sana çok daha fazla borçluyum."

"Beni tam bir pislikle sonsuza kadar yaşamaktan kurtardın. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Alaycı bir şekilde güldü.

Ben de konuyu değiştirdim. "Mantıklı değil ama Cub Lake'i seviyorum ve her şey yoluna girdikten sonra burada yaşamak istiyorum. Kulübeni çok beğendim, şimdilik orada yaşayabiliriz."

"Şehirde kalacak bir yer bulursak çok daha güvende olursun. Diğer ayıların yakınında. Kulübem çok ıssız. Klanın yaşlılarından birine, ödediğimden çok daha fazla paraya satabilirim. Parayı alıp bir ev satın alabiliriz, gerekirse tamir ettirebiliriz."

"Birlikte yaşamaya karar verirsek tabii."

"Arkadaşlıktan öte bir şey istemeseniz bile, içimizdeki canavarlar birlikte yaşarsak daha iyi olur bence," diye itiraf etti Bo. "İstersen ayrı odalarda kalabiliriz."

"Arkadaş değil de ev arkadaşı gibi mi?"

"Evet. Birlikte çocuk sahibi olabilecek, ama birbirinden başka kimseyle yatmayan oda arkadaşları."

Yüzümü buruşturdum. "Sabah sonrası hapı almayı düşünüyordum. İşe yarar mı bilmiyorum, ya da çok geç mi oldu, ama şu anda bebek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Denemeye değer bence. Yeminlerle bağlanmadık, belki de zaten olmaz."

"Umarım." Çapraz parmaklarımı kaldırdım.

O gülümsedi. Sesi sessizdi ve karla kaplı yerdeykenki kadar özgür değildi, ama kesinlikle eğleniyordu.

"Şehirde kalmaya ben de varım. Alfa'nın peşimden gelmesinden endişeleniyorum, ama diğer aylara yakın olmanın iyi olacağı konusunda muhtemelen haklısın. Sürü açıkça sizden korkuyordu," dedim.

"Biz korkunçuz," diye onayladı Bo.

Ben burnumu çektim ve o bana küçük bir gülümseme attı.

"Bana birkaç dakika ver, geçici konaklama yerini ayarlayayım."

"Teşekkürler."

"Benden nefret etmediğin için teşekkürler."

Gözlerimi devirdim. "Dün seninle dalga geçiyordum. Nefretten çok uzak bir şey gibi görünüyor."

"İlle de öyle değil." Bo cebinden bir telefon çıkardı. Onun telefonu değildi, diğer ayların birinin ödünç verdiği anlaşılıyordu. Daireden çıktı ve ben etrafa bakındım.

Taşınmak çok zor gibi geliyordu ama gerçekte pek bir şeyim yoktu. En sevdiğim kıyafetler Bo'nun kulübesinde bıraktığım çantadaydı, geri kalanları toplamak fazla zaman almazdı. Alfa ile çiftleşmeyi planlıyordum, sonra da kaçmayı planlıyordum, bu yüzden fazla eşya biriktirmemeye çalışmıştım. Ne kadar çok eşyam olursa, onunla o kadar çok sorun yaşayacağımı düşünmüştüm.

Ayrıca her şeyin bir bedeli vardı.

Ve neredeyse tüm param dans stüdyosuna gitmişti.

Başka valizim yoktu, bu yüzden lavabonun altından birkaç çöp torbası alıp, saklamak istediğim eşyaları içine doldurmaya başladım. Yatağım çocukluğumun odasından, kanepem ise ikinci el mağazasından gelmişti. Sahip olduğum tek gerçek mobilyalar bunlardı, bu yüzden ikisi için de endişelenmiyordum.

Tüm kıyafetlerimi topladım ve son birkaç banyo eşyasını atarken Bo kapıdan içeri girdi.

Onun geldiğini duydum ve bir şey söylemeden önce gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Toplanmam neredeyse bitti."

"Çöp torbalarıyla mı topluyorsun?"

"Hepimizin lüks kabinlere yakışan lüks valizleri yok." O burun kıvrıldı.

Çöp torbasını bağlarken dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Ona döndüğümde torbayı elimden aldı ve kapıdan geçmem için geri çekildi.

"Bize kalacak bir yer buldun mu?" diye sordum.

"Evet. Yeni eşini hamile bıraktığın için klan sana yardım etmekten memnunmuş."

"Anlamadım."

"Araç bir saat sonra burada olacak. Mobilya için bir nakliye kamyonu getirecek. Kabine uğrayıp mobilyaları ve geri kalan eşyalarımı alacağız."

"Bu evi temizlemek bir saat sürer herhalde. İstersen kanepemi bağışlayabiliriz. Seninki çok daha güzel."

Bo mobilyalara baktı. "Benimki de çok daha güzel kokuyor." "Devam et, sür de koklayalım, aptal."

Gülümsedi ve işe koyulduk.

Kulübede kurduğumuz ARKADAŞLIK, birlikte temizlik yaparken yeniden başladı. Muhtemelen gerekenden fazlasını yaptık, ama her şeyin ne kadar temiz olduğunu gösteren fotoğrafları kullanarak ev sahibine parayı geri almayı hak ettiğimi kanıtlayacaktım. İlk taşındığımda evin ne kadar berbat durumda olduğunu gösteren fotoğraflar vardı, bu yüzden bunun lehime olacağından emindim.

Neredeyse tam bir saat sonra, kapı çalındı.

Saate baktım.

"Bizim arabamız geldi," dedi Bo, kapıyı açmak için daireyi geçerek.

Ben buzdolabının içini siliyordum. Bo mikrodalgayı temizliyordu. Bunlar yapılacak son iki şeydi.

Bo kapıyı açarken son rafı temizlemeyi bitirdim. Kardeşimin sesini duyunca kaşlarım alnıma yapıştı. Geriye doğru sıçradım ve kafamı buzdolabına çarpıyordum az kalsın.

Artie benim dairemde ne arıyordu? Arkadaşı da onunla mıydı?

Bo'yu benimle çiftleşmekten vazgeçirmeye mi çalışacaktı?

Grizzly'ye göre çoktan kesinleşmiş bir şeyi Bo'nun fikrini değiştirebileceğini sanmıyordum. Bo, Artie'den her zaman çok daha inatçıydı.

Sert bir nefes verip kafamı buzdolabından çıkardım ve kardeşime ve elini tutan kadına baktım.

"Selam, Madison." Artie'nin selamlaması garip bir şekilde çıktı.

Hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü biz kesinlikle hiç yakın olmamıştık.

"Selam." *Çok dostça* davranmaya çalışmadım. Serbest elimle el sallayarak, bezimi alıp iki adım ötedeki lavaboya gittim.

"Bu Emily. Kız arkadaşım." Artie, kadına işaret ederken sesi hâlâ garipti.

Kız güzeldi, büyük kahverengi gözleri, ince yapılı ve koyu tenliydi. Düğünde giydiği elbise, resmi bir kıyafetten çok punk rock tarzındaydı, bu hoşuma gitti.

Gülümsedi.

Ben de ona el salladım.

Evet, çok garipti.

"Önce kanepeyi taşımama yardım et," dedi Bo, Artie'ye. "Madi'nin mobilyalarını bağışlamak için bir ikinci el mağazasına uğramamız lazım. Kokuyorlar."

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandım.

"Ben bir şey koklamıyorum," dedi Emily.

"Grizzly'lerin burnu bizimkinden daha iyidir," dedi Artie arkadaşına gülümseyerek. Bu, bana hiç göstermediği kadar samimi bir bakıştı. Belki biraz sinirlilik hariç.

Nasıl oldu da abimin en yakın arkadaşıyla evlendim? İkisi de bana hiç iyi davranmamıştı.

Belki de kaçmak hala en iyi seçenektir...

"Ne yapabilirim?" Emily, erkekler kanepeyi kaldırırken daireyi geçerek bana sordu. Bo'nun kanepeyi tek başına taşıyabileceğinden oldukça emindim, ama bunu dile getirmeye niyetim yoktu. Eğer yaparsam, Artie ile bir sohbete kapılabilirdim. Hayır, olmaz.

"Neredeyse bitti. Endişelenme." Mikroalgaya doğru giderken sesimi hafif tutmaya çalıştım ve Bo'nun orada bıraktığı bezi alıp onun yerine işi bitirdim.

Emily itiraz etti.

O uzaklaşırken omzuma baktım ve duvara yaslanmış eski, berbat süpürgeyi aldığı anda alnım kırıştı. Kılları her yöne dağılmıştı ve yapması gereken işi gerçekten çok kötü yapıyordu. Bo yirmi dakika önce ona küfür etmişti.

Mikroalgayla uğraşırken ona göz attım.

O, erkeklerin az önce taşıdığı kanepenin altını o berbat süpürgeyle süpürüyordu.

Kimsenin kardeşimle evlenmeyi seçeceğini hayal etmek zordu. Artie tam bir pislikti ve bu çekici bir şekilde de değildi. En azından hep öyleydi.

Sanırım onu artık gerçekten tanımıyordum.

Bo ile aramızdaki ilişkinin ne kadar deęiřtięini dūřūnūrssek, Artie'nin son gōrdūęūmdeki kiři olduęunu sōylemek tamamen doęru olmazdı.

Ama yine de onu isteyen birini hayal etmek imkansızdı.

Özellikle de řu anda dūnyanın en iře yaramaz sūpūrgesiyle boktan dairemin yerlerini sūpūren gūzel ve cesur kadın.

Artie ve Bo bařka bir mobilya parçası iēin geri geldiler, ben de bakarken yakalanmamak iēin hemen mikrodalgaya dōndūm.

Artie beni hiē sevmemiřti. Arkadařını ēok yakından izleyerek onu ūrkūtmek, onun beni *daha ēok* sevmesini saęlamayacaktı.

Zaten onun beni sevmesine ihtiyacım yoktu.

Bo onun en iyi arkadaşi olduğu iēin bu işleri kolaylaştırırdı ama yine de kolay olmazdı. En yakın arkadaşi, aslında benim kardeşim olan ve beni nefret eden biriyle eş olmak kolay olmazdı.

Artie ile benim aramdaki kan bağı bile en karmaşık faktōr değildi.

Mikrodalgayı gereęinden ēok daha uzun sūre temizledim.

Bo yanıma gelip iēeriye baktığında, kaēındıęımı fark etti. Uzun bir nefes alıp durdum.

Elimden bez parçayı aldı, somurtkan bakıřlarımı gōrmezden geldi ve lavaboya gōtūrdū.

Onu takip ettim.

Başka ne yapabilirdim ki? Tek başıma sosyalleşmek

mi? Hayır, teřekkūrler.

"Gōrūnūře gōre iřimiz bitti," dedi Emily. Sesi neřeliydi. "Madison ve ben SUV'yi alabiliriz, siz de nakliye kamyonunu sūrūn, Art."

Gerildim.

Olmaz.

O gün düğünü atlatmıştım. Hiç tanışmadığım baldızımla aynı arabaya binmek bana çok ağır gelirdi.

Bo'nun eli koluma hafifçe dokundu. "Harika.

Teşekkürler." Ona sert bir bakış attım.

Bana küçük bir gülümseme attı.

O sabah hayatımı kurtardığı için şanslıydı, yoksa o aptalca çekici yüzüne yumruk atma isteğiyle mücadele ediyor olacaktım.

Bo bezi yıkadı, çöp kutusuna attı ve çantayı çöp kutusundan çıkardı. Çantayı bağladı ve boş eliyle elimi tutarak ön kapıya doğru yürüdü.

Beni arkasında sürükler gibi götürüyordu ama kimse bir şey demedi.

Bo çöp torbasını çöp kutusuna attıktan sonra beni yan yana park edilmiş araçların yanına çekti. Artie ve Emily konuşuyorlardı, vücutları ve yüzleri birbirine yakındı.

Burnumu kırıştırmadan edemedim.

Artie'ye aşık olmak yanlış bir şeydi.

Bo, küçük SUV'lerinin yolcu kapısını açtı ve bana binmem için işaret etti. Ona tekrar ters ters baktım, ama isteksizce oturdum.

"Bir şey olmaz," diye fısıldadı. "O iyi biridir."

Burun deliklerim genişledi. "Artie'yi seviyorsun. Fikrin yanlış."

"Belki." Saçlarımı karıştırdı, saç tellerimi dağıttıktan sonra geri çekilip kapıyı kapattı ve beni içeride hapsetti.

Kapının içinden ona öfkeyle baktım ve dudakları seğirdi.

"Senden nefret ediyorum" diye fısıldadım.

O da dudaklarıyla "İyi olacaksın" dedi.

Ona orta parmağımı gösterdim ve o piç kurusu bana gerçekten dilini çıkardı.

Sürücü kapısı açıldı ve başım tekrar normal pozisyona döndü. Bo arabanın önünden dolaşıp nakliye kamyonuna doğru yürüdü.

"Hazır mısın?" diye sordu Emily, hala son derece

neşeli. "Evet." Dostça davranmaya çalıştım.

Dostça davranmak benim doğal halim değildi. Ya da yeteneğim. Ama yine de öyle davranmaya çalıştım, çünkü görünüşe göre bir nevi aileydik ve barışı korumak için.

Park yerinden çıkmadan önce Artie'ye el salladı ve telefonundaki bir düğmeye basarak arabanın stereo sisteminden akustik rock müziği çalmaya başladı.

Dairem arkamızda küçülürken onu izledim. Göğsüm her an daha da sıkıştıyordu.

Bunun tamamen mantıklı olmadığını biliyordum, ama sanki hayatımı geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum.

Benim özgürlüğüm de.

Bo ile bir anlaşmamız vardı, ama yine de. Bu, kendi evimden temelli olarak ayrılacağımı düşündüğüm ikinci seferdi. Bu sefer gerçekten kalıcı olacak mı diye merak etmeden edemedim.

"Atıştırmalık almak için bir markete uğrayacağım," dedi Emily, gözleri yolda, müziği oldukça yüksek sesle çalıyordu.

"Tamam." Bo'nun kulübesine gitmek istediğimi söyleme dürtüsüne karşı yanağımı ısırdım.

Oraya ne kadar çabuk varırsam, bu garip durumdan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Birkaç dakika sonra küçük bir eczanenin önüne park ettiğinde, muhtemelen önceki gece plan yaparken ayıların yanında diye düşündüm.

Bo'nun beni kazara hamile bırakmış olabileceğini duymuş olma ihtimali yüksekti.

Ve insan olduğu için, kesinlikle ertesi gün hapını düşünmüş olacaktı.

Sonunda ona baktım ve yüzünde küçük, empatik bir gülümseme gördüm. Bana biraz para uzattı, ben miktara bakmadım.

"Çikolatalar arasında karar vermem biraz zaman alacak. Hazır olduğunda burada buluşuruz."

Başımı salladım.

Arabadan çıktı ve gözlerim yine yaşardı.

Ağlamaktan gerçekten yorulmuştum. Ve neredeyse ağlayacaktım.

Elimin tersiyle yüzümü sildim, henüz akmamış olsa da gözyaşlarımı kuruladım.

seventeen

MADSON

EMILY BEN içeri girdiğimde çoktan mağazaya girmişti. Şeker reyonunda saklanmıştı.

Sabah sonrası hapını aldım ve bir an tereddüt ettikten sonra, işe yarayacağından emin olduğum bir kutu prezervatif aldım.

Bo ile seks yapıp yapmayacağımızdan emin olmasam da, ikimiz de hazır olmadan hamile kalma riskini göze almaktansa, kutunun tamamını çöpe atmayı tercih ederdim. Adet görürsem, daha basit bir doğum kontrol yöntemi kullanırdım. İmplant ya da rahim içi araç gibi bir şey.

Kasiyerdeki adamla göz teması kurmadan, o adamı belli belirsiz tanıyordum, malzemeleri aldım ve hapı almak için tuvalete girdim.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda, arabaya girdim ve Emily'nin çikolata yediğini gördüm.

Bir parça koparıp bana uzattı. Sessizce aldım ve ona kalan parayı uzattım, mırıldanarak *teşekkür ettim* ama o elini sallayarak reddetti.

"Çikolataya bayılırım," dedi, eczaneden uzaklaşırken.

"Herkes sevmez mi?" Kremalı çikolatayı ısırdım ve neredeyse inleyecektim.

İyi bir çikolatayı hiçbir Şey yenemezdi. "Artie yemez," dedi.

Kardeşimin adını duyunca yüzümü buruşturdum. Haklıydı. O çikolatayı hiç sevmezdi. Bu, ondan kaçması için ilk uyarı olmalıydı.

"Senin çocukluğunda da sevmediğini söylüyor," diye ekledi Emily.

"Hiç yememiŐti," diye onayladım. "Cadılar Bayramı'nda Şeker toplamaya çıktığımızda, tüm ikolatalarını benimle takas etmemi zorlamıŐtı. Kabul etmezsem, ben uyurken ikolatalarımı çalmıştı. Hayatımda sadece üç tane Starburst yedim. Hep hepsini o alırdı."

Emily burnunu çektirdi.

"Adi herif." "Değil mi?"

"Evet. Bazen sana ne kadar kötü davrandığını anlatıyor."

Artie'nin bunu en yakın arkadaşına itiraf edeceğine inanmakta zorlandığım için kaşlarımı kaldırdım.

"Pişman," diye ekledi. "Sana davranıŐlarından." "Buna hiç inanmıyorum."

"Seni suçlamıyorum, ama gerçek bu. Düğün gecemizde geç saatlere kadar uyumadık, sevişmek yerine içip konuştuk. Seni davet etmeyi dilediğini itiraf ederken gözleri doldu."

Boğazım düğümlendi.

Ben de onun düğün gecesı gözyaŐlarına boğulmuŐtum. Sosyal medya profiline bakmamak için kendimi çok zor tutmuŐtum, yoksa düğünden fotoğrafları görürdüm.

"Ben karşı değildim," diye ekledi Emily. "Ama o, senin aileden birini davet ederse, alfa ve onun etrafındaki serseriler gelip her Şeyi mahveder diye endiŐeleniyordu. Onların gelip her Şeyi bozmasını istemiyordu."

Alnım kırıştı. "Eminim babamızı davet etmiŐtir."

O başını salladı. "Hayır. Orada sadece bir düzine kadar kişi vardı. Yakın ailem, dedem, üniversiteden birkaç arkadaşımız ve Bo. Ben kalabalık grup etkinliklerini sevmem. Bebekken altımı değiştirmeyen ya da düzenli olarak konuşmadığım insanlar varsa, beni kutlamak isteseler de umurumda olmaz."

"Anlıyorum."

Kutlama kısmını. Babamın bile davet edilmediğini değil. Bunu sindirmek için ciddi bir zamana ihtiyacım olacaktı.

"Bo ile evlenecek misiniz?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bugünden sonra bir daha beyaz elbise giymek istemiyorum. Bo ve ben *gerçek* bir çift olmayacağız. Sadece oda arkadaşınız."

Emily'nin kaşları kalktı. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum.

"O da her zaman beni terk edebilir, tıpkı çoğu boz ayıların eşlerini sahiplendikten sonra terk ettikleri gibi. Sanırım bazıları hala öyle yapıyor," dedim.

"Dün olanlardan sonra seni terk edeceğini hayal edemiyorum."

"Dün ne oldu?"

"Bo, Hudson'ın sana öpücük vermeyi öneren adama kafasını koparacak sandım. O adama aşık olduğun belliydi."

Burnumdan nefes verdim. "Ambrose bana aşık *değil*."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "O zaman sana göre aşk nedir? Dün gece sonuçlarını düşünmeden tek başına peşinden gitmekten kendini zor tuttu."

"Bilmiyorum. Bo ile benim aramdakine benzemiyor."

Öyle mi?

"Biz sadece arkadaşız," diye ekledim. "O benimle çiftleşmek *istemedi*."

"Seni kazara ısırmadı mı?"

"Evet. Hatırlatma da ne yapayım."

O güldü. "Öyle demedim. Sadece, biriyle sadece öylesine yatarken onu kazara eşin olarak ilan edemezsin diyorum."

"Peki, ne zaman birini yanlışlıkla eşin olarak ilan edersin?"

"Ona aşık olduğunu itiraf etmemeye çalışırken, Madison." Gülümsemesi yumuşaktı, ama samimiydi.

Belki de ondan

hoşlanıyordum.

İstemeyerek de olsa.

"Artie'den çok daha iyi biriyle evlenmeliydin. O adam bir pislik," dedim.

Yine güldü. Daha yüksek sesle. "Sevimli bir pislik. Ve bana iyi davranıyor. Önemli olan bu."

"Sen öyle diyorsan."

"Bo'nun sana karşı hiçbir şey hissetmediğini gerçekten düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece kokuma takıntılı. Bu, şekil değiştirenler için önemli bir şey. Koku çok önemlidir. Kokumu seviyor, bu yüzden benimle yattı ve kazara beni ısırdı. Bundan başka bir şey yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim.

Omuz silkti. "Tamam." "Beni

yatıştırmaya çalışma."

Emily bana gülümsedi. "Bu konuda anlaşılamayacağız. Bence o sana aşık."

"İmkansız."

“Birazcık bile mi?”

"Hayır." Başımı salladım. "Birazcık bile değil." "Ama olsaydı..." diye başladı. "Yok."

"Tamam. Sana katılıyormuş gibi yapıyorum. Ya şu anda seni hiç sevmiyorsa, ama yarın sana aşık olmaya başlarsa? Az da olsa."

"*Birazcık mı?* Kötü kelime oyunları yok, Emily."

"Tamam. Ama ya aşarsa?"

"Bana aşık olmayacak." "Peki ya sen ona aşık olmaya başlarsan?"

Yüzüm kızardı. "Ağabeyimin en iyi arkadaşına, o benim eşim olsa bile, aşık olmayacağım. İki erkeğin de pislik olduğunu belirledik."

"İnsanlar her zaman pisliklere aşık olur, Madison. Aşk pislikliği yener. Hatta bazen olmaması gereken durumlarda bile."

"Kardeşimle olan bağın da o durumlardan biri mi?"

Eğer Bo hakkında beni rahatsız etmesine izin veriyorsa, ben de Artie hakkında onu rahatsız edebilirdim.

Emily'nin gülümsemesi geri geldi. "Hayır. Artie bana hiç öyle davranmadı. Son erkek arkadaşım bana şiddet uyguluyordu. Ondan kurtulmak istediğimden daha uzun sürdü. Sonunda ayrıldığımda beni bırakmak istemedi. Artie, Chris'in bana tehdit mesajları gönderdiğini, ikimizin arkadaşlıktan öteye geçmeden öğrendi. Chris'i buldu ve benim onun eşi olduğumu söyleyerek onu vazgeçirmeye ikna etti. Birkaç dakika kızdım ama Chris beni gerçekten rahat bıraktığında, Artie'ye çok çabuk aşık oldum."

“Onun bir kadını koruyacağını hiç düşünmezdim. Alınma ama.” Pencereden dışarı baktım. O benim için hiç koruyucu olmamıştı.

Ama o sadece bir çocuktü. Benim gibi. Ve Bo haklıydı, beni savunmak, o serserinin onu öldürmek isteyeceği anlamına gelirdi.

Artie'nin sadece berbat bir kardeş olması kadar basit değildi. Bana bu kadar uzun süre kötü davranmasının mazereti olmasa bile.

"Alınmadım. Senin yerinde olsam, ben de muhtemelen ondan nefret ederdim."

"Ondan *nefret* etmiyorum. Ben sadece..." Sözlerim kesildi, başımı sallayarak dışarıdaki ağaçlara bakakaldım. "Üzgünüm, sanırım. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve o Bo'yu tercih etti. Yaşın on iki, yaşının iki katından fazla bir adamla nişanlı bir kız için bunu kabullenmek çok zor."

Emily yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Bo sana da çok kötü davranıyordu." "Evet."

"Eğer sana aşıkça, önünde zor bir iş var demektir."

Ben burnumu çektim. "Bırak şunu. O bana aşık değil ve asla da olmayacak."

"Ama onun aşık olup olmadığına dair soruma cevap vermedin."

"Bo bana aşık olsaydı, bu çok açık olurdu." "Sana söyler mi sence?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen söylemezdi. Ama ben fark ederdim." "Neyi fark ederdin?"

"Bana bakmaya takıntılı olurdu. Çoğu erkek şekil değiştiren öyle. Sürekli beni beslemek isterdi ve her zaman yeterince yediğimden emin olurdu."

"Evet, Artie de bana öyle yapıyor. Bo sana yemek vermiyor mu?"

"Besliyor, ama sadece ben yemek yapamadığım için. Öğrenmeye çalıştım. Belki artık alfa ile nişanlı olmadığım için yapabilirim."

Kız başını salladı. "Artie, başkalarının bana dokunmasına çok kıskançtır. Bo da sana aşık olsaydı muhtemelen aynı olurdu."

"Evet. Ve o, skulk'un beni kabininden çıkarmasına izin verdi. Teknik olarak bana dokunmalarına izin vermedi, ama beni sevseydi, beni oradan çıkarmamaları için daha çok uğraşırđı."

"Senin daha fazla incinmene yol açabileceğini düşünmedikçe."

"Sanırım."

"Ya da sana aşık olduğunu fark etmemişse."

Burnumu kırıştırdım. "Birine farkında olmadan nasıl aşık olabilirsin ki?"

"Aşk her zaman romantik filmlerdeki gibi değildir. Bazen yoğun bir arkadaşlık gibi görünür. Ya da nefret. Ya da takıntı."

"Sanırım *olabilir*."

Emily bir an için dikiz aynasından gözlerime baktı, sonra tekrar yola odaklandı.

"Alfa'nın evindeyken onu özledin mi?"

"Özgürlüğümü özledim. Skulk beni bulmadan önce bunu mümkün kılan oydu, bu yüzden onu özlemek doğal bir şeydi," dedim.

"Doğru."

"Eminim o beni özlememiştir. Beni zorla evlendirmeye izin verdiği için kendini suçlu hissetmişti ve zaten kazara beni ısırmişti. Yani beni aramaya zorlayan onun ayıydı. Aşk değil."

"Bir şekil değiştirenin hayvanı, onun daha vahşi, daha içgüdüsel tarafıdır. Ama tabii. Belki de seni kurtarmak için sağlam bir planı olduğunu bilmesine rağmen, eş bağı onu bütün gece uyanık kalmaya itmiştir."

"Arkadaşlık bağı herkese bunu yapar," dedim. Beni de dahil.

Bu yüzden ben de uyuyamamıştım. Ve ayrıyken Bo'yu özlemiştim.

"Muhtemelen," diye onayladı.

"Zaten bir hafta birine aşık olmak için yeterince uzun bir süre değil."

"O hafta boyunca çoğu insanın yeni bir ilişkide ilk birkaç ayda geçirdiği zamandan daha fazla zaman geçirdiniz ve birbirinizi zaten tanıyordunuz."

"Ee?"

"Yani bir hafta yeterince uzun olabilir. Özellikle aranızda zaten güçlü duygular varsa."

"Hoş olmayan duygular," diye belirttim.

"Senin kokuna takıntılıydı. Bu hoş olmayan bir şey değil."

Haklıydı.

"O sadece seksle ilgiliydi," dedim.

"Tamam." Emily ikna olmuş gibi gelmiyordu.

Ben de ikna olmaya başlamıyordum. "Sen hep bu kadar zorlu musun?" diye sordum. Güldü.

"Hemen hemen."

"Artie daha kötüsünü hak ediyor."

"Bu hafta senin için ona cehennemi yaşatmak için ekstra çaba göstereceğim."

"Teşekkürler." Başımı koltuğun arkasına yaslayıp tekrar pencereden dışarı baktım. "Ya Bo bana aşık *olsaydı*? Az da olsa?"

"O zaman onun hakkında ne hissettiğine karar vermelisin. Ve onun samimi olarak algılayabileceği herhangi bir şey yapmadan önce onun duygularını göz önünde bulundur. Eğer o sana aşık ve sen aynı şekilde hissetmiyorsan, onunla yatmak sorunlara neden olabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım seni seven biriyle, sen onu sevmiyorsan, gerçekten öylesine seks yapamazsın."

"Yapabilirsin. Sadece sonrasında kendini berbat

hissedebilirsin." "Bu açıkça ideal değil."

"Zaten kalıcı bir ilişkin varsa değil."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarım garip kuruyordu, ama genelde öyleydi. "Ya biz birlikte olmaya başlamadan önce o bana karşı hisler besliyorsa? Bu geçici bir şeydi. Anlamsızdı."

"Seninle yatmadan önce sana karşı hisleri olan bir boz ayı, seni ısırma dürtüsüne direnmekte zorlanabilir."

Dudaklarımı ısırdım.

Bu mantıklıydı.

"Ama o beni sevmiyor, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki ona sormalısın."

"Böylece bizim paylaşmamız gereken evden beni gülerek kovabilir mi?" "Bence öyle bir şey yapmaz."

Ben de öyle düşünmüyordum.

"Eğer ona sorarsam, soruyu sana sorduğum için seni suçlayacağım," dedim sonunda. Emily sırtıttı. "Sor hadi."

Yolun sonuna doğru müziğin sesini biraz açtı. Belki de bir yengeye sahip olmak o kadar da kötü değildi.

Yine de düğün olayı yüzünden hala kızgındım. Artie beni dışladığı için hiç özür dilememişti, hatta bu konuyla ilgili olarak bana hiç ulaşmamıştı. Bu da öfkemi makul kılıyordu.

Öyle olmasa bile, şu anda aptal kardeşimden daha önemli işlerim vardı.

eighteen

BO

Kabinimdeki her şeyi toplamak bütün günümü aldı. O gece Artie benim kamyonetimi yeni evimize götürdü, ben de nakliye kamyonunu aldım. Madison ve Emily akşam saat dokuz civarında akşam yemeğini aldılar, Artie ve ben mobilyaları boşaltırken onlar yemek yediler. Biz çalışırken onlar yemek yediler, biz yemek yerken de onlar bazı kutuları içeri taşıdılar.

En iyi arkadaşım ve onun arkadaşı ayrıldığında saat neredeyse gece yarısı olmuştu.

Madi banyoda üstünü değiştirirken ben yatağın kenarına oturdum. Sanki vücudunu bir daha görmemi istemiyormuş gibi.

Bu benim için iyiye işaret değildi.

Onun yatağını ve yatak çerçevesini bağışlamıştım, bunun ona paylaşmak istediğimi ima edeceğini düşünmüştüm. Henüz bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Birkaç dakika sonra şort ve bol bir tişörtle çıktı.

Aramızda bir duvar ördüğü belliydi. İkimiz de onun o kadar az giyinerek uyumadığını biliyorduk.

"Kanepede yatabilirim," dedim zorla. Lanet olası

kanepede yatmak istemiyordum.

Sevgilimi kollarımda hissetmek, onun güvende olduğunu ve kimsenin onu benden tekrar alamayacağını kanıtlamak istiyordum.

"Zaten yatakta oturuyorsun." Madison yatağı işaret etti. Aşağı baktım.

Doğru.

Ayağa kalktım ama o çoktan diğer taraftaki battaniyenin altına girmişti.

"Gözlerinin altında koyu halkalar var. Bu gece benimle yatağı paylaş. Yarın benim yatağımı almak için ikinci el mağazasına gidebiliriz."

Çenem sıkıştı, ama normal nefes almaya zorladım ve tekrar oturup battaniyenin altına ona katıldım.

Kar yağarken birlikte uyuduğumuz zamanki kadar ortada değildi.

Buna alışmam gerekecekti. Ya da en azından alışmamaya çalışmalıyım. Bu kadın beni istemiyordu.

En son yapmak istediğim şey bu olsa da, yatağın kendi tarafımda kaldım ve Madison'a uzanmadım.

Eşleşmeden önce daha yakın olmamız çok saçmaydı, ama bu benim hatamdı. Bununla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydım.

MADI, rahatladıktan sonra birkaç dakika sessiz kaldı.

Onu kollarıma çekmek için can atıyordum, ama direndim. Bu da uyumayı neredeyse imkansız hale getirdi. Sonunda tavana bakarak içimdeki canavarla boğuşmaya başladım. Yorgunluğum arttıkça bu daha da zorlaşıyordu, ama dayanacaktım.

Sonunda o konuştu.

Umarım sarılmamın sorun olup olmadığını soracaktır diye

düşündüm. "Emily senin bana aşık olduğunu düşünüyor," dedi

Madi.

Tavana doğru gözlerimi kırptım.

Ne?

Bir kez olsun, kadınının doğrudan sormak yerine konuyu dolambaçlı yollardan anlatmasını diledim. Genelde açık sözlülüğü harikaydı. Ama bu sefer değil.

"Eğer öyleyse, bununla nasıl başa çıkacağımızı düşünmemiz lazım," diye ekledi.

Tekrar gözlerimi kırptım.

Sonra boğazımı temizledim.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim hala boğuktu. Muhtemelen bunun bir çaresi yoktu.

"Eğer senin için önemliyse, bu işi öylesine yapamayız."

"Neden?"

Biraz bana doğru yanaştı. Ben aynı şeyi

yapmaya cesaret edemedim.

Eğer birbirimizin gözlerine bakarsak, içimde yaşanan savaşı görebilirdi.

Muhtemelen.

Ya da onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar *ihtiyacım olduğunu*

fark ederdi. "Çünkü bu ikimiz için de adil değil, Ambrose."

"İkimiz için de zevkli olan rızaya dayalı seksin nasıl adil olmadığını anlamıyorum." Sesim gerildi.

"Bana karşı hislerin varsa, seks senin için bir anlam ifade eder."

"Bana karşı bir şey hissetmediğini biliyorsam, bunun senin için bir anlamı *olmadığını* da biliyorum. Bu da benim için anlamını ortadan kaldırıyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Gözlerinden kaçamadım. Gözlerime baktığım anda beni tuzağa düşürdü.

"Çünkü biz eşiz."

"Resmi olarak değil." Henüz yemin etmemiştik, ama etmeyi planlıyorduk. "O haklı mı?" diye sordu Madi.

"Ne hakkında?"

"Beni kandırma," diye uyardı. "Bundan daha iyisini hak ediyorum."

Sert bir nefes verdim. "Haklısın. Özür dilerim." Gözlerini kaçırmadım. İstesem de kaçıramazdım. "Emin değilim. Daha önce kimseye aşık olmadım. Şu anda hissettiklerimden daha yoğun bir şeyin olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Madi'nin gözleri biraz büyüdü.

Tekrar sırt üstü yattı.

Bir kez daha ona uzanma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Beni ısırmadan önce söylemeliydin." "Onu görmezden geliyordum."

"Pek iyi değilmiş."

"Görünüşe göre öyle." Tavana baktım. "Üzgünüm. Seni öyle sahiplenmemeliydim."

"Özür dilemeyi bırak dedim." "Öyle mi dedim?"

"Sanırım."

Belirsiz bir ses çıkardım.

"Pişman mısın?" diye sordu bir an sonra. "Neyi pişman mıyım?"

"Beni ısırmak."

"Siktir, hayır." The cevap ağzından dudağımın önce
söyleyemeden önce sonuçlarını sonuçlarını düşünmeden.

"Ama yapmalıyım."

"Ama yapmıyorsun."

"Hayır."

"O zaman özür dilemeyi bırak ve kabul et. Beni ısırmak istemedin, ama yaptın çünkü..." diye sözünü bitirmedi.

Cümleyi tamamlamamı istiyordu. Ona bir cevap vermemi istiyordu.

Gerçeğin beni onunla istediğim yere götürmeyeceğini düşünüyordum, ama yine de bunu hak etmişti.

"Seni ısırmayı planlamamıştım. Isırdım çünkü seni o kadar çok istiyordum ki kendimi durduramadım. Bacaklarımın arasında oturmuş, sikimi emiyordun, sana bakmama izin veriyordun. Beni terk edeceğini düşündüm ve kontrolümü kaybettim. Sonucunu düşünmeden seni ısırdım."

"Hemen ardından o serserilerin beni alıp götürmesine izin verdin."

Göğsümden bir hırıltı çıktı. "Eğer kavga başlatmış olsaydım, o pislikler seni benden almak için sana zarar verirlerdi. Senin hayatını tehlikeye atmadan başa çıkamayacağım kadar çoklardı."

"Onlar geldiğinde düğünü bozmayı planlamış mıydın?"

"Hayır. Hiçbir planım yoktu. Aklımı kaybetmemek için uğraşıyordum. Artie o anda ortaya çıkıp diğer grizzlylerin bir plan yapmasını sağlamamış olsaydı, o gece dönüşüp seni bulurdum. Sonuçları umursamazdım."

Madison yavaşça nefes verdi. "Tamam. Bilmek iyi

oldu." Sessiz bir an geçti.

Sonra bir tane daha.

"Bunu bilmek iyi mi?" Sonunda dişlerimi sıkarak sordum. "Bu ne anlama geliyor? Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve tek söyleyebildiğin *bu mu?*"

"Bana aşık olduğunu söylemedin. Emin olmadığını söyledin. Ve beni terk edeceğimi düşünmeye dayanamadığın için ısırdın."

"Ee?"

"*Yani*, ben de senin kadar aşkın ne olduğunu ya da nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum," dedi Madison açıkça. "Ama böyle şeyleri benden saklayıp, benim kollarına atılmamı bekleyemezsin. '*Bunu bilmek iyi oldu*' demek, neredeyse eş olduğum adama, '*Yalnız başına peşimden gelip beni düğününden kurtaramadan ölmediğine sevindim*' demekten daha iyi bir cevap gibi geldi."

Bir süre daha sessizlik oldu. Gergin bir

sessizlik.

"Tamam," dedim sonunda.

"Tamam." Sesi kesin gibiydi.

Onu ne kadar çok istediğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlaması için başka ne söyleyebileceğimi veya ekleyebileceğimi bilmiyordum. Söylesem bile, duymak isteyeceğini sanmıyordum.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

Gerçekten tek istediğim şey, eşimi kollarıma almak, kokusunu içime çekmek ve onu bırakmamaktı.

nineteen

MADSON

Bo'yla birbirine dolanmış halde uyandım, bu yüzden önceki gece normalden daha fazla giysi giymiştim.

Adam sinir bozucuydu. Ve

kafa karıştıracıydı.

Ben terli vücudumu onunkinden ayırmaya çalışırken o sürekli horluyordu. Onun devasa kollarını üzerimden çekmek için ciddi bir çaba sarf ettim, ama çok mücadele ettim. Kısa sürede kurtuldum.

Sonunda kaçabildiğimde, saçlarımı yüzümden çekerek normalden daha hızlı nefes alıyordum.

Bakışlarım yatağımdaki devin üzerinde takıldı.

Bizim yatağıımız.

Onun yatağı.

Onun olması gerekiyordu. Onunla paylaşmaya devam edemezdim, yoksa yine onunla yatacaktım. İletişim becerilerimizin, eskisi gibi yatmaya devam etmek için çok berbat olduğunu zaten kanıtlamıştık. Uzun vadeli bir ilişkiyi sürdürmek istiyorsak, arkadaşlıkta kalmanın bir yolunu bulmalıydık.

Bu, yaptıklarımızı ve hissettiklerimizi geride bırakmamızı gerektiriyordu.

Onun takıntısı ve duyguları da dahil.

Ve benim duygularımı.

Tabii ki bana bunları sormamıştı.

O benim kardeşimin en iyi arkadaşıydı, bu yüzden benim duygularımı görmezden gelme sanatında iyice eğitilmişti.

Banyoda durdum, sonra mutfığa oturunca tezgâhtan Bo'nun telefonunu aldım. Artie ve Emily bir buçuk gün daha kalmayı planlıyorlardı. Bize yerleşmemize yardım etmek için dediler, ama Artie'nin Cub Lake'e kadar gelmişken Bo'yla takılmak istediğinden emindim.

Garajda o kadar çok kutu vardı ki, yardım için şikayet etmeyecektim. Özellikle de tüm eşyalar Bo'ya aitti. Benim sadece iki çöp torbam ve bir spor çantam vardı.

Arkadaşlarımla grup mesajlaşmasını açtım ve kısa bir mesaj attım.

ME

Şu anki hayatım

İki gün önce Bo'nun kulübesinden alfa ve adamları tarafından kaçırıldım. Bo, onlar araya girmeden kısa bir süre önce beni ısırdı. Bunun sadece bir fetiş olduğunu sanmıştım, ama ertesi sabah düğüne geldi ve alfa'ya beni öldüreceğini söyleyerek benim onun olduğunu söyledi.

VERA

HİKAYEDE BÜYÜK

DÖNÜŞ!

EŞLEŞTİN Mİ?!

BEN

Bir nevi

Sanırım o benimle çift oldu ama ben onunla çift

olmadım? Bilmiyorum

Sorunlarımız var

En azından alfa ile evlenmedim

VERA

Hadi canım!

Kıskanıyorum ama senin için mutluyum!

En azından mutlu sayılırım! Seksi boz ayı arkadaşın, ürkütücü pislik tilki arkadaşından çok daha iyi!

SAGE

Ne zamandan beri dickhole kabul edilebilir bir hakaret oldu?

ME

*omuz
silkme*

VERA

Siklerin deliği olduğu için

SAGE

Bilmeliydin

Arkadaşlık bağına kapıldığın için üzgünüm, Madison. Ama o piç kurusuyla takılıp kalmadığın için sevindim.

ME

Aynı

Alternatifin ne kadar kötü olduğunu bildiğim için Bo'ya kızmak zor.

SAGE

Sorunlar nedir?

ME

Sanırım bunları tek tek sayacak vaktiniz yok.

VERA

Sizin için zamanımız olmadığını varsaymanız çok kaba

SAGE

C

ME

Peki. Ama uyarmadım deme.

Onlara olan biten her şeyi ve ortaya çıkanları kısaca anlattım.

SAGE

V

VERA

Şaka yapmıyorsun

Sizler berbat
durumdasınız

BANA

Doğru

VERA

Bir terapist bulmanın zamanı gelmiş
olabilir.

ME

Şu anda sana söyleyebilirim ki, o inatçı piç benimle çift terapisine
gitmeyecek.

VERA

Ama gerçek bir çift olmak istiyor gibi geliyor bana

Belki

Bilmiyorum

SAGE

Tüm bu olayların üzerinden sadece bir gün geçti. Birkaç gün için
biraz zamanınız varsa, belki aranızda konuşup anlaşabilirsiniz.

ME

Deneyebilirim

VERA

Ve umut!

Arkamda ağır ayak sesleri duydum.

ME

Uyanmış,
gitmeliyim.

VERA

Seni seviyorum, mümkün olduğunca
haber ver!

SAGE

Ve bu bağı mühürle ki alfa bunu sana karşı kullanmaya
çalışmasın!

ME

Yapacağım

Sonra
konuşuruz

Mesajları sildim ve Bo'nun Artie ile olan konuşmasını açtım. Kardeşimin gönderdiği son mesajlar, benim cevapladıklarımıydı.

Bir tane daha gönderdim.

BO

Madison bu sabah ikinci el mağazasına gidip yatağını geri almak istiyor.

ARTIE

Genelde eşyaları geri vermezler.

BO

Biraz para teklif edelim

ARTIE

Deneyebiliriz. Oraya doğru yola çıktığımızda haber veririm. Emily hala uyuyor, onu erken uyandırmak istemiyorum.

Bo yatak odasından çıkarken ona başparmağını kaldırarak selam verdim.

Şortunun altında belirginleşen devasa ereksiyonu fark etmemeye çalıştım. Ya da vahşi bukleleri ve yorgun gözlerinin birbirine ne kadar yakıştığını. Ya da gömleksiz olması ve seksi, çıplak göğsünü sergilemesi.

"Yine benim gibi mi davranıyorsun?" diye homurdandı, elime telefonumu almaya tenezzül etmeden mutfak adasının yanına oturdu.

"Evet." Telefonu Bo'ya uzattım.

Mesajları gözden geçirdikten sonra geri verdi.

"Uyumak istersen uyuyabilirsin." Yatak odasını işaret ettim. Adam yorgun görünüyordu.

"Yapacak işlerimiz var."

"Ben hallederim."

"Ben de yardım ediyorum. Şimdi gidip yatağı alayım, mağazada daha fazla koku almadan. Kamyonetin arkasına sığar. Eve dönerken marketten de bir şeyler alırım."

"Beni mağazaya bırakırsan, sen yatağı alırken ben market alışverişini hallederim."

"Ya da ikisini birden halledebiliriz," dedi Bo, gözlerimin içine bakarak.

Gözlerindeki bakış neredeyse bir meydan okumaydı.

Benim onunla sabahı geçirecek cesaretim olmadığını düşünüyordu.

"Tamam," dedim.

Şaşkınlıkla gözlerini kııptı, ama çabucak toparlandı. "Giysilerimi giymeme izin ver."

"Sen giyin, ben sonra giyinirim."

"Yolda yemek alabiliriz. Dondurucularım doğru sıcaklığa gelene kadar açmak istemiyorum."

Başımı salladım ve o yatak odasına geri girdi.

Grizzly'nin *iki* büyük dondurucusu temel gıda maddeleriyle doluydu. Çoğunlukla et, ekmek ve benzeri temel gıda maddeleri. Artie ile birlikte bunları nakliye kamyonuna yüklerken gördüğümde şaşırmıştım, ama sanırım şaşırmamam gerekirdi. Bana daha önce asla yiyeceği bitmeyeceğini söylemişti ve ne kadar çok yediğini biliyordum. Bu, çok fazla depolama alanına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Yine de beni hazırlıksız

yakaladı. Tabii ki kötü

anlamda değil.

Kot pantolon ve tişörtle dışarı çıktığında, yanından geçip yatak odasına girdim. Çantam onun giysi kutularının yanındaydı, temiz bir tayt ve uzun kollu bir tişört çıkardım, yine sütyen giymekten vazgeçtim.

Göğüslerim o kadar küçüktü ki, birini giymediğim belli olmuyordu. Belirgin olup olmadığı da pek umurumda değildi.

Saçlarım çok dağınıktı, bu yüzden çantamın yan cebinde bulduğum bir saç bandıyla at kuyruğu yaptım. Dişlerimi fırçalayıp deodorant sıkmak için bir dakika ayırdım, ter kokmaktansa kimyasal kokmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Yatak odasından çıktığımda Bo'nun kabininin buzdolabında kalan son yumurtaları kızarttığını gördüm ve tereddüt ettim.

Bir yanım odamıza geri dönmek istiyordu. Ve kapıyı kapatmak.

Ve devasa şekil değiştirenle tüm temastan kaçınmak. Ama ben tilkiydim. Tavuk değil.

Bu yüzden kendimi zorlayarak sandalyeme geri döndüm.

"Şehirde yemek yemek istediğini sanıyordum," dedim giderken.

"O ikinci kahvaltı olacak. Burada karnımızı doyuracak kadar yok," dedi Bo, omzunun üzerinden bakarak.

Gözleri yavaşça üzerimde dolaştı.

Gözlerindeki ateş açıkça belliydi.

Sandalyeme oturdum.

O tekrar ocağa baktı. "Genelde sütyen giymiyor musun, yoksa benim için mi giydin?"

Yüzüm kızardı.

Belki de göğüslerim sandığımdan daha belirgindi.

"Sadece sosyal olarak kabul edilmediği zaman giyerim," dedim.

"Kulübemde sütyen giymemek sosyal olarak kabul edilmez miydi?"

"Hayır. O farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Beni nefret eden kardeşimin en iyi arkadaşıyla geçici olarak birlikte yaşıyordum."

Bo itiraz ederek homurdandı.

"Orada her zaman giymiyordum," diye ekledim çabucak, o tartışmaya girmeden.

O yine de tartışmaya devam etti. "Senden nefret etmedim."

"Öyle hissettim."

"Seni öyle hissettirmek istemedim."

"Ama yine de öyle yaptın." Sandalyeye yaslandım. "Ama bu geçmişte kaldı. Artık hayatımıza devam etmeliyiz. Evden ayrılmadan önce bağımızı resmileştirmek için evlilik yemini etmeliyiz. Ne olur ne olmaz."

Omuzları gerildi. "Az önce beni senden nefret ettiğini düşündüğümü söylüyordun, şimdi de lanet olası kocan olmamı istiyorsun."

"Resmi olarak," dedim. "Resmi olmayan olarak, zaten öylesin."

"Doğru. Unutmuşum." Sesindeki alaycı ton, odadaki gerginlikten sadece biraz daha yoğundu.

Ben de alaycı tavra devam edecektim. Gerginliği kabul etmekten daha güvenli ve kolay görünüyordu. "Hatırlamana yardımcı olarsa sana bir yüzük alabilirim."

"Orada olduğunu unuturum ve bir dahaki dönüşümde parmağımı kaybederim."

"Benim yüzümden parmağını kaybedersen, bir eşin olduğunu *kesinlikle* unutmazsın."

Bir boz ayı olduğunu düşünürsek, şekil değiştirdiğinde parmakları kalınlaşırdı. Piercingleri için takılan takıların da benzer bir sorunu yaşamamak için uygun boyutta olduğunu varsaydım, ya da belki şekil değiştirdiğinde o bölgesi o kadar büyümezdi. Sonuçta, kadın şekil değiştirenler kulak piercingleriyle hiç sorun yaşamazlardı.

Bo burnunu çekti.

Ön kollarımı masaya dayadım. "Peki, bağımız?"

Kısa bir duraklama oldu, sonra "Gitmeden önce yemin edebiliriz" dedi.

"Tereddüt ettin."

"Hayır."

"Evet." Öne doğru eğildim. "Neden tereddüt ettin?"

"Bana güvenmiyorsun. Güvenmediğin biriyle yemin etmek çok saçma."

Kaşlarımı çattım.

Haksız değildi. Bir bakıma, ona gerçekten güvenmiyordum.

"Beni güvende tutacağına güveniyorum," dedim sonunda.

"Hayatını birlikte geçireceğin biri için bu çok az." "Bunu nasıl değiştirmemi bekliyorsun?"

"Ben de bilmiyorum."

"O zaman belki de bağımızı mühürlememeliyiz." Koltuğuma yaslandım. "Alfa bugün muhtemelen peşimden gelmez. Hâlâ kızgındır."

"Seni korumak için bağlanmamız gerekiyor." "Ama az önce dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum, Madi," diye homurdandı Bo. Bana dönerek tezgahın üzerine bir tabak koydu ve onu sertçe itti. "Bana güvenmeni istiyorum. Güvenmiyorsun. Bu, seni alfanın elinden korumak için bağımızı sağlamlaştırmamız gerekmediği anlamına gelmez. Sadece konuşuyordum."

Çabalıyordu.

Öyle diyordu.

Bana nasıl hissettiğini anlatmaya çalışıyordu. Bu, hiçbir şey söylememekten çok daha iyiydi, iletişim kurmakta berbat olsak bile.

"Ben de sadece konuşuyordum," dedim. "Benden nefret etmediğini biliyorum ve kulübende ne sıklıkla sütyen giydiğini umursaman gerektiğini düşünmüyorum. Oradayken ne giydiğini neredeyse hiç düşünmedim. Seni becermekle meşguldüm, umursayacak vaktim yoktu. Senin için giyinmedim, ya da seni incitmek için giyinmedim."

Vücudu biraz gevşedi. "Aşırı tepki verdim."

"Şu anda gerginlik oldukça yüksek. Bu da aşırı tepkiyi normal kılıyor."

Yavaşça nefes verdi. "Kendi yatağında uyumanı istemiyorum." "Neden?"

"Senin yakınımda olmanı seviyorum."

Bu basit, açık itiraf beni ısıttı.

"Buna hazır mıyız bilmiyorum," dedim yine de. "Neden

hazır olmamız gerekiyor ki? Biz eşiz." "Biz daha arkadaş

bile değiliz, Ambrose."

"*Zar zor* mu?" Yemek tamamen unutulmuştu, o ada mutfak tezgahına eğilmişti. "*Yıllardır* kimseyle Call of Duty oynamak için bu kadar zaman harcamamıştım, Madi. Ailem hakkında kimseyle konuşmadım. Ya da onları evime davet etmedim. Ya da onlar için yemek pişirmedim. Geçmişte ne kadar berbat biri olduğumu söylemek istersen söyle, ama birlikte geçirdiğimiz bir haftadan sonra arkadaş olmadığımızı söyleyerek beni aşağılamayın. Seksin anlamsız olması gerekiyordu, ama arkadaşlığımız gerçektir."

Göğsüm sıkıştı.

Boğazım da öyle.

"Senin gerçek olmasını istediğini sanmıyordum."

"Tabii ki gerçek olmasını istedim. Geçen hafta seninle, Cub Lake'ten taşındığımdan beri geçirdiğim en güzel zamanları geçirdim." Kulübeyi işaret etti. "Çok seks yaptık, ama çok daha fazla eğlendik. Öyle değil mi?"

Gözlerinde neredeyse... üzgün bir ifade vardı.

O bakıştan nefret ettim.

"Ben de uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim," itiraf ettim. "Ve evet, seks kadar arkadaş olduğumuz anları da sevdim. Belki daha da çok."

Bakışları yumuşadı. "Bir ilişkide nasıl davranacağımı bilmiyorum. Kadınlar hakkında genel olarak neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Annem pek iyi bir öğretmen değildi."

"Bu çok açık. Ergenlik çağındaki sen, beni duyabileceğim halde başka kadınlarla sevişmenin beni unutmama yardımcı olacağını düşünmüştün. Eminim tek yaptığı, *beni* siktiğini hayal etmene yardımcı olmuştur."

"Doğru."

"Bilgin olsun, bunu bir daha yaparsan, testislerini vücudundan koparırım. Belki sonra piercinglerini de sökerim."

"Söz mü?"

"Evet, ama bu konuda fazla heyecanlanma," diye uyardım. Bo gürültülü, tüm vücudunu saran bir kahkaha attı.

Bu çok çekiciydi ve beni ısıttı. "Seni çok seviyorum, Mads."

"Böyle şeyler söyleme," dedim, ama kalbim hızla atmaya başladı ve yüzüm kızardı.

"Neden?" Yaklaşarak sordu. "Duymak hoşuna gidiyor mu?"

"Ciddi değilsin."

"Tabii ki istiyorum."

"Dün gece bana karşı hissettiklerinin aşk olup olmadığını bilmediğini itiraf ettin," diye tartıştım.

"Sana olan hislerim, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğun. Bu aşk olmalı, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır! Olabilir..." Bir şey söylemek için aradım.

Herhangi bir şey işe yarardı, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Başka bir şey," dedim sonunda.

"Ne gibi?" Bo blöfümü gördü.

"Bilmiyorum. Nefret mi?"

"Seni kesinlikle sevmiyorum, Madi."

"O zaman aşk olamaz." Bir nefes verdim. "Neden olamaz?"

"Bilmiyorum. Olmaz işte."

"Aşk olsaydı ne farklı olurdu?"

Bo'nun gözleri parlıyordu. Bakışı neredeyse şeytaniydi.

Beni ele geçirmişti ve bunun farkındaydı.

"Beni alfa'ya geri götürmesine izin veremezdin," dedim.

"Seni sevseydim, seni on sekiz saat boyunca onun malikanesine götürmelerine izin vermek yerine ikimizi de öldürürdüm, öyle mi?"

"Evet." Bunun saçma geldiğinin farkındaydım.

"Saçmalık."

"Anlamadım?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Duydun beni, Mads. Saçmalık. Seni sevseydim, seni öldürmelerine izin vermektense, seni benden almalarına izin verirdim. Daha iyi bir argüman bul ya da haklı olduğumu kabul et."

"Peki. Sen... dün gece aynı yatakta yatmak konusunda ne hissettiğimi sormadın." "Kanepede yatmayı teklif ettim."

"Aslında birçok şey hakkında nasıl hissettiğimi sormadın."

Gözleri kısıldı. "Seni rahat ettirmek için sürekli uğraştım."

"Bu, bir şey hakkında ne hissettiğimi sormakla aynı şey değil. Dün beni daireme kadar takip etmen gibi. Ya da oradan taşınman. Ya da buraya taşınman. Ya da birlikte yaşamamız. Ya da..."

"Anlıyorum. Senin nasıl hissettiğini sormakta berbatım."

"Öylesin." Sonunda aramıza biraz mesafe koymama izin verdi.

"Bu, senin hislerini *umursamadığım* anlamına gelmez. Ya da seni sevmediğim anlamına gelmez," dedi Bo.

Lanet olsun.

"Seni sevmem hakkında ne hissediyorsun, Madi?" diye ekledi.

Kendimi mahvetmişim.

Bir erkeğin böyle bir soru sormasından daha seksi bir şey var mıydı? Özellikle de tezgahın üzerine eğilip, sanki açmış ve sen onun yemek istediği tek şeymişsin gibi sana bakarken?

"Korkmuş." Sessiz cevap, durduramadan ağzımdan kaçtı. Bir anlık sessizlikten sonra o da itiraf etti: "Ben de."

"Senin bir şeyden korktuğunu hayal bile edemiyorum, Ambrose." "Bu korkmadığım anlamına gelmez."

"Sanırım."

"Seni sevmekle ilgili başka ne hissediyorum biliyor musun?"

diye sordu. "Sanırım istemiyorum, hayır."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Heyecanlı." "Hayır."

"Evet."

"Aşktan heyecanlanamazsın."

"Neden?"

"Çünkü korkunç bir şey!" Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, Bo."

"Öğrenebiliriz."

"Kim diyor?"

"Biz diyoruz."

"Ben

demiyorum.

"Tamam, ben söylüyorum. Anlayabiliriz, Madi. Aşkın bizim için ne anlama geldiğini anlayabiliriz. Ama seni seviyorum."

"Öyle olduğunu sanıyorsun," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim.

"Evet, biliyorum. Ve bu sefer '*iyi ki biliyorum*' demek istemiyorum."

"Bunu bilmek iyi bir şey değil. Beni seviyorsan ne yapacağımı bilmiyorum." O güldü. "Yapacak bir şey yok."

"Elbette var."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Mesela... seks?"

"Sen sekste harikasın. Eğer yapmak istediğin buysa, ben varım."

Gözlerimi devirdim. "Sen bana aşıkken ve ben ne hissettiğimden emin değilken seninle yatmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü senin için bir anlamı olur!" "Ee?"

"Ne demek 'yani'?" Elimi ona doğru uzattım. "Beni seviyorsan, bu aramızdaki ilişkiyi değiştirir. Ben o kadar umursamayan kişi olmak istemiyorum. Kaltak ya da kötü bir eş olmak istemiyorum, ya da..." O mutfak adasının etrafında dolaşmaya başlayınca sözümü kestim. Bana doğru geliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Beni sandalyeden kaldırdı, yerine oturdu ve beni kucağına oturttu. "Tamam. Devam et."

"Neden senin üstüne
oturuyorum?" "Çünkü buna
ihtiyacın vardı." "Yoktu."

Kaşlarını kaldırdı.

Onun koluna vurdum. Muhtemelen yapmam gerekenden daha sert
vurdum. O sırttı.

"Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum," diye
şikayet ettim. "Beni sert seviyorsun."

"Bunu seks meselesi yapma."

"Bu konuyu ilk açan sensin."

"O açıkça kötü bir karardı, ama yine de konu bu değil. Ben..."

"Sen beni seviyorum ama sen benim için ne hissettiğini bilmiyorsun, bu yüzden
sevişirsek sana kızacağımı düşünüyorsun," dedi. "Senin duygularına dikkat
ettiğimi fark ettin mi?"

Ona öfkeyle baktım. "Sadece sormak
zorundaydın." "Tamam. Senin hislerin ne?"

Ben homurdandım. "Senin durumunu biliyorken benim bilmediğim bir durumda
sevişmek kötü bir fikir gibi geliyor. Bu yüzden kendi odamı istiyorum. Aynı
yatağı paylaşmaya devam edersek, sonunda sevişiriz. Birbirimizden çok
çekiciyiz, sevişmememiz imkansız."

"Ve biz arkadaşız," diye ekledi.

"Arkadaş olmanın yarısındayız, ama
evet." "Neden böyle hissediyorsun?"

"Çünkü Emily ile konuştum," diye itiraf ettim isteksizce. "Emily ile
benimle yatmamak hakkında mı konuştun?"

"Evet."

"O zaman Emily ile konuşmayı

kes." "Bo!" diye bağırdım.

Bana küçük bir gülümseme attı. "Şaka yapıyorum. Ama bil diye söylüyorum, Emily bizim ilişkimize karışmamalı."

"Bizim neredeyse hiç ilişkimiz yok ki."

Gözleri kısıldı. "Bağımızı küçümsemekten ne demiştin?" Doğru.

Bunu sevmemişti.

Bu yüzden arkadaş olduğumuzu söyleyip homurdandı.

"Tamam. Ben bir şey dememişim gibi davran. Ama haklı. Seks duyguları etkileyebilir. Eğer sana karşı senin bana karşı hissettiğin gibi hissetmiyorsam, seks ikimiz için farklı bir anlam ifade eder. Bu adil değil."

"Eğer ikimiz de bunun farkında olmasaydık, belki adil olmazdı. Ama ikimiz de bu konuda farklı hissettiğimizi kabul ediyorsak, neden önemli olsun ki?"

Ona baktım.

Belki de buna bir cevabım yoktu.

"Bana aşık olmamana bir şey demem, Mads. Eğer buna razı olamazsam, seks yapmayı bırakabiliriz. O zaman bile, senden daha çok değer vermemin ne zararı olur ki? Seks yapıyor olsak bile."

"Sanırım mantıklı," diye kabul ettim.

"Benimle aynı fikirde olmadığın için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Yıllardır sana takıntılı olan bendim. Kontrolünü kaybedip seni ısırmış olan bendim. Şu anda ikimizin de aynı şeyleri hissetmesini beklemiyorum."

Bu iyiydi.

En azından ben öyle düşündüm.

Öyle umuyordum.

"Ama bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordum. "Bundan sonra ne yapacağız?" Bo omuz silkti. "Bence hayatımızı yaşamaya devam edip, tadını çıkarmaya çalışalım." "Mantıklı geliyor."

O güldü. "Bana da hoş geliyor."

"Evet, tabii. Beş yıldır tek başına bir kulübede saklanıyordun."

"Alternatifin seni bulup beş yıl boyunca benim yapmaktı." Kalçamı hafifçe sıktı. "Hala market alışverişi yapmamız lazım."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni de beslemem lazım. Birkaç yumurta yetmez." "Kendimi besleyebilirim."

"Tabii ki." Dudaklarını omzuma yaklaştırdı ve hafifçe öptü. Kendini tutamıyormuş gibi.

Ellerim göğsüne doğru kalktı. "Artie ve Emily yakında geri dönecekler."

"Evet."

"Fazla vaktimiz yok."

"Hayır." Cildimi hafifçe ısırdı.

Vücudum daha da ısındı. Ereksiyonu merkezimde zonkluyordu.

"Bağımızı şimdi mühürlemeliyiz."

"Emin misin?" Bo bakışlarını bana çevirdi ve ben başımı salladım. "Alfa'nın beni tekrar sahiplenmeye çalışmasını riske atmak istemiyorum." "Yapmaz."

"O benim için geri dönecek," diye uyardım. "Beni kendine ait yapmak için değilse, öldürmek için. Babam, onu reddedersem onun için bunu yapmayı planlıyordu."

O homurdandı. "Denemesini isterdim."

"Ben istemezdim."

Bo yüzümü ellerinin arasına aldı, başımı geriye doğru eğerek gözlerime bakabildi. "Sen benimsin, ben de seninim, Madi. Sonsuza kadar."

Sonsuza kadar.

"Bu çok uzun bir süre," diye fısıldadım. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Yumuşak bir nefes verdim. "Sanırım sonsuza kadar biriyle birlikte olmak zorunda kalırsam, senden daha kötüsünü bulamam."

O burnunu çekti. "Kesinlikle."

Dudaklarım kıvrıldı. "Aeternum, Ambrose."

Büyünün etkisi yumuşaktı. Nazik bir dokunuş gibiydi. Sanki biri bir yapbozun son parçasını yerine koymuş, resmi tamamlamış ve her şeyi bir bütün haline getirmiş gibiydi.

Bo beni hafifçe öptü.

Ellerimi saçlarına sokup onu kendime çekerek öpücüğü derinleştirmek, dünyadaki en doğal şey gibi geldi.

Dili benimkine değdi ve dünya doğru gibi geldi.

Yumuşak, yavaş öpücük, ağızlarımız birbiriyle savaşıırken hızlandı.

Heyecan, rahatlıkla karışmıştı.

Bo ile birlikte olmanın en sevdiğim yanı buydu: o heyecan. O yoğunluk. O *Eğlence*.

Beni bir an kaldırdı ve daha iyi bir açıyla ereksiyonunun üzerine oturttu. Ağzına inleyince göğsü benimkine çarptı.

Ellerini gömleğimin altına kaydırды. Sıcak, pürüzlü nasırları çıplak karnımın üzerinden göğüslerime kadar kaydı. Kalçalarım, meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde sallandı

ve bu hareketim için bana homurdandı.

Öpüşmeyi, gömleğini başından çekecek kadar uzun süre kesmişim. O da aynısını benim gömleğime yaptı ve beni tekrar öpmeye çekince çıplak göğüslerimiz birbirine değdi. Saçlarını çektim, o da göğüslerimle oynadı.

Derin bir nefes almak için tekrar uzaklaştığımda, ağzı boğazıma doğru kaydı. Boynuma doğru. Omzuma doğru. Dışleri ilk seferkinden daha hafif bir şekilde derime battı. Hemen boşaldım ve zevk çılgılığı attım.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık gerçek dışıydı.

Dünya, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar mutluluk verici bir şekilde etrafımda dönüyordu.

Hiç kimse ve hiçbir şey Bo'nun bana hissettirdiklerini hissettiremezdi. Artık kesinlikle hissettiremezlerdi.

Ağzımı tekrar ele geçirdi, bir eliyle taytımı aşağı indirirken diğer eliyle beni tekrar kaldırdı.

"Bunlar çıkarmak çok zor," dedi dudaklarıma. Ben güldüm.

"Onlara ne kadar bağlısın?" "Onları değiştirmek istemiyorum."

Bo homurdanarak beni tezgahın üzerine kaldırdı ve bacaklarımdan geri kalan kısmı da yırttı. Kumaş yere düşene kadar, eczaneden aldığım prezervatifi kutudan çıkarmıştı (mağazanın poşetine sararak tezgahın üzerine bırakmışım). Prezervatifi penisine geçirdi ve beni doldurdu, bunu yaparken tekrar öptü.

Ağızına inleyerek cevap verdim.

Beni tezgahın kenarına çekti, içime girerken açısını değiştirdi.

Kısa süre sonra tekrar boşaldım. Eşimle aynı anda.

Bo kısmen çekildi ve parmakları vücutlarımızın birleştiği yeri okşadı. Parmaklarını penisinin üzerinde ve benim hassas, şişmiş derimin üzerinde gezdirdi.

Bir an sonra, parmak ucu hafifçe arka girişime değdiğinde şok içinde nefes aldım.

Bo'nun ateşli bakışları benimkilerle buluştu. "İyi misin, Madi?" "Evet," diyebildim.

"Bir dakika mola vermek ya da durmamı istersen söyle. Ya da bana vur."

"Evet, sevişirken sana tokat atacağım," diye küfür ettim ve parmağının ucunu içime kaydırırken ona daha sertçe yaslandım.

"İyi sikiştik mi?" diye ağzıma doğru homurdandı.

"Çok," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Bo içimden çıktı ve tekrar içeri girdi, dudaklarım hafifçe aralandı, başım zevkten geriye doğru eğildi.

İçimde en derin noktaya ulaştığında, parmağını daha derine soktu.

Dolu hissettim.

Delicesine dolu.

Ama kesinlikle benimle işi bitmemişti.

Tekrar içime girdiğinde, zevkten çılgılık atarak kontrolümü kaybettim. Beni tamamen doldurdu, benimle birlikte boşalırken zevkimi uzatıp uzattı.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerindeki yoğunluk bana daha yeni başladığını söylüyordu.

"Harika." Nefesimi tamamen toparlamak artık imkansızdı. "Sen İyi misin?"

"Mads, hayatımda hiç bu kadar iyi olmadım."

"Oh. İyi."

"İyi" demeyi bırakmam gerekiyordu, ama daha önemli şeyler vardı. Daha zor şeyler.

"Hazır mısın?" diye sordu Bo.

Başımı salladım ve o tekrar vücuduma odaklandı.

Benim de hiç bu kadar iyi hissetmediğimden emin oldu.

SONUNDA, kardeşim ve arkadaşı kapıyı çalarak partiyi sonlandırdı. Yüksek sesle.

Ve defalarca.

Bağırmaya başladıklarında Bo kapıya doğru hırladı.

Beni banyoya taşıdı, tezgahın üzerine bırakıp hareket etmemem için uyarıda bulunarak evin içine kayboldu.

Kardeşime bir şeyler homurdandığını duydum ve gülümsemeyi zorla bastırdım.

Bir kez olsun, en iyi arkadaşlar değillerdi. Bundan zevk almam aptalcaydı, ama yine de aldım.

Onlar mutfakta konuşurken tezgâhtan kayıp duşu açtım. Seks kokarak dışarı çıkmayacaktım. Bo ikimiz için yeterince kokmuştu.

O da bana katıldığında, ben suyun altında duruyordum. Ev eski ve bakımsızdı, onun emek vererek yaptığı kulübesinin yanına bile yaklaşamazdı, ama küçük duşun kapılarının garip malzemesi ve tasarımı umurumda değildi.

"Beni beklemen gerekiyordu," diye homurdandı Bo, arkamdan yaklaşarak.

Ona dramatik bir şekilde iç çektim. "Sanırım beni cezalandırman gerekecek." O şakacı bir şekilde popomu tokatladı ve ben güldüm.

Sabunu aldı. "Kalmak istediğin ev bu mu?" "Kiralık sandım."

"Öyle. Sahibi klanın bir üyesi. Benim kulübemi satın almak istiyor ve karşılığında bana evlerinden birini satmayı kabul etti. Bir sürü evi var. Yakında arabayla gezip bakabiliriz. Bu ev hariç hepsi dolu, yani birini istiyorsak sözleşmelerin bitmesini beklememiz gerekecek."

Başımı salladım. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

Bo hemen cevap vermedi, ama ben onu zorlamadım. Muhtemelen düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Kat planını beğendim," dedi sonunda. "Çok iş var, ama halledilebilir ve sonuç neredeyse mükemmel olur."

"O zaman bunu seçelim."

"Diğerlerini görmek istemiyor musun?"

Kararsız bir ses çıkardım. "Dürüst olmak gerekirse, nerede yaşayacağımız umurumda değil. Son evimi gördün."

"Orası bok çukuru gibiydi."

"Ama ben beğendim. Sanırım sen benden daha seçici birisin. Sen bir boz ayısın." "Boz ayılar seçici değildir."

Omzumun üzerinden ona eğlenceli bir bakış attım. "Yuvaları konusunda mı? Sen kesinlikle öylesin. Başka türden birçok şekil değiştirenle tanıştım ve hiçbirimiz sizin kadar yaşadığımız yeri önemsemiyoruz."

Bo homurdandı ama tartışmadı.

"Beğendiysen, tadilatla ilgili kararları verirken sana yardım ederim. Duş fayanslarını falan seçebilirim."

"Tamam. Düşünürüm," dedi Bo.

Hızlıca yıkanıp kurulanıp mutfakta Artie ve Emily'nin yanına gittik. Artie, Bo'ya birkaç kez ters ters baktı ama boz ayı, kardeşimin öfkesinden hiç etkilenmemişti.

Yeterince uzun süredir arkadaşlıklar ve Artie'nin hayatına devam edeceğinden emindi.

Günü sohbet ederek ve eşyaları yerleştirerek geçirdik ve erken yatmaya karar verdik. Artie ve Emily gittikten sonra Bo ve ben kanepeye uzandık. Bir film açtı ve birlikte dinlendik.

Bu, beklediğimden çok daha güzeldi.

Sadece sarılarak film izlemek değil, bir eşe sahip olmak. İstersek hayatımızın geri kalanında her gece kanepede birlikte rahatlayabileceğimizi bilmek.

Kalıcı, iç içe geçmiş bir arkadaşla sahip olmayı hiç hayal etmemiştim, ama eş olmak da biraz öyle bir şeydi. Öyle değil miydi?

Ve bu bana gerçekten çok iyi gelmeye başlamıştı.

ARTIE VE EMILY ertesi sabah erkenden geldiler. Öğle yemeği vaktinde ayrılacakları için kahvaltı da getirdiler.

Onlar gitmek üzereyken biz de her şeyi yerleştirmeyi bitirdik, onlar da bize sarıldı ve yola çıktı.

Artie'ye sarılmak garipti, ama rahatsızlığımı görmezden gelmeye çalıştım.

Emily ile birlikte dışarı çıkarken, omzunun üzerinden dönüp, "Madison, gitmeden önce konuşabilir miyiz?" dedi.

Nedense, benim hissettiğimden daha da rahatsız görünüyordu.

Onu reddetmek için ağzımı açtım ama Bo gözlerime bakıp ısrarla başını salladı.

Başımı salladım.

O da tekrar başını salladı.

"Bana borçlusun" diye dudaklarımla söyledim ve yüksek sesle "Tabii" dedim. Bo bana başparmağını kaldırdı.

Kardeşimin peşinden çıkarken onun burnunu tıkayan sesini duymazdan gelerek arkamdan ona orta parmak işareti yaptım.

Emily SUV'larına oturdu.

Artie, mahremiyet için ön kapıyı kapattı, ama ikimiz de Bo'nun söylediklerimizi duyacağını biliyorduk. Muhtemelen kapının diğer tarafında, bizi dinliyordu.

Emily bana el salladı, ben de ona el salladıktan sonra Artie'ye baktım.

"Özür dilemek istedim," dedi.

Ona baktım, bu sözlerin onun ağzından çıktığına inanamıyordum. Eşyaları yerleştirirken bile benimle pek konuşmaya çalışmamıştı.

Ellerini ceplerine soktu. "Ben berbat bir ağabey oldum. Bo da öyle söyledi. Emily de öyle söyledi. Kendime seni koruduğumu söyledim, ama bu tamamen doğru değildi. Özür dilerim."

Biraz daha baktım.

Yine boğazını temizledi. Evet.

Cevap vermem gerekiyordu.

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum, bu yüzden sadece ağzımı açtım ve çıkan kelimelerin kötü olmaması için dua ettim.

Özrü her şeyi telafi etmeye yetmezdi, ama benden dünyanın en iyi ağabeyi olmasını istemiyordu. Sadece özür diliyordu.

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Belki bir dahaki görüşmemizde daha iyi anlaşabiliriz."

Artie başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

"Mmhm."

Bir başka garip an geçti, sonra koluma hafifçe vurdu ve uzaklaştı.

En azından *o an* geçmişti.

Eve geri süzıldüm ve Bo bana sıkıca sarıldı. "Çok rahatsız ediciydi," dedim onun devasa göğsüne yaslanarak. "Biliyorum.

Teşekkür ederim."

İç çektim. "Rica ederim."

Beni bırakıp hafifçe öptü. "Hala markete gitmem lazım."

"Dans stüdyosuna uğrayıp bir öğretmeni kontrol etmem lazım. Markete giderken beni oraya bırakabilirsin."

"Ya da ikisini birden yapabiliriz."

Ona baktım.

O da bana baktı.

Göz kırptığında sonunda kabul ettim. Bana tekrar öptü, yine gülümseyerek.

"Şimdi mutlusun," dedim.

"Hayatımın büyük bir bölümünde takıntılı olduğum kadınla evlendim. Artık o tamamen benim. Mutlu olmamak için ne var ki?"

"Gerçek ruh eşin, hayatının aşkı ile birlikte uzaklara gitti." Ön kapıyı işaret ettim.

Bo burnunu çektirdi. "Artie'dense arı kovanını sikmeyi

tercih ederim." "En azından sonra bal kokarsın."

"Sen varsın ya." Saçımdan bir tutam aldı, burnuna götürüp kokladı.

Gülerek birlikte onun kamyonetine bindik.

Önce markete gittik, arabada eve çabucak götürmemiz gereken market alışverişleri olduğunu unutmuştuk.

Bu yüzden dans stüdyosuna uğramamız hızlı olmalıydı.

"Leslie çoktan içeride olmalı," dedim. "Sadece bir dakika sürer."

O her zaman dakikti, ben ise son anda planladığımız kısa toplantıya birkaç dakika geç kalmıştım. Bana ne hakkında konuşmak istediğini bile bilmiyordum. Muhtemelen stüdyoyu ona devretmeyi hala düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyordu.

"Onun arabasını görmüyorum." Bo boş otoparkta etrafına baktı.

"Bir blok ötede oturuyor ve buraya yürüyerek geliyor. Ben hallederim." Bo'ya hafifçe öptüm. "Beş dakika ver, hemen dönerim."

"Tamam." Mutlu görünmüyordu ama camı indirip havayı kokladığında, beni yalnız gitmeme engel olacak bir neden bulamadı. Stüdyonun kendine özgü kokusu diğer kokuları bastırıyordu ama onu beni korumaya çalışmasının anlamsız olduğunu söylemedim.

"Bir şey ihtiyacın olursa bağır. Camı açık bırakacağım," diye ekledi.

Ona alaycı bir selam verdim.

"Ukala," diye seslendi arkamdan.

"Bunu sevdiğini hatırlatmana gerek yok," diye bağırdım, hareket etmeye devam ederken popomu işaret ederek.

"Senin kışından daha çok seviyorum," diye

bağırdı. "Bunu zaten söylemiştin!"

"Söylemeye devam edeceğim!"

Ön kapıya yaklaşırken ona şakacı bir şekilde el salladım. Kapı zaten açıktı, Leslie çoktan gelmişti.

İçeri birkaç adım attım ve onun unuttuğu ışıkları yaktım.

Oraya ait olmayan hafif bir koku fark ettiğimde, büyük bir el ağzımı kapatmıştı.

Bir çift pençe boğazımı sıyırdı.

Siktir.

"Merhaba, nişanlım," dedi alfa kulağıma alaycı bir şekilde.

Gözlerim odanın içinde Leslie'yi ararken dolaştı. Orada değildi.

Tabii ki orada değildi.

O, çetede bulunan kitsunelerden biriyle evliydi. O da aynı mahallede yaşıyordu. Onun telefonunu ele geçirmesi çok kolay olurdu.

Bunu tahmin etmeliydim.

Parçaları birleştirmeliydim.

Cub Lake'i tamamen terk etmeliydim.

Şimdi, bu durumdan sağ salim çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Sen bana ya da lanet bir boz ayıyla eşleşmiş başka kimseye faydan yok, Madison." Alfa, pençelerini boğazımda yavaşça gezdirerek derimde sığ kesikler bıraktı. Küçük kan damlacıkları hafifçe akıyordu.

Ve aşağıya.

Ve aşağıya.

Acıdan çığlık atmamak için yanağımı sertçe ısırdım.

Bo beni duyup koşarak gelirse, bana zamanında yetişemezdi. O zamana kadar çoktan ölmüş olurum.

Dikkatli
olmalıydım.

Dikkatli.

Akıllı.

Bir şekilde, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Öldürülmeden. Ve çığlık atmadan.

"Beni utandırdın." Alfa sonunda pençelerini boğazımdan çekti. Gözlerim acıdan yanıyordu. Ve şoktan da olabilir.

Tamam, kesinlikle şok da vardı.

Son zamanlarda döktüğüm onca gözyaşından sonra, bir ömür boyu ağlamamaya ihtiyacım vardı.

Ne yapacaktım ben?

Pençeleri göğsümün ortasına, tam kalbimin üzerine indiğinde, titreyerek nefes aldım. Sütyen giymeliydim, çünkü elleri göğüslerime çok yakındı.

Ve bunu düşünmüş olmam bile, akıl sağlığımın şu anki durumu hakkında iyiye işaret değildi.

Ölmek üzereydim ve alfa erkeğin beni yanlışlıkla elle taciz etmesini düşünüyordum.

Beyin gücünü çok iyi kullanmışım.

"Kalbini burada söküp çıkarmalıyım," diye düşündü alfa. "Cesedini stüdyonun zemininde bırakayım, böylece ayın neyi kaybettiğini benim gibi o da anlar."

Alfa'nın sözleri beni öfkелendirdi.

Bo'yu rahatsız etmeye çalıştığı için değil, benim *ona ait* olduğumu söylediği için. *Onun*, istemediğim bir nişanlısı olmama rağmen.

Onun, ben ona düğünü süresiz olarak ertelemesi ya da birlikte iptal etmesini yalvararak rica etmeme rağmen.

Onun dişi kitsune'si.

Onun malı.

Siktir et.

Siktir *et onu*.

Ben çaresiz bir insan değildim. Ben bir şekil değıştiren vardım. Hayatımın çoğunu bunun benim geleceğim için anlamı yüzünden nefret ederek geçirmiş olsam da, ben bir kadın olduğu kadar vahşı bir hayvandım.

Ve savaşmadan ölmeyecektim.

Onun beni bırakmasını sağlamanın en iyi yolunun ne olduğunu bilmiyordum, ama bunu bulacaktım ya da denerken ölecektim.

Artık onun kurbanı değildim.

Gözlerimi kapatıp tırnaklarımı pençelere dönüştürdüm ve içgüdülerimin kontrolünü ele almasına izin verdim. Ellerim bileklerini kavradı, derisine batırdı ve o yüksek sesle küfretti.

Kavrayışı biraz gevşedi.

Bu, kendimi ondan kurtarmak için yeterliydi. Pençeleri gömleğimin bir kısmını ve derimi yırttı.

"Ben sana ait *olmadım*," diye tükürdüm. "Öyle düşündüğün ve beni seninle çiftleşmeye zorladığın için canın cehenneme."

Kapılar gürültüyle açıldı ve Bo odaya girerken çoktan grizzly formuna dönüşmüştü.

Bana bakarken göğsü şiddetle inip kalkıyordu, çok kanamadı mıyım diye kontrol ediyordu.

"Arabamı daha erken bozulacak şekilde büyülemeliydim," dedi alfa alaycı bir şekilde. "Ve seni beş dakika önce öldürmeliydim."

Motorun yandığının normal olmadığını

bilirdim. Bo kükredi ve saldırdı.

Onun alfa'nın göğsünü parçalamasını izledim. Eski nişanlım dönüşecek zaman bile bulamadı. Ya da çılgılık atacak.

Birkaç saniye sonra cesedi yerde yatıyordu ve Bo bana doğru dönüyordu. Grizzly üzerime atladı. Tüm ağırlığıyla üzerime çullandı.

Ne oluyor lan?

Dönüp yana atlamak için zar zor zaman buldum. Yere düştüğümde gömleğim etrafımda kalmıştı ve kafam yana doğru savruldu, tam da Bo'nun babamla çarpıştığını görecektik kadar.

Babamın vücudu hemen yere düştü. Bıçağın metali yere çarptı ve Bo babamın göğsünü parçaladı.

Babamın ölümünü sanki uzaktan izliyordum ve hissettiğim

şey... Rahatlama.

Ve uyuşukluk.

Göğsüme baktım. Gömleğim

kanla kaplıydı.

Bo, babama ulaştığı kadar hızlı bir şekilde bana ulaştı. Pençeleriyle gömleğimi yırttı ve bağırdı

"Dön, Madi."

Döndüm.

Göğsümdeki kanı görünce yüzüm soldu.

Bo şiddetle küfrederken beni yerden kaldırıp kollarına aldı. "Hastaneye gitmelisin."

"O kadar derin değil," dedim zayıf bir sesle. "Çabuk iyileşir."

"Seni kaybetmeyeceğim," diye bağırdı bana.

Hızla kamyonete ulaştık.

Ve Cub Lake'in küçük hastanesine neredeyse aynı hızla vardık.

Filmlerdeki gibi sedyeye götürüleceğimi sanıyordum, ama yaralarımı gören ilk kişi iyi olacağımı söyledi.

Ondan sonra Bo sakinleşti. Biraz.

twenty-one

MADBenSON

Öğleden sonrasını, akşamı ve gecenin büyük bir kısmını hastanede geçirdik. Benden daha öncelikli kişiler vardı, çünkü hiç kimse için sürpriz olmayan bir şekilde, insanlar şekil değiştirenlerden daha kırılgandı.

Muhtemelen Bo'nun hemşirelere sürekli hırlaması da buna katkıda bulunmuştu, kimse bunu hoş karşılamıyordu. Ben de dahil.

Saat 2 civarında bir şekil değiştiren doktor gelene kadar yaram temizlenip bandajlanmadı. Adam, çabucak iyileşeceğimi söyledi – sanki bu yararlı bir zaman bilgisiymiş gibi – ve bizi eve gönderdi.

Bo'nun telefonundan polise arayıp ölümleri bildirmiştim, bu yüzden tüm kasaba olanları duymuştu.

Skulk'lar kesinlikle duymuştu.

Bunu kimin devralacağını bilmiyordum ve umursamıyordum. Beni rahat bırakacaklardı. Bundan emindim. Kitsuneler gerçekten, gülünç derecede aptal olabilirdi — alfa, grizzly'm duyarken bana saldırarak bunu kanıtlamıştı — ama hayatta kalmayı bilirdik.

Peşime düşmek, bunu başarmak için iyi bir yol değildi.

Ayrıca, alfa ve babamın stüdyomda bana saldırdığı için kasaba onlara cehennemi yaşatacaktı. Beni sevmeseler bile

beni nefret etseler bile.

Saat sabah 6'ydı, sonunda eve vardık ve birlikte yatağa yığıldık.

Bo hala iyi olduğuma ikna olmamıştı, bu yüzden bana deli gibi dikkat ediyordu, ama ben aldırmadım. Yalnız olmadığımı bilmek güzeldi.

Artie ve Emily saat sekiz civarında bizi telefonla uyandırıp olanları öğrenmek istedi. Onlara olanları anlattık, sadece biraz kekeledik, sonra Bo onlara dinlenmem gerektiğini söyledi. Ve telefonu kapattı.

Onun Artie'nin yerine benim tarafımda olmasını kesinlikle sevecektim. Bu pek olgunca bir davranış değildi, ama umurumda değildi.

Sonraki birkaç günü dinlenerek ve rahatlayarak geçirdik. Adet dönemim geldi ve geçti, bu da rahatlatıcıydı. Henüz bebek yoktu. Bir bebek fabrikası gibi çocuk doğurmak yerine, kim olmak istediğime kendim karar verecektim.

Bo, sadece şekil değiştirip ormanda vakit geçirmeyi önerdiğimde evden çıkmama izin verdi.

Hayatımda ilk kez insan ve hayvan tarafım arasında bir bağ kurmak istiyordum.

Bu tarafım hayatta kalmamda büyük rol oynamıştı ve onu bu kadar uzun süre bastırduğım için kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Şimdi onu kucaklamaya çalışacaktım.

Bo, evimizin çevresindeki ormanı keşfederken ayı formunda arkamda dolaşmakta bir sorun görmüyordu. Dışarıda geçirdiğim uzun bir günün ardından kış kürküm çıkınca, göğsü üç kat büyümüş gibi şişti ve gururla beni yere devirdi, uzun süre güreşip beni okşadı.

Bu beni rahatsız etmeliydi, ama ben bunu seviyordum. *Onu* seviyordum.

Sadece ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

O gece geç saatlerde eve döndüğümüzde, Bo ile yatakta kıvrıldım. Beni sıkıca sarıp alnımı hafifçe öptü.

"O gece yolda olacağımı nasıl bildin?" diye mırıldandım.

Ne dediğimi sormasına gerek yoktu. "Duman kokusunu aldım. Açıkçası, arabası öyle yanıyorsa, kim olursa olsun yardım ederdim."

Başımı salladım, yüzüm göğsüne değdi.

Göz kapaklarım ağırlaşırken parmakları hafifçe saçlarımı okşadı. "Beni kurtardığın için teşekkürler," diye fısıldadım.

"Bence beni kurtaran sensin," diye itiraf etti. "Bu çok klişе."

"Bana *Cheddar* demeye başlasan iyi olur." Ben kıkırdadığımda, dudaklarıma hafifçe öptü. "Uyu, Madi."

"Ben çoktan iyileştim."

"Biliyorum. Sadece yeterince dinlenmeni istiyorum."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun, anlamıyorum." Mırıldanmam neredeyse duyulmazdı, ama o bir şekilde duydu.

"Seni seviyorum, unuttun mu?" Şakacı bir şekilde saçlarımdan birkaç tutam çekti. "Ben de seni seviyorum."

Hareket etmedi.

Bir an geçti.

Sonra bir dakika daha.

"Öyle," dedim. "Alfa'nın arabama lanet okuduğuna gerçekten çok sevindim." "Ben de." Bo beni tekrar hafifçe öptü. "Şimdi uyu."

"Peki efendim."

Kıkırdadı.

Ve beni son bir kez öptü.

Bu öpücük daha derindi. Daha samimiydi. Daha...

duygulu. *Her şey* daha fazlaydı.

Çekildiğinde alnı hafifçe alnıma değdi.

Uykuya dalarken, çocukluğumda olduğu gibi bir daha asla yalnız kalmayacağımı fark ettim.

Gülümsemeyle uykuya daldım.

Bir pislikle zorla nişanlı olmadığın zaman çiftleşme o kadar da kötü değildi.

epilogue

BO—A TSOME POINT IN GELECEK

"NE YAPIYORUZ?" Madison, arka kapıdan çıktığımızdan beri on ikinci kez sordu. Gözleri bağlıydı ve teknik olarak kendi ayakları üzerinde yürüyordu, ama ben onun ağırlığının çoğunu taşıyordum.

Ve bebeğin ağırlığının çoğunu da.

O, ağır bir küçük canavardı. Erkek olduğunu ve bir ayı olduğunu varsayıyorduk, ama emin olmak için doğana kadar bekliyorduk.

Ben sürprize pek sıcak bakmıyordum ama Madi bu konuda taviz vermiyordu.

Yani, ikimiz de neye sahip olacağımızı bilmiyorduk.

Ama bebek birkaç gün sonra doğacaktı.

Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Ambrose," diye şikayet etti Madi. "Bunun için çok hamileyim."

"Bir şeyin yok."

"Hayalarına yumruk atmamı ister misin? Çünkü atarım."

"Hayalarımı çok seviyorsun, bunu yapmazsın."

Kızgın bir ifadeyle baktı ama sonunda onu ormanda kurduğum çardak önünde durdurdum.

Havayı kokladığında somurtkanlığı kayboldu. "Neden meyve kokuyor?"

Hamileliği boyunca tek yemek istediği şey taze meyveydi. Bir şekil değiştiren bebek bekliyordu, bu yüzden neden et yerine meyve istediğini bilmiyorduk. Yine de meyveye olan takıntısını izlemek çok sevimliydi.

Onun vücudunun bizim için büyüyen hayatla birlikte büyümesi, şişmesi ve kıvrılması kadar sevimli değildi. Ama yine de sevimliydi.

"Hayatında bir kez olsun sabırlı ol." Arkasına geçtim ve göz bağını çözmeye başladım.

Madi göz bağını başından çekip göğsüme fırlattı ve çardakta etrafına bakınmaya başladı.

Gözleri, taze meyve tabağının yanında yer alan minderli alana bir an takıldı, ama hemen geri kalan alana da kaydı. Güneş batıyordu ve peri ışıkları alanı aydınlatıyordu.

Meyvelerin bulunduğu çardakın diğer tarafında, çiçeklerle süslenmiş kemerli bir giriş vardı.

Madi elbisesine baktı.

Gözlerini bağladıktan sonra elbiseyi başına geçirmişti. Madi bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştü, ama bu sefer yanılmıştı.

Yumuşak, dökümlü beyaz bir ipek elbiseydi. Şişkin karnını rahatça örtecek kadar kumaşı vardı ama hiç ağırlık yapmıyordu.

"Bana gelinlik giydirdin," dedi, sonunda gözlerime bakarak. "Seninle evleneceğimi mi sanıyorsun, Ambrose Stevenson?"

"Evet." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sen benim eşim olduğun kadar karım olmanı istiyorum, Mads."

Gözleri doldu. "Beni ağlatma. Şu anda hormonların etkisinde olduğumu biliyorsun."

"Ağlasan da olur. Bu sefer seyirci yok." Etrafımızdaki ormanı işaret ettim.

"Dışarıda birkaç sincap olabilir." Gözyaşlarını sildi. "İstersen onları korkutup kaçırabilirim."

O güldü. "Gerek yok bence."

"İyi. Değiştikten sonra bu smokini tekrar giymeye kendimi ikna edemem."

"Ama çok seksi görünüyor." Göğsümü hafifçe okşadı. "Bence burada seninle evlenebiliriz. Seyirci olmadan. Ve bu elbiseyle, neyse ki kabarık değil. Ya da rahatsız değil." Hazırladığım masaya baktı. "Özellikle sonunda meyve varsa. Ama bir şey unuttun."

Kaşlarımı çattım.

Alnım kırıştı.

Bunu yıllardır planlıyordum, doğru zamanı bekliyordum ki, kötü anıları hatırlatarak onu üzmemeyim.

Bir şeyi unutmuş olamazdım. Ben...

"*Sormadın*, Ambrose." Oh.

Kahretsin.

Onu strese sokmamak için sürpriz yapmanın en iyi yol olduğunu düşünmüştüm, ama haklıydı. Bir soru ile başlamalıydım. Özellikle de cevabını zaten biliyorken.

Boğazımı temizledim ve onu bıraktım, dizimin üzerine çöküp Madi'nin elini ellerimin arasına aldım. "Mads, benimle evlenir misin?"

Dudakları geniş bir gülümsemeye

yayıldı. Gözleri yine yaşlarla doldu.

"Evet. Evlenirim."

Ayağa kalktım ve onu kollarıma çekip öptüm.

Dillerimiz buluşmadan önce, normalden çok uzak, şaşkın bir çığlık attı. O çekilince onu bıraktım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım altıma işedim. Ya da suyum geldi." Elbisesinin eteğini kaldırdı ve burnumun delikleri genişledi. Kesinlikle idrar kokusu değildi.

Göğsümde heyecan yükseldi ve onu kollarıma aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye itiraz etti, ben onu az önce yürüdüğümüz yola geri sürüklerken. "Meyveyi almadın! Hastaneye gitmem için daha zamanımız var, Ambrose. Ben..."

"Sen bizim bebeğimizi bekliyorsun, Mads. Meyve bekleyebilir."

O şikayetkar bir şekilde inledi, ama ikimiz de onun kollarımdan kurtulup yiyeceği almaya gitmeyeceğini biliyorduk.

Bebek doğduktan sonra da canı çekerse diye, arkadaşlarımızdan birine gidip meyveyi almasını ve eve bırakmasını isteyecektim.

Çünkü lanet olsun, bir bebeğimiz olacaktı.

OTUZ İKİ SAAT ve on dakika sonra, eşimin yanında hastane yatağına sıkışmış, kollarındaki tombul küçük çocuğa hayranlıkla bakıyordum.

Madison çok güçlüydü.

Küçük bir insan yetiştirmişti. Kendi vücudunda.

İkimiz de ona tamamen takıntılıydık.

O, karnı tok ve dudakları hafifçe büzülmüş bir şekilde huzur içinde uyuyordu. Cinsiyeti ve hayvan şekli konusunda haklıydık. Onu dönüşürken görmemiştik.

Henüz değil, ama o bir ayı gibi *hissediyordu* ve biz bu konuda içgüdülerimize güvendik. "O çok mükemmel," diye fısıldadı.

"Öyle. Sen inanılmazsın." Alnını öptüm. Sonra yanağını. Sonra onun yanağını.

Sonra tekrar alnına.

"Eve döndüğümüzde evlenelim," diye ekledi. "Aklımın ucunda bile yok, Mads."

"Biliyorum. Ama gerçekten istiyorum."

"İyi. Ben de istiyorum." Onu tekrar öptüm. "Şimdi, oğlumuzu bana ver de dinlenebilirsin."

"Onu kullanarak beni sana daha fazla bakmana izin vermem için zorlayamazsın," diye uyardı.

"Nasıl istersen." Onu dikkatlice kollarından çıkardım. Küçük adama bakarken şiddetli bir sevgi dalgası beni sardı.

"Sen benim başımın belasısın,

Ambrose." "Muhtemelen hep öyle

olacağım." "Muhtemelen. Seni sevdiğim

için şanslısın." "Şanslı piç," diye kabul

ettim.

Madison genişçe esnedi ve başını omzuma yasladı. Ben bebeğimize bakarken o sessizce uykuya daldı.

Birlikte geçirdiğimiz hayat çılgın bir yolculuktu ve bir sonraki bölümü sabırsızlıkla bekliyordum.

afterthoughts

Bu kitap bana sıcak bir kucaklaşma gibi geldi.
Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama doğru! Yazarken, en sevdiğim birçok
yönden basit ve tatlıydı. Kendimi... güvende hissettim. Rahat.

Mutlu.

Gerçekten çok beğendim, umarım siz de beğenirsiniz.
Bunun dışında söyleyecek pek bir şeyim yok, ama umarım bu kitap, birkaç saat
veya birkaç gün boyunca aklınızdan çıkmayacak, sizi biraz daha gülümsetecek,
rahatlatıcı ve keyifli kitaplardan biri olur.

birkaç gün boyunca aklınızda kalacak ve sizi biraz daha gülümsetecek
kitaplardan biri olur.

Küçük hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Kitaplarımı sevdiğiniz,
paylaştığınız ve hakkında yazdığınız için teşekkür ederim.

Hala bunu meslek olarak yapabildiğime inanamıyorum.

Okuduğunuz için çok teşekkür
ederim!

Sevgilerimle,

Lola Glass

<3

PS Evet, kesinlikle bir sonraki hikayem Vera'nın hikayesi olacak. Kemerlerinizi
bağlayın! Çok eğlenceli olacak. Kelpie şekil değiştirenler hakkında nasıl
yazacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun için çok heyecanlıyım ;P

stay in touch

Lola'nın yeni sürümler için haber bültenini almak istiyorsanız (spam yok!), bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu şurada
bulabilirsiniz:

[FACEBOOK TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

also by lola glass

Lola'nın web sitesinde, hangi serilerinin aynı dünyalarda geçtiğine dair bir rehber bulabilirsiniz <3

<https://www.authorlolaglass.com/where-do-i-start>

Gerçek Bağımsız Romanlar:

Bearly in Love

Aşkta ve Büyüde Her Şey Mubahtır

Deniz Kralının Gelini

*Bağlantılı bağımsız
romanlar:* Ayın Altında

İşaretlenmiş Krala Eş

Cub Lake Novellas

Eşlerin Hayatta

Kalması Mate

Mountain Wildwood

Aldatma ve Bağlılık

Kurt Tarafından

Talep Edilen Yasak

Eşler Vahşi Av

Felaket Kralları

Gecenin Laneti

Sürgün Sürü Vahşi

Sürü

Eş Avı

Seri

Yanan Krallık Fae Kralına

Kurban Edilen Shifter

Kraliçesi

Kurt Otu

Değişken

Şehri

Doğaüstü Yeraltı Dünyası

Canavarların Ayı Reddedilen Eş

Sığınağı

about the author

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşka olan tutkusu olan bir kitap severdir. Özellikle de cesur kadınlar ve iri, hırçın, büyülü erkekler arasındaki aşkı sever;) Okumak veya yazmakla meşgul olmadığında, kocası ve iki küçük oğluyla vakit geçirir veya *muhtemelen* yememesi gereken (ama yiyeceği) şekerli bir şeyler pişirir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

